

הקיסרים נמשפט רומא ואמלח חן צעיקו ויעש כדצרי ויצאני למושב מלכות הקסריות
 אסור צבאלי צרלו ויעמידני עמו במקום אשר ראיתי את כל אשר נעשה וזה נעשה
 נמשפט הקיסריות על פי חק אשר ברומא יצאו את המתקשר כל זקני הרומיים ואנשי
 העדה מציית היכל אלהיהם ולפניו משחקי צלללי וצבנודות וכל כלי זמר ושחק
 ומנענעים בחולדות לפניו עד הגיעם עמו קרוב לבית המלכות כאלפים אמה כי בית
 המלכות הוא בלד אי במדינת הרוב לנד הים רחוק ממדינת מעט ואם הוא דבק זה
 והוא מגרש קטן יכיל בחלרו הראשון מלא חלף רוכבי סוס וכאשר יגיעוהו אל המקום
 ההוא יקראו אליו וי' מלכים מוכתרים ע"י קיסר נבחרים על פי עלת רומא ושנים
 מהם יצאו לו סוס לבן מוכן רוכב עליו ויתפסוהו שניהם צרסנו ומתנו זה ימין
 וזה שמאל ושנים אחרים יצאו לפניו סלס צו' מדברות כלו מזהב אשר צו יעלה לרכוב
 על הסוס ויתפסו שניהם אחוריהם אל הסוס ופניהם אל נד הרכב זה ימין וזה שמאל
 עד אשר ירכב הרכב על הסוס דרך הסלס ההוא וצ' מהם אחרי אשר ירכב יעמדו
 בצני ליד הסוס זה מזה וזה מזה ויתמך הרכב על כל אי מהם צידו וצדגלו מזה
 ומזה וילך לו אל בית המלכות בחוליך את הצי מלכים הראשונים את הסוס פסיעה
 אחר פסיעה והמלך הז' הולך ראשון מכולם על רגליו ומרצו שלופה צידו ולפניו חלף
 גבורים נחרצו שלופו צידם הולכי על רגליה ואין דבור ואין לפלוק וגם קולות המשחקים
 ינחו והמלך ההוא הז' ההולך ראשון קורא בקול גדול ואומר הדברים האלה הרחיקם
 האים אשר נחר צו אלהי עולם להנהיג את יושני ארצו ולמשול בעולם בחוק הקיסריות
 הנה זה הוא כדוהו גדלוהו כי מיי' היתה לו הממשלה ומאליו הגיעהו הכבוד
 האלהים אשר מלא את משאלות לבו להגדילו לעלות במעלת הקיסריות היום הזה הוא
 יתן צלצו להנהיג את מלכי הארץ ואת יושביה צדק ישרה ולשפט נמשפט לך ולהרחיק
 העול והחמם מהעולם ולסגור צידו המרעים והרשעים ולאסרם ולהשמידם ולכלותם
 פן ישוטטו בארץ להשחית את הממלכות ואת יושני העולם ולהתגבר לעשוק ולגזול
 והוא נחמדיו ומלכותו שגדלה ורמה וכל מלכות ולא יכול אים לבוא עד תכונת הדבור
 ברמותה יקיים ויעמיד ויחזיק ויתמוך אל מלכות וחוק הקיסריות זה ויפאר ויגדל
 וינשא ויחיה וינהל במלכותה את אדונו זה המתקשר כהיום הזה ואמרו אמן וכאשר
 ישלים המלך הקורא את דבריו יענו וי' המלכים הנשארי' שביריו אחרי אמן לנדם
 ואחריהם יענו כל העם יחדיו פה אחד אמן ואחרי זה שנים רוכבים העומדים מפאתי
 הקיסר המתקשר מזה ומזה ישליכו ז' פעמים כל אחד ואחד מהם מזה ומזה פרמי
 זה טהור לעם הדל ההולך רחוק מהכוכבים מזה ומזה פן ידרכו צם והמה ילקטו
 אים ואם כיכלתו ללקוט והמשליכים הפרחים ההם כל אחד ואחד ישליך כחזקת ידו
 להשליך אם הרצה ואם מעט גם המשליכים הם הם הנבחרים בעלת רומא להיות
 אחרי המתקשר הקיסר ההולך אל ימינו למשנה לו וההולך על שמאלו לשם על כל המצא
 אשר יהיה לרומיים ועליו להפקיד שרי לבאות צראש העם כאשר ישלחו הרומיים סיל
 באשר ישלחו וככה יקרא המלך ההוא הקורא ההולך על רגליו ראשון ומרצו שלופה
 צידו וי' פעמים ויקרא בענין אחד וכאשר יגיע המתקשר אל שער המגרש אשר צו
 בית המלכות יקרא הפעם השניעית ובהגיע המתקשר אל שער המגרש ירד מעל הסוס
 על כחפי המלכים השנעה ושם כסא עשוי מעפר יצם לבדו ויוסיצוהו עליו המלכים

יוסיפון פרק עז

השנעה ויחנו צידו שרצו דק מעץ . ואחרי כן יבואו לפניו יועלי עיר רומא וזקנים
ועמם ספר שטרי החפשי . אשר צרומא ויבקשו ממנו להשבע להם שלא יחלל ולא יער
צריח אחד מהם אחרי התקשרו עליהם והוא יקח את הספר וינשקו כולו עלה עלה
ודק דק וישימהו על ראשו וישבע כי הוא יקיים כל הכתוב בו ועוד יוסיף הוא חוקים
עושים על החקי הכתובים בו כאשר יכשר צעני יועלי רומא ואחרי כן ירלה לבוא
אל המגדל והוא סגור וכל מגדליו מלמעל עומדי שומרי המגדל ויבקשו ממנו להשבע
גם להם כי יקיים חוקי המגדל וחוקי שועריו . וישבע וידר להם כי כן יעשי ואז
השוערים ירימו ויקימו על המגדל הקרוב לשער את נסו ואת דגלו ויפתחו השער
ויצא המתקשר אל חצר המגדל ושם יקראו המלכים כלם הנמלאים צרומא אז יאמרו
יהי רלון מלפני מלך מלכי המלכים לקשר את הקיסר הזה מן השמים ולהיותו רולה
צעלתו צהחקקרו כאשר נקשרו אנחנו צארץ ושם ילכו כל המלכים הנמלאים שם
לפניו על רגליהם והוא גם כן על רגליו אחריהם ויצאו אתו אל בית המלכות אשר
בו כסא מושב הקיסריות . וצנית ההוא שני כסאות האחד הוא כסא מושב הקיסריות
והוא קצוע והשני הוא כסא יעשוהו לפי שעה לשבת בו המתקשר . שם התקשרו וכאשר
יצא המתקשר אל הצית ישב על הכסא העשוי לפי שעה ויצאו כל המלכים הנמלאים
שם וצלצלו שימלאו שבע' לא פחות וינשקו רגליו והם ינשקו את הארץ לפניו . ואחר
יבואו ז' הגמונים מהגמוני מלכותו אשר תחת כל אחד מהם כ"ד הגמונים ותחת כ"א
מהכ"ד הגמונים השניים ק"כ הגמונים שלישיים . ותחת כ"א מהק"כ הגמונים השלישיים
ח"ק הגמונים רביעיים . והז' הגמונים הראשונים יבואו עם ההגמון הגדול המושל
בכלם והוא הגמון רומא והוא אז לכל הגמונים שכל העולם צוממלה ונקרא צרומא
פאטר וציונית פטרון והפטרון יתן ציד המתקשר הימני שרצו עץ נוזה . בחלק
בלתי חלק ועל ראשו תלוי כיס קטן מלא עפר . וישים באלצעו הקטנה סענת עשויה
מעלם אדם מת וצידו השמאלי יתן כוס זהב ארוך ועליו תפוח כדורי כדמיון
הארי בלה . ואחרי כן ישים כתר המלכות בראשו וימליכוהו למלך ואחרי המליכו אותו
למלך ינשק המלך את ידי הפטרון הנזכר ויניד יקח הפטרון את עטרת הקיסריות
וישימה על ראשו לכתר מלכות ויקרא בקול גדול ויאמר יהי אדונינו הקיסר לשלום
ולצרכה ולגדולה על כל מלכי הארץ ויענו כל העם הנמלאים שם יחדו פה אחד אמן
ואשר ינשקו הפטרון צפיו וישב לו לימיו והמשנה האחד הנודע ישב לשמאלו ושם
הלצא הגדול הנזכר הנודע יעמוד לו לפניו וחרצו שלופה צידו ואחר כן יגזור הקיסר
להחיר כל אסור צנת הסוהר על ממון והוא יפרע את הנושה צו מאלוהותיו וציוס
ההוא ילך הקיסר אל בית הפטרון ושם יאכל סעוד' הבקר ציוס ההוא גם סעודת
הערב עם שבעה המלכים הראשונים המתעסקים בקיסריות ועם ז' הגמונים
המתעסקים בזה גם כן ולערב ילך לו אל בית המלכות וישכב שם ושם ישב צוממלה
לשפוט ולגזור כרלוננו ולא ילא מצית המלכות רק פעם צחדש ציוס הראותו הירח
אחרי התחדשו צחדשו . ויהי לימים אחדים אחרי המתקשר חספסינוס ויקנוף על
אגריפס כי הלטינוהו רשעי ישראל לאמר כי חשב לצבד צו וכי שלח לירושלם מכתב
על ככה וימת אותו . ואת מונצו צנו לפני חרב וזה היה ב' שנים וחלי קודם חרבן

יוסיפון פרק עה קב

זבים וסרס זה צמל התמיד אלף ור' ולי יום זה כלו סרס חרבן הנית והוא הכחוש
 נדכחאל ומעת הוסר התמיד עד חוס הסיפור הכחוש סס :
פרק שבעים ושמונה ונשנה ההיא צעת ההיא צדדש מות אנריפס
 וצנו העיר ימי את רוח אספסיאנוס לזכרני
 אני יוסיפון צדדון החמלה והאהבה והשלום וילן לשאת את ראשי מצית הכלל ולהביאני
 לפניו ויעשו עבדיו כן ויצאוני לפניו ואני אסור וככול ככצלי צדל ונחושתי ויקרא
 י הקיסר שלום וידבר אתי נחומים ודברים טובים ויאמר אתה ידעת שאהבתיך מאד
 והיום אשר ראיתך ואם אהבתיך וכצלתיך ככצלי צדל לא מרוע לצני עשיתי לך
 את הדבר הזה אמנם לעזן לא יקנאו שרי הרומיים על בצורתך ועל עלתך ועל חזונתך
 ועל חכמתך ויאמרו זה אשר היה לשסן במלחמותינו והוא הולך כאחד מנונו נסגע
 בו ונמיתו ועתה יטב לך וישמח כי הכני מקיר ועליך את הנחושתי ואת ככצלי
 הצדל והיית לפני כאחד מהשרים אשר לי כל ימי היותך צדדון ואמנם אני שולטך
 בארץ יהודה אל בני מיטוס והיית לו לאז וליועץ כאמן כי הוא הוא אשר סמל עליך
 ולא נתן יד להמיתך כאשר ידעת אתה גם פעמים רבות בקש ממני לחמול עליך
 ולהתירך ממאסרך ולכבד אותך וליראתי מקנאת הרומיים עליך לא עשיתי את בקשתו
 ואומר אליו ואיך אוכל להתנהל לפניך ולפני כן בעלה ואראה אשר הרבה את אנריפס
 וצנו שני נאמני מלכות רומא על לא פשע ועל לא חטאת ויען הקיסר ויאמר אלני
 הם יוסף כי לא להזכיר צטוב לא אנריפס ולא צנו כי לו ידעת את אשר עשו צכחתי
 ואת אשר חשצו לעשות צמרד צממלתי אתה היית שורף עלמותיה צידך הידעת
 את אשר כדדתי אותו ואת צנו בארץ יהודה וגדלתי ונשאתיו לראש צכל עצר וצכל
 פנה ואת סיל הרומיים שחמתי בעריו צגללו ואומר כן ידעתי אשר כדדתיך הוא
 האמת אדוננו הקיסר ויענני עוד הקיסר ויאמר והוא בעלני רע כי צאנסס אותי סרס
 הרומיים בארץ יהודה למלוך ולהתקשר על עממלאת הקיסריות צשמעס כי קסרו את
 צוטלין לקיסר והוא לא היה נאות לגדולת הקיסריות היה הוא מיעלס לצלתי
 יקסרוני כי מה ראו על ככה ומה הכירו צי עד יספטו אותי צמשפט כצוד הקסריות
 לקסרני ועוד כצואו פה היה הולך הוא וצנו מהגמון אל הגמון עד אשר הלכו אל
 הפטרון להלשינני ולהגיד עלי דברים על מעשים אשר לא עשיתי ולכן אני הכרתי
 כי צלל אנריפס היה רשע וספטתי צמשפט מות כי מקום הרשע שמה המשפט ואת
 צנו ספטתי כמותו כי צן צוגד לא יכון לחיות בארץ על אשר צלצו נשאר מעשה אציו
 גם כי הוא נזרע צזרע המרד והצגידה ואמנם אותך ראיתי לדיק ונאמן לפני כל
 הימים ולכן אני מפקיד את בני ציד עלתך הטובה וילן אספסיאנוס להסיר ולפתוח
 מעלי את הנחושתי ואת ככצלי הצדל ולהתיר את יוסף מנאסר רומא ולנהלו כצוד
 עם שרי ממשלת רומא ויועליה ויאמר יוסף הלא חרפה הוא לי לפתוח מעלי את
 ככצלי הצדל ומאסירי בני ישראל אשר אתי צדדון לא חפתסס ועתה אם שמוע צשמע
 אלי כי מלאתי חן צעניך תחר נא מאסר כל ישראל אשר אתי צדדון ואהי לך ליועץ נאמן כל
 הימי ואינתי את איציק ולרתי את לורדיך ויעש אספסיאנוס כדצ יוסף ויתר את כל יאסר כל
 אסירי בני ישראל אשר היו את יוסף צדדון ויגדע מעליה את הנחשטים ואת ככצלי
 הצדל ויסלחם אל צס מיטוס צאלכסנדרה אשר למלרים וישלח אספסיאנוס מכתב
 לצנו

יוסיפון פרק עה

לצנו טיטוס : וילוחו יול יוסף הכהן לאחר : בני יקירי הנה אנכי שולח לך את יוסף
 שר היהודים אשר הוא זקן המלחמה ואמו חכמה ועלה והיה לך לאב וליועץ נאמן ולא
 חסור מעלתו ימין ושמואל כי איש חכם הוא ועליו נכונה : והיה נכון תמיד לכבדו
 ולנשאו כי הכבוד והגדולה הנה בגורלו וימי אלהיו עמו ולא תאמין לעולם לדברי מרעים
 ילשינוהו לפניהם על דבר : וכל אשר יצוה לפניהם לחניד לך על יוסף דבר מיד תשמיתו
 והשמידו כי יוסף היועץ הנאמן איש אמונים : וכל איש אשר יצטע בעלתו יתיישר
 באורחותיו : והי כהגיע יוסף אשר אליך אחרי נוחו ימים אחדים תגיעהם הים תכין לך
 הדרך ועליה אל ירושלם ללוד עליה : והיה אם שלום יענוך היהודים וימסרו להיות
 ממשלת רומא נקרא עליהם השמר לך פן תרע להם בדבר אונס רפא את סברי עמם
 וצנה את עריהם הנפרקות במלחמותינו ותשציעם מנועם טוב ארלות הגוים אשר תחת
 ממשלותינו והיו חפשים מכל ומס נ' שנה : רק כי ירימו דגל ממשלת הרומיים על
 מגדל ירושלם ג' פעמים בשנה בכל רגל ורגל כי יעלו כל ישראל לראות את פני יי
 אלהיהם כמשפט : ועם זה יקריבו קרבן מנחה בעדנו על מזבח הקדש אשר בירושלם
 לכל רגל ורגל : ואם לא יחפלו להשלים עמך והחרמת אותם ואת עריהם אשר למרב
 לחרב ואת אשר לשבי לשניגס אם ירלו ביוסף אשר לעלוק עליהם יכשר בעינינו כי ימלוך :
 ועל כל פנים בעלת יוסף אשר תסמוך והי לאב ולפטרונו ותתה תהיה לו לבן : והי
 אחרי זה ויסע יוסף מרומא ויצא באלכסנדריא אל טיטוס : וישמע טיטוס כי בא
 יוסף וישמח מאוד הוא וכל הזקנים והחכמים אשר אחרו : כי יוסף היה מלא רוח חכמה
 וצנה רוח עלה וגבורה רוח דעת ויראת יי : וילא לקראתו הוא וכל זקני חיל הרומיים
 ויקבלוהו בכבוד גדול ויתן יוסף לטיטוס את הספר אשר שלח לו אחיו ויקראוהו :
 ויען את יוסף ויאמר לו ככל אשר דבר לי אחי צפפרו היה עם לבני לעשות עמך
 אף כי אחי יגזר אומר עלי על ככה שזה אחי והיה לי לאב ואני אחיה לך לבן ובעלתך
 תנחני : ויסע יוסף עם טיטוס באלכסנדריא חרש ימים אחרי בואו מרומא עד סר
 ממנו ספר חמת הים וזעפו : ואחרי כן נועלו יחדיו לעלות על ירושלם ללוד עליה
 כי ידע יוסף אשר מיי הייתה זאת ולא יכול להשיב את דבר יי אחר : ויסע טיטוס
 עם יוסף באלכסנדריא עם כל חילו ומחנהו : ויתן בניקולופילוס ומסס בא נספיה
 וילך תנים : ומסס נסע ויצא באירקלאה : ומסס נסע ויצא בפליסים ומסס נסע
 דרך המדבר ויצא בצעליג וציס אשר במדבר : ויסע מצעליג וציס אשר במדבר
 ויצא אל דיקרון ויסע מדיקרון ויצא אל עזה ויסע מעזה ויצא אשקלון ויסע
 מאשקלון ויצא אל יבנה : ויסע מיבנה ויצא אל יפו : ויסע מיפו ויצא אל
 קסריה ויתן מס : ומדי נסעו במסעותיו הנזכרות לכד את עזס ואת צנתיס ואת
 אשקלון ואת צנתיס ואת יפו ואת כל סביבותיה : וישמע טיטוס

פרק שבעים ותשעה

בשנה הראשונה למלכות אספסיאנוס בחדש
 העשירי בשבעה לשורש בא טיטוס עם יוסף
 ופס חילו ומחנהו בעיר קסריה הנספדת לכל רואיה והיא העיר אשר בנה הורודו המלך :
 וישב בקסריה עד אשר באספו אליו כל אנשי חילו מחיל הרומיים וציחר חילי הגוים
 אשר היו תחת ממשלת רומא אשר באו לעזרתו להלחם בירושלם וללוד עליה ויאסוף אליו

שם כל החיל • ויהי מחנהו מחנה כבוד מאד וישב שם עם כל מחנהו עד חום ימי החורף
 וימי הסתו ועד זוא ימי האביב • בשנה אחת למלכות אספסיוס אשר הוקם על מלכות
 הרומיים ועל כל ממלכתם לקיסר עלמו מלחמות קשו' בקרב ירושלים בין יושביה באכזריות
 חמה ויכו איש את רעהו באין מנוחה והשקט • וגם לא שקטה המלחמה מזיניהם כל
 החורף בדרך כל הארץ כי בקיץ ובחורף עמדו מלחמתם לשמעון ויוחנן והשלישי היה
 אלעזר ומיום שנכנס אספסיוס מארץ יהודה וילך לו אל רומה לחדש לו שם מלכות
 הקסריות בחק משפט רומה • ובשנה ההיא מסך יי' בקרב ירושלים רוח פועים • ויחלקו
 יושביה עם הארץ לשלש מחלוקת • המחלוקת הא' הלכו אחרי ענני הכהן המוסר אז
 מכהונתו בחרפה וכלימה • והב' אחרי יוחנן הפריץ האכזר והג' אחרי שמעון הפריץ
 הרשע • וילחמו היהודים בקרב ירושלים איש באחיו ואיש ברעהו וגדודי הרומיים מסון
 פושטי' מקסריה אל ירושלים לבלתי חת יולא ממנה להמלט מהמלחמה הפנימית ולבלתי
 יבא אליה מסון להביא לחובה דבר מחיה • וענני הכהן היה איש חס וחסיד וכראותו
 כי הנהגת ירושלים איננה כי אם על פי הפריצים • ויחן את השלישית אשר בידו משלשת
 המעלות ביד אלעזר בנו הפריץ הראשון • והוא אשר סבב את כל הרעות האלה על
 ישראל וירושלים בעשותו קשר על נליצ הרומיים • וכאשר הסית את ישראל לפשוע ברומיים
 ובשנות ידם בהם • כי לו נכנעו ישראל בימי יירון קיסר לא נשמדו ולא סרבה ארנם •
 כי המלכים הרומיים חפצים היה להקרא שם מפשלת רומה על ישראל • ואמנם היו ממליכיי'
 עליהם מלכים מלכי ישראל' אף כי בימי אספסיוס וטיטוס ואנוססוס לפניהם אשר היו מלכי
 סד ורחמים על ישראל • ויחמדו אז לאלעזר הפריץ יהודה וחזרון ושמעון וחזקיהו
 מבצורי השועים אשר ליהודה והגבורים אשר הי' צירושלם ויחפוס אלעזר הפריץ עם סבדיו
 את המקדש ואת כל סלירותיו פסביז • וישם מגדודיו אורבים שומרים את פתח היכל
 יי' • ויוסנו הפריץ הגליל אסף אליו המון רב ויחלמך להעזר עם כל גדודיו ויחפש את
 רמובות ירושלים ואת שפלת העיר • ושמעון הפריץ הירושלמי חפס לו את מרוס העיר ואת
 מקומות הגבוהים אשר צירושלם ולכן היו משחיתים אנשי שמעון את אנשי יוחנן באבני
 קלע ובחלים כי היו יורים עליהם ומקלבים • ואלעזר בן ענני הכהן חפש את ההיכל
 ואת בית יי' ואת מבצרי' ואת מגדליו • ויהי המלחמה שלשה ימים בחוך העיר ירושלים
 באין שלוש ואין מנוסה לא יום ולא לילה כי המלחמה היחה בין הפריצים וגדודיהם בכל
 פת והיו נלחמים יום ויום איש באחיו ואיש ברעהו ומופלים במלחמה בכל יום חללים
 לאין מספר כי אין סופר לספור את רב החללים הכופלים ויהי דם היהודים הנהרגים
 הולך בשוקי' ובמסובות ובסולות' וסוסף בהיכל יי' כשטף גשם עד אשר כסה מפתן שערי
 ההיכל ופגרי החללים וגבלות ההם מופלים אלה על אלה ויתעצבו ואין מי יתנם לקבורה •
 ויוסנו הגלילי האכזר היה בחוך • ואלעזר הפריץ ושמעון הפריץ מזה ומזה • ומקום
 שמעון היה צמיטב העיר וילחץ את יוחנן וגם את אלעזר ואלעזר היה לוחץ לשמעון ביכלחו
 עם סיוחו לוחץ מאד ליוחנן כי היה בחוך • ויוחנן היה מחפסק ללחוך את שניהם
 ולא יכול עליהם כי אנשי שמעון אשר היו במרוס העיר היו מקלעיי' באבני קלע על אנשי
 יוחנן אשר היו בשפלת העיר • וגם יורים עליהם בחלים ומשחיתים אותם וכאשר היו רוצים
 אנשי יוחנן לקלע גם הם באבני קלע אל אנשי שמעון אשר היו במרוס העיר היו הבנים
 אליהם אבניהם אשר היו מקלעים גם כנגד אנשי שמעון ומשחיתים איחם ומסיפים

יוסיפון פרה עט

השחמה בהם ויהי המלחמה נכונה וחזקה בשלשם ויום ויום היחה הולכת ומחזקת ומחזקת
עד מאד • ויקהלו אל ההיכל עם רב ועמוס מן הכהנים והזקנים מן היהודים ומתפללי
לפני הנלחמים ומתחננים אליהם למנוע את המלחמה מן ההיכל • וירבו אנשי המלחמה
בפת ההיא לכות בהם עד צלי השחר מהם פליט ושריר וציוס ההוא הרגו את עונ
הכהן ואת יהושע הכהן שהיו שרי הכהנים ושרי הקדש וזכריהו הנביא צבא עליהם ישראל
באמונה • ומאז כבר היה כוטר התמיד כי הושר מאז ליום ימים עדין היו צירושלם אנשי
אמונה מקריבי עולות ליי והיה בעלות הכהנים את העולות על המזבח היו פרי ימים הורגים
אותם מידי הקריבים את הקרבן אשר יקריבו והיו נופלים פגרי נבלות הכהנים על נבלות
הבהמות אשר היו מקריבין • וגם מיתר הנקהלים מעם ירושלם להשחיות אל ההיכל יי
והם אנשים בלתי בעלי מלחמה היו הפריזים משחיתים ומצערין ונשעירין עד צלי השחר
שריד ופליט הם • ויהי נבלת הארץ כשלכין בחוך היכל יי לעדרם ולמדרך לאין מספר והיתה
נבלת הכהן המקריב נופלת על עולתו הקריבה כי מידי יקריב יבא הפריץ עליו ויפגע ב
ויהרגו ויחשדו דמי הקריבות בדמי הכהנים המקריבים ושלציה בשלציהם עד אשר לא היו
איש יכול ללכת ברצפת הצית המרושפת באבני שיש כי חלקו האבני בשלפי ההרונים וברמיה
ובחלצי הקרבות וברמיהן • וידי הכהן מידי היוחס מחזיקות בעולתו והנה הוא הרוג היתה
נבלת זר נופלת עליו ויחשדו נבלות ההרונים • וחפול נבלת הסהור על נבלת הסהור
ונבלי הרשע על נבלת הנדיק ונבלת הרונת על נבלת הססיר • ויחשדו דמיהן בחוך היכל
יי עד שסוף הדם את ההיכל ויחשדו דם הנקלה עם דם הנכב • ודם הרשע בדם הנדיק
ויחשדו דם לפז ולרע לטהור ולטמא נדרי ולרשע ויהי דם בחוך היכל יי כאבס מים
וגם לא היה שם בהיכל יי כי אם חלב נבלת אדם ומעי האדם וקרבי החללי המדוקרים אשר
נפלו בהיכל יי ותכבד המלחמה הרעה ההיא בהיכל ובעיר • וכל פריץ אשר יגבר על חבירו
ישרפנו באש ומזה ילצה האש ותצער בבתי הגדולים אשר היו צירושלם קרוב למקדש לאורחות
למזור והמה מלאים מאז מרגן ותירוש ויזהר להיוחס ליושבי ירושלם לעזרה ביום מטר
ויהי מספר אורחות ההם צירושלם חלק וארבע מאות בחי אור וכלם מלאים ממזונות
מחיה לעת מזור • ובעת שבה אספסיאנוס אל ערי הגליל שפרו הזקנים ואנשי אמונה
אשר היו אז צירושלם את שער האורחות ההם • וימלאו צהן עזון ומסיה למאחיס חלק
נפש עשרים שנה • ואז במלחמת הפריזים האלה נשרפו כלם • ויחל הרעב צירושלם
ועוד שלחו הפריזים את ידיהם צירושלם להרוס ולהפיל כל בית סמדה וכל בית מושב
יקר למען לא ישאר לאיש שם ושארית מאנשי ירושלם וישפוט יי את יושבי ירושלם בעת
ההיא בארבעה השפטים האלה חרב ודבר ורעב ושריפה והמפלה היחה מהומה סמישית
ובכל פאות ירושלם היחה שמה ושעורה ומהומה • אין מקום מנוחה ואין מנוחה ואין
עזרה כי בכל פאה ואז צירושלם יללה ולעקת וגהי וצבי מכשים וטף • נהמת מדוקרים
אשר עדין לא מחו יללת זקנים מוכים ומיוגעים בני נערים ועוללים רעבים נרות חיים
נלחשים במלחמות הפריזים • ובכל קרן וזוית צירושלם קול אומר אשרי לכל אשר מת לפני
ואזי לנשאר סי כהיום הזה לראות ברעה הזאת • וכשמעי אני יוסף את הרעות העולמות
האלה אשר צירושלם • את זקני צדי מרשתי ועל ראשי אשר שמתי ואכל וספיר ראש על
הארץ ישבתי ועל ירושלם ויושביה קוננתי :

יוסיפון פרק פ

פרק שמונים

ויקונו יוסף הקינה הזאת על ירושלם ואומר איכה העיר
הגבוהה הייתה היום בעונות יושביה שפלה וחמת אשר
היתה מנוח לאנשי אמונה ימשלו זה היום מרגיו אל ויזנה זונים מאחרי יי' וישמידוה
רולחים • ובמקום אשר השכינה העליונה יש היום שכינה וגם דם חללים נבלות פגרי מתים •
ובמקום השמחה יש היום חובה ואנחה • ובמקום הששון יגון ובמקום הרגון בכנור וגבל
סבך לב ואכל • ובמקום אשר היו הכהנים עובדים עבודת יי' וזובחים אליו זבא •
הפריצים היום מאנשי חסד ואנשי אמונה וזובחים זבא • וחמת אשר הייתה עיר מעון
לחכמים ולפקחים • היא היום מעון לרשעים ורולחים • יי' אלהי ישראל והלא מלפנים
מלאכי מרום היו יורדים בארץ להלחם את מלשמוחך • וגם גלי הים היו רודפים ונלחמו
מחו ברודפך • והארץ בלעה את מנאליך • והרוח הכחיד את הקמים עליך וגם רעמי
השמים השפיתו לריך וכוכביהם ממסלותם נלחמו באויביך • ועתה מה ראית להסחיר פניך
ממנו וציד מי פקדת לאן מרעיתך • הבט נא יי' אלהינו וראה את עמך ואת נחלתך אשר
הולאח מתארים בכח גדול • ציד חזקה ובלאות ומופתים ותכהלם עד היום הזה ציור
אמונתך ורחם עליהם במסרך ואל תט באף את עבדיך • עורה נא משה בן עמרם וראה
את עמך ואת עדר הלאן אשר רעית כל ימך במחנה איכה פורפים בו זאבים ואריות •
ואיך נהפכו ישראל לאויבים לנפשותיהם ומתאריציהם מהם ילאו • הצע נא בעם
יי' שבגלל הרימומה את מפך עליהם ותך לחוה ותבקעוה ותשימהו לארצה ויעברו בו
ישראל ביבשה לגום מפני צריהם • וזכיר את אשר שאלת בתחלתך בעת רעבונם להסריפם
לחם מן השמים ובעת למאונם בהחטף נפשם הולאח להם מים מלור החלמים • עורה נא
אתין קדוש יי' אשר עמדת בין הממים ובין החיים ועלדת המגפה מפל ישראל ועזרת לפני
העם הזה ופגעת במשחית לבנתי את לקרוב אל החיים הבלתי חסאיהם • קום נא מעפרך
פנסם המקנא לכבוד יי' אלהי ישראל ובא ורקור בחרונך בפריצים האלה המשחיתים את
עם יי' ואת כהניו • הקינה נא יהושע אשר הממת את סימת יריחו בקולות חרועת שופרותך
פל ידי כהני ה' המקודשים בא נא וראה את העם שהורשם מלפניו גוים רבים ומלכים
עלומים ועתה אלה את אלה הם משחיתים ויתנו יד לעובד האלילים למשול בארץ הקדושה
שהנחל לישראל • ואתה דוד המלך ומה לך נדרס עורה והקינה ובא ברוב המיית נבליך
וכנורך לשורר בזמירות הקדש • ודרוש נא את דברי נבימותך אשר שמתו עפי העם הזה
מרוכ רעם וראה את שריהם אשר נהפכו להם למשחיתים ולאויבים ולא עשו כמך דוד
אשר נחת את נפשך תחת נפשם ואמרת מהי נא ירך צי ובניית אבי • ועל עמך לא חפנה
להשחית • אלישע למה תישן עורה נא וראה מה תעשה אם חוכל להציל שארית מישראל
ולהחיות להם לפליטה • והלא אתה הוא אשר משכת בתפלתך את חיל מחנה ארם ותביאהו
אל עיר מצר כרצונך ותמשול בו בלא חרב ומלחמה ותכניעוהו ותכם בסנוריו ותסשוך את
אור עיניהם ותהפוך את איבתם על יבדל לאהבה ואתה הוא אשר נלחמת בתפלתך על מחנה
ארם בקול רכב וקול סוס ופרשים ויגם מחנה ארם וגדודיו מפני שיחפתלתך אשר שפכת
צעד עמך • ועתה רועי ישראל האזינו אלי והתקדשו כלכם ושמעו את דברי אשר אדבר
באזניכם היום הזה אמרו לי איה חפלתכם ותחנתכם ושיחכם הטוב אשר שפכתם צעד עם
ישראל להשיב מעליהם צנרה וועם וורה וחרון אף ומשלחת מלאכי רעים איך לא חבישו
אשר נהפך מעון הקדש למשח דמים ומללי כהני הקדש נופלים בחוכו וירושלם העיר הקדושה

יוסיפון פרק פ

נחפכה לנכריה כאלו לא היה שם ה' זה ובהיכל הקדש אשר בה לא שבנה השכינה ונתפך
 היכל קדש להיות מפון בולחים ומה פריצים ומשכן אכזרים וכל הכמלטים אליו לחיות בו
 נהרגים בחוכו אשר הרגו הפריצים בחוכו את ענני הכהן ואת יהושע הכהן שני שרי
 הכהנים אשר הם היו שרי הקדש ונכבדים בעם ה' ומאז מלכים ולאומים פניהם חלו למצוא
 חן בעיניהם ועתה הפילו פגריהם בחוך ההיכל ושרי ירושלם וזקני יהודה וחכמי ישראל אשר
 מלכים ולאומים היו דורשים שלומם נפלו פגריהם מתים בחוך ירושלם עיר הקודש
 והיו למאכל לעוף השמים ולבהמה ולחית הארץ ומזון לכלבים ולעורבים ואין קובר ולא
 נשרו ולא נפלו על רוע מעשי כי אם על הוכיחם את בני ישראל החסאים איך
 נפלו בקרבן ירושלם עיר הקודש המהוללה בכל פנות הארץ סדריקים והחסידים
 ויגברו הרשעים והפריצים אנשי הנליעל ואנשי הרמים עליהם ויביאו עליך את כל הרעות
 האלה ואיך בחוכם נפלו כהני ה' ונביאיו ולפני סיכל הקודש אשר בחוכה נשטם
 זכריה הנביא הלדיק והססיר וישכב בלא קבר ולא כספה הארץ את דמו אצל עדין הוא
 עולם ומלפאף בחוכך ואיך כספה חרץ דם ענני הכהן הגדול ודם יהושע השר בכהונת
 הקודש כי נהרגו שניהם בחוך סיכלך כהרוב רולחים ואכזרים על נקמת דם השפון
 אשר נשפכו (ונקמתם) דמם כשפף מים מדמי בחורין וגבורין איך נהפכו לבזות אנשי
 ויטבו אחר ולא ישמעו לחוכות חסיד אבל הנם כפסלי מסכה אשר לא יראו ולל
 ישמעו ולא יבינו כי כל הסיות וכל לאאי הארץ נלחמים במלחמותיהם נגד סקמים עליהם
 לפעם אשר ימנעו מחרב אויביהם וממכות שונאיהם וינניך נהפכו בחוכן לאויבים לנפול
 איש בסרב אחיו ואיה גאון עוון אשר לא הטיח את שכמך לסבול את עול הגוים
 ונחנדיעול נלרים ופלסחים וארס אשור וכשדים ופרס ומדי איה גבורת האל אשר נתן
 לבני חסמונאים אשר גברו בחוכך בעם עתי מספר פס חיל עלום חיל יון וישמידו את
 גבורי ככל וינצרו את חיל פרס ויהרגו את קציטיארום ואת אנטיוכים וירדפו אחרי
 גדוריהם ויכו בם מכה גרולה מאד וימלאו את הארץ פגרי חללי הגוים כי בשרו מוח
 מפיים ולא שמעו לחפאים וימקרו את נפשם למות ולא על צניהם ועל נכותיהם כי אם
 על מקדש ימי ועל היכלו לכלתי הסמא בשקולי הגוים ובגלולי חובותיהם איה מסה
 האלהים מטה הקודש אשר פרס בימי שמחתך ועתה חרבו פרסי העטה וייבש המטה
 כי חרבו מטה האמונה מלכות אנשיך ואפסה החורה הקדושה מהם ומקוה מי רחמי
 השמים לא נודע לשאוב איש מהם האנשים החומלים במעלה וצרחמים על ריעיהם
 באחיהם הן בחיי הן במות איך נהפכו עתה לאכזרים לא ירסמו איה גודל חסדם אשר
 היו קוברים מתיהם בכבוד ועתה סלליהם ומתיהם כמו את פני הארץ ואין להם קוברים
 ואין שלום לקובריהם כי יבואו אחריהם ויהרגו פרס יקברו את ההרונים וימותו גם הם
 בלא קבורה ויהיו מושלכים לדומן על פני השדה ויהי חק כך כהיום הזה כי האב לא
 יקבור את בנו והזן לא יקבור את אביו אמנם הפריצים עשו משמרות על המתים לבלתי הקבר
 ואשר ילך לקבור יפול גם הוא וימות על פני השדה ואין קובר כי יהרגו הפריצים החפאים
 בנפשותם והיכל מקדש ה' אשר כך עקב אשר היו בשמיו מרעיפים מעל וריח הקטרתו
 הולך למרחוק וכשם שמן מרקמו מפית בכל הארץ איך עתה נהפכו ויבאש ותעל לחנות
 ועלה באש מכללות הפגרים ומדמי החללים ואיך רחוצותיך מלאו מדוקרים וסלל
 קרב וחורותיך מלאו מתים וחללי רעב והסיים הנשואים צעיר נחשצי כמתים כי

נקמה נפשם מריח נבלות המתיים • ורבים ימותו מהרים העולה מהם • ורבים יחלו
 עד לאין מרפא הוא המאמר אשר אמר דוד משיח אלהי יעקב ונעים זמירות ישראל
 אלהים בלו גוים כנחלתך שאלו את היכל קדשך • וכי גוים טפחת ורנית וגדלת ורוממת
 לפשוע בך ולתפוא לפגא את היכל הקדש אשר בחור ומי יתן והיתה הרע הרע הזאת מיד
 הגוים אשר ברעת השונא ימלא איש חלי נחמה • אבל לרעת האוהב לא ימלא איש נחמה
 כי בניך אשר טפחת ורנית וגדלת ורוממת הם בידיהם בהרונ איש אחיו ואיש את רעהו
 מלאו את היכל ה' אשר בך מטומאת פגרי חלליהם עד אשר חדלו מלקבור כי מעט
 הפריילים לקבור והיה האיש אשר יבקש לקבור חלל מהחללים יבא הפריץ ויכהו וימיתו
 ויפילו על חלל רעהו עד אשר ישארו שניהם על פני השדה מושלכים כגבילות פגרי
 הבהמות אשר ימלאון במקומות החרבי והטומאמי גם כי יפגעו איש ברעהו מלאו חלל
 חרב יתח את גוית בשרו למען ינקום נקמת שאלו בו • ואז יבצר ריח המע על הסי
 ותרנק בו מחלה לאין מרפא • וכל זאת הרעה באה לבניך על עזבם את תורת ה' ועל
 הפרם את בריתו אשר כרת עם אבותם ועל המעל אשר מעלו בה' אלהי אבותם וישפכו
 דם לדיקים ונקיים בהיכל ה' אשר בך על כל אלהרבה אגמתינו ויגדל עון בכיינו להביא
 עלינו את כל הרעה הזאת אשר אין קץ לה ה' אלהינו עונותינו עברו ראשינו ואין מספר
 למעשי' הרעים אשר עשינו לפניך ה' אלהינו נדוק הוא ואנחנו פיהו מרינו ותורתו חללנו
 ובריתו הפרנו וכל עוד האריך אפו לנו אנחנו יספנו לעצול מעל בו ועל כן לו הצדקה
 והמשפט כי שפך עלינו ארון אפו ולנו בשח הפנים כהיום הזה וישב וירחמינו ויכבד
 עונותינו וישליך במלכות יס כל חטאתינו אמן •

פרק שמונים ואחד והיה אחרי הדברים האלה • ויצא מיטום

בנקעת קסרי' בחילו ובגדודיו צהרם הראשון
 ציוס ג' לחדש בשנה הראשונה למלכות אביו צדומה • ויתצונן בחילו ובגדודיו ויחקרם
 ויחקרם לדעת מנינם ומספרים אחרי לכת אביו אל רומה וימלא אחר חיל לרוב מאד
 והנה הוא מכסה את הארץ לעיני כל רואיו • ויסע מקסריה ויצא בחיל כצד שוערונה
 ויקבלוהו אנשי העיר בשמחה ונטוב לנצ ובכבוד ובשלום ולא הרע להם צדור • ויסע
 משם ויצא חילוה אשר צינה וצין ירושלם לי ריש • וימן שם ויעצוב את מחנהו שם
 ויקח עמו שש מאות פרסים לצד ויצא ירושלם לרגלה מרחוק ולתור את המקום ולדעת
 גובה החומה אשר לעיר ולהכיר כח העם ולחקור כח הפריילים אשר הם מתהללים
 במלחמה ושמעם הולך בכל הארץ ולקרא שלום על כל העשלימים עמו • ויצא ויקרב
 אל החומה וירא והנה אין יולא ואין צא בשערי ירושלם והמה פתוחים כי ארצו לו
 הפריילים מחוץ לעיר צדך מצואו וכל העם אשר לו חולכים אחריו והוא עבר עם
 מתי מעט לפנים • ויקרב אל החומה לחקור גובהה ויקומו הפריילים ממקום המארב
 שהוא והמארב היה קרוב לחילונה • ויקומו הפריילים ויכו את מחנה מיטום מאחור
 והפריילים אשר בירושלים ילאו עליו ויסי מיטום בחוף וירולו הפריילים ויעברו לפני
 מיטום ויצדלו ציוס וצין גבוריו ויקיפו אותו ויפלו שם עגבוריו ששים • וינקשו ללכוד
 את מיטום ה' ולא רלו להמיתו • והיה כראות מיטום כי הקיפוהו עם הפריילים סביב
 וכי לא היה רנוס להרגו רק ללכדו ה' וכי אין ררך לו למלט את נפשו מהם •

יוסיפון פרק פא

ה

וכי לא יוכל לעצור לשון אל מחנהו כי אם דרך התר אגודות הפריילים והוא דרך
 צרזל וכל גבוריו עזבוהו ולא נחמו אל לבם לעצור בו כי חשבו אשר לא יוכלו על
 ככה ויתחזק הוא וירץ מהר ויבקע קשר הפריילים ויעצור צחוכם וימלס צהכותו
 את כל הקרוב אליו כי הם צקשו לתפשו מי על כן היה עכה כל הקרוב אליו לתפשו
 מי וי"י לא רלה לסגרו צידם לעען ענות את ישראל בו ויהי צהמלטו מתוכם
 ויתנחמו הפריילים איך לא הרגוהו ויאמרו ענה זאת עשינו כי לא שלחנו יד בו להעיתו
 אשר צדינו היה לעשות זה ויתאזרו וירולו אחרי ויזרקו עליו כלי צרזל משחיתים
 ולא השיגוהו כי כלרו האלהים לתת את ירושלם צידו וילך טיעוס וישצ חילו ונס
 אל מחנהו וידע כי לצות המלכים ציד ה' ויהי צנקר ויצא טיעוס עם כל חילו
 ויקרצ אל עיר ירושלם ויואל ללכת לחנות צהר הזמים ויאמר אל שריו ואל גבוריו
 אחם קרצים היום למלחמה עם נוי עלום אנשיו גבורים כאריות ועזים כנמרים וקלים
 כלצאים ילכו צראשי ההרים למהר ולעקור את הרכב ולהפיל את הפרשים הרוכצים
 עליו ועתה אמלו לצבכם וחזקו כי צגוי עז ועלום וגבורי מלחמה צאתם להלחם
 ואינם כנוים אשר נלחמו עמכם מתמול שלשום כי אנכי חקרתי עליהם וידעת את
 גבורתם ואת ערמתם למלחמה ואז פקד את צני לצא חילו ויערכו מערכה מול מערכה
 דצוקים אלה לאלה כמתכת לצלתי הפרד בת מכת ולצלתי התערצם צמסילותיהם
 ולצלתי קלקל מערכותיהם וילו לאשר היו לפנים להשמר פן יכשל אחד העם צאחד
 הצורות או צאחד השיחים אשר צדרך כי היה נשף וצני ישראל כשומעם כי טיעוס
 יצא על ירושלם חפרו סציצ חומת ירושלם מפאת המישור צורות וסיחים וטיעוס
 ליראחו וזה הלך לו דרך הר הזמים אשר לא עלה על לב המופרי לחפור בו לא
 צור ולא שיח ויצוא טיעוס צהר הזמים ויחן שם על פני ירושלם מעצב לנחל קדרון
 כי הנחל עוצר צין העיר ואין צו מים רבים תמיד ויהי מחנה טיעוס קרוב אל עיר
 ירושלם דרך וי' ריסיס ויהי צנקר וישא העם את עיניו ויראו והנה מחנה הרומיים
 על הר הזמים ויאספו שרי הפריילים וילכו ויקצלו את אנשי הפריילים כלם ויעשו
 שלום איש אל רעהו רענו הפוך רעתם אל הרומיים להראותם את גבורתם וישצבו
 הפריילים איש את אחיו על ככה וישלמו אלה עם אלה ויהי אנשי שלשת המלכות
 לאיש אחד ויפתחו את שערי העיר וילאו שרי הפריילים וכל אנשי המלחמה אשר צירושלם
 מן העיר וילכו ויריעו חרועות גדולות וינהילו ויחרידו את המחנה אשר לרומיים
 מאד מאד וינס מחנה הרומיים ומחנה הפריילים וישצ אחור כי פתאום ילאו הפריילים
 עליהם וילעק טיעוס על עמו ומחנהו לאמר הלא חצונו כי אתם מאה על אחד
 צערך היהודים ואתם נסים מפניהם ויתחזקו הרומיים על דצרי טיעוס אדוניהם
 ויעמדו צכח נכח עם היהודים למלחמה ויפלו מאלה ומאלה חללים רבים ולא החזיקו
 הרומיים עוד מעמד לפני היהודים אך טיעוס והשרים והגבורים והאנשים אשר עמו
 עמדו על עמדם ויזעק עוד טיעוס עליהם להסיצם והמה צושים מעצוב את טיעוס
 ואין להם לאל ידם לעמוד לפני היהודים ולא ידעו מה יעשו וטיעוס והשרים אשר
 אהו התחזקו והתאמלו לעמוד מנגד היהודים ויחדלו הם לדרוך את מחנהו וישצבו
 היהודים וכל אנשי המלחמה ויצאו קרוב לעיר מחוך לחומה ויחר אך טיעוס צמחנהו
 ויקלוף על גבוריו על אשר נצעתו מפני היהודים ויאמר אליהם טיעוס העל אלה

היהודים לא תתקם נפשי כי תתי נעט יכריתו ואין לאל ידינו לעמוד לפניהם אף
 כי אני עומד על עמדי ואם נסוגים אחר ובורחים מהמלחמה ואני עומד בתוכה
 ונפניה ויהי ציוס השני ואסוף טיטוס את כל מחנהו תלכד אנשי נעט כי עזבו
 זהר הזמים לשמור את הכלים וירד תהר הזמים לערוך עם ישראל מלחמה פתח השער
 ויצטח טיטוס אנשי מחנהו לאמר לכו ונרדה אליהם ואל תראו מפניהם כי הנה נחל
 קדרון צדיל צין הנשאר מגדודינו זהר וצין גדודי ישראל וישמעו הרומים לקול
 טיטוס וישימו פניהם ללכת להלחם ביהודים קרוב אל החומה לפני שער העיר ולנס
 צוטח בנחל קדרון ושרי הפרילים עשו גם הם צערותה ויחלקו את אנשי המלחמה
 וישלחו את חלי נבא הגזורים לשוץ ולהקיף ולעצור בנחל קדרון ולצא על מחנה
 הנשאר לרומיים זהר הזמים פתאום ולצו אותו ולהתגרות במלחמה כאשר ינסו מהרומיים
 להתלט זהר הזמים ויעשו כן היהודים הגזורים ויסוּצו וילכו אל ההר ויתגרו
 מלחמה בנשאים זהם ויסיעום ממקומם ויסן טיטוס אחרי ויראו הנה קול תרועת
 המלחמה וקול השופר והמלחמה אשר צאו היהודים מעצר הנהר זהר הזמים ויצהל
 לקול המלחמה פנים ואחר ושרי הפרילים צידעם כי הגיעו עם הפרילים השלוחים
 אל מחני הרומיים הנשאר זהר הזמים ויפתחו את שערי ירושלם וילאו הם וכל
 אנשי המלחמה אשר צעיר ען העיר ויצאו אל טיטוס ואל מחנהו במקום מערכתו נוכח
 השער אשר חסג להלחם בישראל נכחו ויכו היהודים אז צרומיים מכה רבה וגדולה
 מאד כי הרומיים לא שמו פניהם לנוס כמזראשונה והיהודים התחזקו והתאמלו להכות
 בהם וישימו את נפשותיהם בכפיהם למות במלחמה ואחרי הכותם היהודים צרומיים
 עד מאד הצריחום אל הר הזמים וירדפו אחריהם ויפלו מהם חללים רבים ורבים
 מגזורי טיטוס צרחו ולא עמדו בכח היהודים כי ראו המלחמה פנים ואחר בלתי
 טיטוס לצדו וילעקו עליו גזוריו ויפלו צו ויאמרו אליו הוי אדוננו המלט נא הרהר
 עמנו על נפשך פן תפול בחרצ היהודים אצדנו כלנו כי אתה אדוננו אדון ממלכות
 יימשילך האלהים בממשלת הקיסר אדוננו אצין על כל הארץ ועתה בנפולך בחרצ
 היהודים ואף אנו לא יכול עמך זולתך הלא נמות כלנו ומה צלך צדמך כי תמות
 גם אתה כאיש אחד ממנו ולא שמוע אליהם טיטוס ולא האזין לצריהם ויתחזקו
 במעמדו ולא הסג את פניו אחר כי אמר אצרה מות בכבוד מסיי צמרפה ויסן
 אל היהודים הנאים עליו במלחמה ויגרשם מעליו בגזרתו ויצרחם מפאת פניו וכראות
 היהודים אנשי המלחמה אשר נסצו מחנת הרומיים לעמוד כחם למלחמה ויסו
 מעל הרומיים וישפכו את נפשם על טיטוס ויולאו כל כחם להתאזר ולהתחזק בכחו
 להמיתו ותהי אז שם מלחמה גדולה מאד ויפלו עם רב מאלה ומאלה וציוס ההוא
 נפלו מגזורי טיטוס רבים ורבים במלחמה וכמעט אשר לא נפל טיטוס במלחמה הזאת
 לולי יתר גזוריו אשר שצו אליו ויללוהו מיד היהודים מלהמיתו במלחמה ההיא אז
 אצד טיטוס ציוס ההוא ויסוּצו היהודים אל מקומם לצד החומה וירדו אשר זהר
 הזמים לעצור את נחל קדרון ולסוּצו אל ירושלם וירדפו הרומיים אחריהם וכראות
 היהודים שהרומיים מתאזרים לדרוך אחריהם ויפנו הם עוד אליהם ויצריחום ותהי
 מנוסת הרומיים לפני היהודים גי פעמים :

יוסיפון פרק פב

פרה שנים ושמונים

ויהי צעת ההיא ותשקופו המלחמה המילונה
ותחפורר מלחמה פנימה בירושלם בחור העיר
בין הפריזים איש באחיו ואיש ברעהו ויהי ביום הראשון לחג הפסח ויצא יוסף
הגלילי שר הפריזים אל היכל ה' הוא ובגוריו עמו ויקבלו אותו הכהנים והזקנים
ויחר העם צעזעור ויהי כבואו אל היכל ה' ויפשו הוא ואנשיו את בגדיהם והמה
לבושים מחמת מדיהם שריונים וחרצותיהם במחניהם וישלחו את ידיהם בכהנים ויתפשו
את דלתי היכל ויחלו להרוג צעם וצכהנים ויהפוך לבם על אחיהם לאחז' לצלתי
שאת פני זקן ולא אצו הרשעים לשמוע אל תחנת המחתכנים אליהם ולא לחמול על
עוללים ויונקים ולא על גשים וטף ואף כי על שמעון ועל אלעזר בן ענני וגם על כל
יתר שרי הפריזים חרה מאד ודבר יוסף אשר אמר אל יחשצו בעיר הזאת לשר בלעדי
וכשמוע שמעון ואלעזר שרי הפריזים את הרעה אשר עשה יוסף צעם ה' בהיכל הקדש
ויקיצו גם הם ויכו מהעם אשר ליוסן רבים ורבים וצין אלה וצין אלה היו בני ישראל
ספים וכלים באפס תקוה ויוגד לסיסום כי הנם קשרו היהודים מלחמה גדולה ורעה
וקשר ציניהם והמה נלחמים זה עם זה בחור העיר וישמח אחד ויקרב סיסום עם כל
מחנהו אל העיר וימלא מן היהודים מחוץ לעיר צורחים משאון המלחמה אשר בעיר
וישאו את עיניהם ויראוהו ויאמרו אליו גשה נא אלינו ונא לעיר כי לא נוכל לחיות
מרעה הפריזים אשר בעיר והלילנו נא מידם ונהיה לך לעבדים כי נגפה חרב עד הנפש
ונכל זאת לא האמין סיסום לדברי היהודים ההם כי כאשר ראה את היהודים מתמול שלשום
נלחמתי אחר בחוזק יד ונלכז אחד והיו כלם עליו לאגודה אחת למלחמה וצמחרים להליל
איש את רעהו במלחמה צעזעור זה הדבר לא האמין להם כדברם אליו לאמר נא והלילנו
מיד הרשעים האלה והפריזים והיינו לך לעבדים ועודם מדברי עמם והנה קול שאון
העיר וזעקת המלחמה מחור העיר ושמע קול אומרים פתחו השער ויצא סיסום
וילכו את העיר וקול אומרים עוד סגרו השער פן יבואו הרומיים בעיר וכשמוע
הרומיים את קול האומרים סגרו השער פן יבואו הרומיים בעיר ויאמרו הרומיים על
החומה לרומיים הלא שמעתם ותשמעו את שאון המלחמה אשר בעיר רובו וקרבו אל
העיר ונפתחה כל השערים ותבוא אל העיר אולי תוכלו להלילנו מיד הפריזים האלה
ולא נמות כלנו בחרב הפריזים החמאים והאכזרים וירובו הרומיים אל שער העיר והמה
קרצים אל החומה ויפילו עליהם היהודים אצנים מעל החומה ויורו עליהם סלים
ויפלו מהם רבים וגם היהודים והעם הנלצים מחוץ לעיר מהיו ממחנכים לסיסום
להליל מיד הפריזים הפכו פניהם להלחם ברומיים אשר באו אל החומה ויכו היהודים
ברומיים וירדפו אחריהם והמה צורחים עד קרוב לאילונה ויחלו היהודים לשחוק ולהלעיב
באנשי הרומיים אשר רדפו אחריהם כדרך השוחקים על האוילים אשר לא ראו שחוק
במלחמה ויהי מדסיקים על מגניהם נכח הרומיים ללעג ולקלס עליהם ויראו בגור
רומיים את היהודים מלעיגים נכחם ויחר להם מאד ויצקשו ללכת אליהם וימנעם
סיסום ולא נחנס לבוא אליהם ויקהל סיסום את כל שריו ועבדיו ויועליו יחד וידבר
באזניהם לאמר אנכי ידעתי את גבורתכם כי גדולה על כל גבורות הגוים ולא בגבורה
לכד אחס מחנשאים במשפט עליהם אבל אף צמוקר וסכמה ועלה משלחם צעמים
כל ימיכם ועמה אחי ורעי אני תמה ואפלי מן היהודים אשר הם מדברים בנבועה
ונהפכים

ונהפכים וממדים את פי שנועתם : אך אחמה ואפלי נכס איך יוכלו לפתוח אתכם
 ולהפילכם : לארץ צמרתתם וחכמתם וגברו עליכם צזה והנה צערותכם ונחמתכם
 לא יכלתם לצרות מפסויי ערמתם וחכמתם כי פתו אתכם ויכלו לכם ונגשתכי אל חומת
 עירם פעמי שלשה וגפחם לפניהם וכל זה קרה לכם על אשר לא שמעתם בקולי
 ותפשעו צמלות מלככם ואדוניכם ולא תעו חזון לאשר יצוה אתכם : ועתה אחי דעו
 כל וראו מה תעשו מהיום הזה והלאה כי לא נאה לכם לחלל את כבודי ולא לעזור
 על דברי ואחם עזרת על דברי ותחללו את מלותי והלא ידעתם אם קם איש מנני
 עמנו צמלחמות הקיסקר אגוסטוס עם הפרסיים ויהרג את צנו על אשר נכנס צפני
 המלחמה והרג שלשה פרסיים גבורים צנלתי מלות אחיו אשר היה שר על הנצח ההיא
 אחת יד אגוסטוס ואחם עוזרים את פי ומחללים את דברי לערוך יום יום מלחמה
 עם היהודים צנלתי קדר וחכמה והיא לא תלח ולכן לא נאה לכם זה המנהג צמשת
 מוסר המלוכה שובו לכם מעקשותיכם ומגאותכם ותללימו צכל אשר תפנו וירצ מיעוס
 עוד לדבר צאזני עמו דברי ריבות ודברי תוכחות אשר לא כתצנו פה וכתצנו צספר
 אשר כתצנו לרומיי וישתחוו לטיטוס כל שריו ועבדיו וכל גבוריו ויודו לו על דבריו
 ויצקשו ממנו להעביר את מטחם אשר מטאו על אשר נערו את דברו ועצבו את רוסו
 ללכת על היהודי להלחם עמם צנלתי קדר וחכמה ויעש מיעוס כן וישא את מטחם
 ויכלת להם ויעד צם אז מיעוס לאמר השמרו לכם ולא תוקיפו עוד לא לדבר דבר
 ולא לעשות צלפדי רשיוני ולא תמרו את מלותי עוד ותחיו ולא תמותו : ואם לא כן
 תעשו העובר מכם על דברי לא אסלה לו עוד ונחתי את צנלתי למאכל לעוף השמים
 כי אחיתכו : ויענו אליו כל העם ויאמרו לו פה אחד כן נעשה אדוננו כאשר דברת
 וכן נקבל וכן נקיים כאשר צוית : ויהי אחרי הדברים האלה וירא מיעוס כי נספ
 לצ עם היהודי אנשי ירושלם איש מעל אחיו ויהפכו זה לזה לאויצים ואיש צרעהו
 כלחמים ויגש מיעוס להלחם צחמת ירושלם וילו את עמו ויסתמו את כל השמים
 ואת כל המחילות והצורות אשר היו סביבות ירושלם ויעלצום עפר לישר דרך לאנשי
 המלחמה : ויהי צעשות מיעוס המעשים האלה לא ילאו היהודי כחמול שלשם להלחם עמו
 להצריחו ולדחותו מעל החומה כי לקח שמעון עשרת אלפים גבורים
 מגבורי היהודים הפריזים ואדומיים לקח חסעת אלפים גבורים עמו :
 ויעקצ נגיד האדומיים הגדול ושמעון הנגיד העיר צאדום וישצע עמהם להשחית
 ולהשמיד את יוחנן שר הפריזים אם יוכלו לו ויקהל שמעון הפריץ את כל
 אלה הגבורים מגבורי המלחמה : וילך עמהם אל יוחנן האכזר ויצריחו אל פלר
 ההיכל ויעמוד יוחנן על שער מצוא ההיכל ועמו שמונת אלפי וארצע מאות גבורי
 חופשי חרב ולוצשי שריון ואלעזר הפריץ עומד לו מנגד כי גם הוא היה שוכא
 ויחצרו שמעון ואלעזר : וילורו על יוחנן האכזר ויעצבו את ישועת העיר : ויחלו
 עוד להלחם איש צאחיו : והרומיי אז מחוץ לעיר עיטדי מקום מחיה סביבות
 החומה כרלו : וצוים להם מקומות לעגור ודיקי להושיב אילי הצרזל וסוללות
 להלחם צהם על ירושלם והעם מהיהודי אשר היו אז צין שלשת הסרי הנזכרי והם
 שמעון ואלעזר ויוחנן אשר שלשת היו פריזי ישראל ועם כל זה הנה רעת יוחנן
 הגלילי האכזר גברה על רעת שמעון הרשע ורעת שמעון החופט גברה על אלעזר
 הפריץ

יוסיפון פרק פב

הפריץ הרשע אשר היה ראש לפריצים והוא החל לפרוץ פרעות בישראל ראשונה ודלה
העם היו ציניה' כללן חזרות כי היו הסרי' נכים זהם כרלוגי ומחלקי' אותם כאשר
אח נפסם לעשות להם וזה יקח ציהודי גורל זה וזה יקח ציהודי גורל זה ועליה
ידו גורלות וזה יקנה מאנשי זה וזה יקנה מאנשי זה ויחלקו העם הדל ציניה' כללן
ומשפט הסרי' והפריצי' עם יתר העם היה אשר בהכבד עליה' מלחמות הרומיי'
יתחזרו כלם כאיש אחד למלחמה וילחמו צרומיי' ויצריחו' מעליה' וכברות הרומיי'
מעליה' יסוצו הם בהם ויחלו להלח' איש באחי' ותהי אז מלחמה גדולה וקשה
צין ג' שרי הפריצי' הנזכרי' עד אשר ילא הדם משערי ירושלם כנחל נוצע ממצוע
מים ויראו הרומיי' את הדם יולא משערי ירושל' כנחל נוצע וישצו לנס בקרב'
ויצבו וילר להם על ככה ויוסף הכהן כלב עמהם ויקונן יוסף אז את הקינה הזאת
עוד על ירושל' ויען יוסף בנשאו קול הקינה ויאמר הוי ירושל' קרית מלך רב מה
שם אקרא עליך היום הזה הלא מלפני' נקרא שמך יצום על שם היצוסי אשר החל
להוסי' צארלך קריה ואחר נקרא שמך לדק ועל שמך נקרא ילכך יהורם מלכי לדק
כי היה מלך לדק גם הי' מלך לדיק גם כי הי' מולך עליך בלדק ושמך היה לדק וצד' ילין לדק
וכוכבך המלי' צד' לדק וצימיו נקרא עוד שמך שלם ככתוב בתורה ומלכי לדק מלך שלם
וזה על אשר אז שלם עון עמך השוכן בתוכך וצי'י אצרהם אצינו ע"ה לעצור צד'
ולנחול אותך ולטע' צד' שרש מעט מעטיו הסוצי' ועל כן שכן עוד משכן האלהי' צד'
להגלותו לאצרה' אצינו ע"ה צד' מקום מקדשו כי עקד את בנו ואת יחידו על
ראש הר מהריץ והוא הר המוריה הקדוש והמקודש ונכבדת עוד בשם להקרא ירושל'
לקרוא אצרהם אצינו ע"ה את מקום מקדשך הי' יראה והיה שמך כנר שלם ושמך יוצן
ירא שלם כי מקום מקדשך יראהו האלהי' בהיותו שלם בלי מום ויסתר פניו עמנו
בהיותו צמום כהיו' הזה עוד יקראוך ירושל' כי המציני' בגדל מעלת מקום
מקדשך יאמרו למלאכי עליון להורות צם הוראות רוח הקודש ולהורות צם רוח חכמה
וצינה אשר זה יתחמו הפתחי' צארלך גם להיות מן הללן אשר שוכניך ישליכו
מתנוכת' כל שלמו גם כי ישליו אותי חכמה והתורה צד' ונקראים הנצי' בהם שלוי
פולס כי צם ישע חיל לאור צאור החיי' ואם היום הזה אוריך שלו וגם בוגדי בגד
שלו סציבותיה וההלולי' והגדולה והתפארת אשר יאמרו לך צגוי' הכל בכת' מיד הי'
עליך השכילו לדוד ושלמה ע"ה צעצור היכל הי' אשר כבה צחוככי וכנעני' יסצו צד'
לפנים עד צא אצרהם אצינו ע"ה וינחילך אלהינו לו ועוד הכנעני' אז צארך ויהושע
גרש מתך כאשר יכול צני השצעה גויס ואמני' יסצו כנעני' עד צא דוד ע"ה ודוד
משיח אלהי יעקב הוא הוקם על ויגרש מתך כל הכנעני' וישימי' לעצדי' ולא השאיר
צד' למנוח' אחי' מצני השצעה גויס עממך כל ימי היות' שוכנים צד' שעל ככה נקראו
עממיס וגם צית מושב למלכות צנהלו דוד ע"ה צחוככי שלא היה כמוהו למלך ממלכי
הארץ ועוד צא אל לבו לצנות צד' היכל הי' ויתן צו כסף וזהב ואצן יקרי' לרוב מאד
לפסלי' צד' חפץ הי' כי ידרשך תמיד אשר יהיה משכנו צחוככי על כן קנאו צו מלכים
וצרופי ארץ כי נצר היכל הי' אשר הואיל לצנות על כל היכלי אנהי מלכי הארץ ויגדל
בצדו עליה' כי כל הגוי' ראו צו מעשה הי' כי נירא הוא ויהי רלפת היכלך מאצני סיס
פולץ כעין הזוכי' לדוד צו עוצדיו כי אתו סבולי' להסכי' דורכו כי דרך צמדך

ומשרת היכלך היה לבוש ארבעה מיני לבנים חולעת שני וחלעת שני וחלעת שני וחלעת
 השני כדמות השמי אשר מעל לרקיע כי הו' נ"ר החלק הנראה מהם כאשר עד יחשבו
 רבים אשר הכוכבי בשמי אשר הם אינם אש ולא מאש וחלילה לקויה' מעשות זה כי
 האש ואורו יסתפקו זו השפלי האפלי ואין לעליוני' חשך ואפלה והתכלת והשם והוא
 הצוף אשר היה לבוש המשרת זה היכלך דמות הארץ שמתנה ילמחו • ולבוש הארבעון
 כנגד הים כי מן הים יתלקט הנכחר מנו וצבוא הכהן למשרת זה היכלך היה מלבוש
 ארבעה המינים האלה והיה אומר לפני ארון הכל הנה צאתי לפניך רצ"ע דר' המינים
 האלה שהם דמיונות לחלקי עולמך ואני נחשב לפניך כמציא לפניך כל העול' ועוד היה
 מעדה על לבשו עדי זהב ופז ואבני יקרות לפי דמות שצטי בני יעקב אשר נקרא שמו
 ישראל לשיר זהם לפני מלאכי עליון ויוכל להם עם ככה כי יעצור זהם להאליז
 מרוח הקודש ככה יתחבמו זו היושבים כך בשלות הלימוד והאמונה ואחם חכמה וחסונה
 ומתני המשרת זה היכלך חגורי' במכנסי צד לכסות צהן את ערותו כי נאה לכהן להיותו
 לבוש מכל האדם אשר על פני האדמה אף כי יעמוד למשרת צד' המקדשי' אשר הם
 החילון והפנימי כי המקדש החילון הוא אחד והמקדש הפנימי והוא קדש הקדשי'
 הוא צ' ובמקדש החילון יעמדו הכהני' למשרת כאשר לוו עליה' הכהן הגדול אצי משמרות
 הכהני' ובמקדש הפנימי שהוא קדש הקדשי' לא יבא אדם כי אם הכהן הגדול לבדו
 פעם אחת בשנה כי שם היה ארון צרית ה' אשר צו צ' לוחות ה' צני' לוחות הצרית
 הנכתר עם ישראל צני' צהיות המקדש הראשון עומד על תלו גם שם היה אז מטה
 אהרן אשר הוליא פרח ולץ לין • ומול המקדש שהוא היה י"ד מעלות אשר זהם נראה
 האות לחזקיהו • ויהי עיר ירושלי' בצורה מכל הערי' גזרת לכל המדינות כי מלכים
 גדולי' ורומי' רבים צנוך ויוסף הורדוס המלך לשגבך ולרומי' חומותיך ולצנות כך
 חומה אחר קניצך ויקרא החומה ההיא אנטוכיא ע"ש אנטוכס הרומי אשר הגדיל
 והתקדש זה לחזק צדק חומותיך • ואין שפלת עמה וימשלו כך ללור עליך המון גוים
 ומתריסין ומתריצין הלא המה צחוכי • אוי נא לנו כי חטאנו כי הורד גאון עזך
 ויהי היכלך המקדש למרמס לפריצ' ולמקור לדם חללי' שתי כוסך עמה הנצרת
 ירושלי' עם צחך ליון והתערעלי זו עמה כי עוד חזון יגלה לך קץ פדות ושנו צניך
 לגבולי' עם ישועת בואלם והיתה אז עתך עת דודים ותשתי עם צחך כוס ישועות
 ונחמות • ויהי אחרי כן ויעצור טיטוס נכח החומה לראות איזה דרך יכון להלחם
 צעדו על העיר ויראוהנה מקום מישור מפאת קצר יוחנן הכהן גדול ויתלצ שם הוא
 ונקנור שר לבאו וישלח אותו טיטוס לדבר באזני העם העומדי' על החומה דברי שלום
 וצרית ויאמר לו כה תאמר להם לבו ונכרתה צרית לכם ותחיו ולא תמותו ואדוני
 טיטוס ירחם עליכם ואם תרלו הנה הוא כורת צרית עמכם היום • וילך וידבר באזני העם
 שלום כאשר לוהו טיטוס אדוניו ויחרישו ולא ענו דבר ויוסף לדבר והנה אחד מהיהודי'
 שעל החומה משך צקשת ויורה חץ וימיתהו ויחר לטיטוס על ירות היהודי' חלים בשלישו
 והוא עודנו מדבר עמם שלום וילך לו מאד על שמת ניקנור אשר שלחו ליהודי' לדבר
 להם שלום ולכרות צרית • וילו טיטוס להציא סולמות ואילי צרזל וכלים משחית'
 החומות לערוך מלחמה צירושלי' וימשכו את איל הצרזל לנגח את החומה החילוה
 ולהשחיתה ויגבוהו ויליצוהו על הצלור כמשפט • ויהי כראות היהודי' כי הוגש האיל
 לנגח

יוסיפון פרק פג

לכנס צו את החומה ויחדרו היהודי' חדרה גדולה מאד ויצהלו ויעשו שלום שלשת שרי
הפריז' ויפתחו את שער העיר ויזריחו את מחנה רומים מעל כל כלי המשחית אשר
הכינו להשחית צהם את החומה • ויליתו לשם צכל עלי הכלים ההם וישרפום •
וגם את האיל שרפו באש וישרפוהו צפטיסי' ומקלת הקוללי' גם כן שרפו כי מעט מהם
הליל טיטוס וגבוריו ויתרם שרפו היהודי' באש וציוס ההוא נתחזקו אנשי אלכסנדריא
אשר עם טיטוס להליל את הסוללות תיד היהודי' ועל כל זאת הגזירו היהודי' על אנשי
אלכסנדרי' וינלחו • ואז ראה טיטוס ויתער וירץ עם מצמר גבוריו ויגרש את היהודי'
מעל אנשי אלכסנדרי' ויך מהם י"צ איש גבורי מלחמה :

פרק שמונים ושדשה

צעת ההיא נפל יוחנן והוא היה אחד
משרי אדום העוזרים ליהודי' כי פתחו
הרומי' וידבר עמהם ומדי דברו עמהם ויורה ערצי אחד חץ מאחריו וימיתו •
ויחאצלו גדודי אדום אחד על יוחנן כי היה גבור צהם ויחר להם מאד עליו • ויקומו
צלילה ההוא הם ומקלת פריז' מגדודי שמעון ויוחנן וילכו אל ג' מגדלי העלי' אשר
הקים טיטוס לפני חומת העיר ירושל' וישם עליהם אנשי' רבים מגדודי הרומי' להציע
צמצואות ירושל' בקרצה מה יעשו היהודי' • וילכו ויחרגו את גדודי הרומי' הנמלאי'
סציות המגדלי' ויתרם צרחו וימלטו אל מחנה טיטוס • והרומי' אשר על המגדלי'
לא ידעו מזה דבר כי הרומי' אשר סציות המגדלי' היו להם למשמר והיו צועקי'
צמשמרתם וישנים צנעון כל הלילה • ויתחזרו היהודי' אחרי הרגם מהרומי' אשר
סציות המגדל בהם ככל אשר יכלו • ואחרי המלס יתרם ויקרצו אל המגדלים ויקללו
ויכרתו ויגדרו את רגלי המגדלות ופילו אותם לארץ פתאום • וימותו צם רבים
עממכה הרומי' • וישמע טיטוס את קול שאון מפלת המגדלים ההם והוא צממנהו
ויחד חדרה גדולה מאד הוא וכל ממנהו ייטסו אחור מקול מפלת המגדלות כי
לא ידעו מה הקול והיהודי' שצו אל העיר והי צצקר ויקהל טיטוס אם כל ממנהו
ויקרצ אל חומת העיר צעוד אשר היהודי' נלחמים צחוך העיר ויקרצ עוד טיטוס את
איל הצרזל המשחית אשר הכין עוד ויכנס את החומה החילוה פתאום ויפרלכ' ויהרסנה
ויפילה וינטסו העם אשר היו צקרצ החומה ההיא ויצואו צקרצ החומה השנית • צעת
ההיא לזה טיטוס להרוס את כל החומה אשר הפיל עד ערות יסודותיה ולהשליך את
אצניה עד למרחוק פן תהי הריסה אצניה מכשול ומוקש לממנהו • והחומה ההיא
היא חומה היותר גדולה מג' חומות ירושלם והוא החומה אשר צנה סורודוס המלך •
ויחאצרו הרומי' לפשות כמלות טיטוס אדוניהם לערות את יסודות החומה אשר
הפילו ולהרסה עד לארץ ולהשליך אצני ההריסה למרחוק ויעשו כן • ומדי ערותם
יסודות החומה ההיא והרסם אותה עד לארץ המיתו היהודים מעל החומה התיכונה
רבים מהם • ויראו שרי היהודי' כי לכד טיטוס את החומה החילוה וכי הרסה וערה
יסודותיה ויחדרו אחד על ככה • ומשארנה עוד חומותים משלשה חומות ירושלם
אשר היו חומות שלמות סציה • ויעשו אז הפריזים שלום איש את רעהו ויחלקו
למשמרו' מלחמותם • ותהי משמרת יוחנן שר הפריזים מפאת אנטוכיאה אשר מלפון
כהיכל • ומשמרת השר האחר לפריזי' והוא שמעון מפאת קצר יוחנן הכהן גדול •
ומשמרת קשר הני' לפריזי' והוא אלעזר על העיר מעל לחומה • ויתחזקו ויתחזרו
ויעמדו

ויעשו המה וכל גבורי המלחמה אשר עמם צבא הרומיים ותכבד המלחמה צעת ההיא
 מאד מאד . כי מחנה הרומיים מתחזקי להלחם למען יגדל שמם . ויהודים מתחזקי
 צעלמתם כי ראו אשר קרצ קלס . וטיטוס עמד לפני גבוריו לחזקם ויאמר אליהם
 לאמר המתחזקו נא היום ואני אתן לכם איש הכלחם היטב ציום הזה נגד היהודיים
 בגבורה כסף זהב וכבוד . ויגש אחד מגבוריו ושמו לונגינו ויצא צתוך כח היהודיים
 הנלצים תחון לעיר ויך את האיש אשר ערך לקראתו המלחמה על פיהו ויעיתתו ויוסף
 ויכה אתו וידקרהו ויעיתתו . אז צרח לונגינו ויעלס אל מחנה הרומיים כי הרג
 צ' גבורים מגבורי היהודים בגבורה ויהודיים לא נחמו לנפסם לצרות מפני הרומיים
 כי צערה מתחם בקרבם . כי שמעון עומד מול גבוריו בגבורה ומדבר וקורא בצלציהם
 לאמר העידותי צבם היום כי האיש אשר ינוס מן המלחמה מות יומתוציתו יתרגם .
 וטיטוס קורא ומדבר בצלציה עמו להחלזר ולהלחם ולשמור מערכת המלחמה פן יפול
 איש או יעזוב את מקום המלחמה אשר אתו נכח שמעון וגבוריו . וילך אל פאת מקום
 יומכן אשר שמה הליצו איל הצרזל כי היה מקום מישור . וצעת הסיה לוח טיטוס לנגח
 את החומה צאיל הצרזל . והיה צירושלי איש אחד גבור מגבורי יהודה ושמו קנטור
 ויתחצר עם גבורי הפריזלי צחצחת הגבורה ויתחלצ קנטור עם גבורי הפריזלי מתעל
 לחומה והוא היה איש גבורות וצעל מלחמות חזקות ויורה חלים ויך רצים מתחנה הרומיים
 וגם רצים מהם הצריח . והיה האיש ההוא קנטור כלחם צפאה אחד מפאות ירושלי
 עם ט' גבורי חציריו היה שר לעשרה . והיה כהגיע מחנה טיטוס את איל הצרזל למול
 החומה לנגח . ויקרא קנטור מעל לחומה לטיטוס ויאמר לו צי אדוני טיטוס חמול נא
 על העיר המהוללה הזאת אשר היא כצ' פרופס ואל תשחיתנה וחמול נא על בית
 המקדש אשר צה ואל תשחיתתו כי משכן אלהים צו . וכשמוע טיטוס את זעקת קנטור
 וינו את גבוריו ויחדלו מן המלחמה ומלנגח את החומה ויקרא טיטוס את קנטור ויאמר
 לו לא אלי ותחיה ולא תמות . ויען קנטור את טיטוס לאמר הנני מפתה את חשעת
 הגבורים חצירי וילאכו אליך יחד . והוא עשה צמרמה לפחות את טיטוס לחדול
 מהמלחמה . והיה כדצרו אל חשעת הגבורים חציריו לעיני הרומיים לאמר לכו נא
 ונרדה ונמלט אל מחנה הרומיים וידעו חציריו כי הוא מרמה אותם לרמות את
 הרומיים לחדול מנגח את החומה מאיל הצרזל . וישלפו חשעת הגבורים מהם איש את
 חרביו ויכוהו מתעל לשריונו ויפל צמרמה לעיני הרומיים . והיה כנפלו צמרמה לעיני
 הרומיים והם לא ידעו כי צמרמה עשו כן לצלתי מההרומיים להלחי על היהודיים ולמנוע
 את האיל לצלתי יקרבו צו לנגח את החומה להפילה ולהשחיתתה ויורה להם אי מהרומיים
 צחץ ויך צאפו של קנטור . ויעצור החץ מעצר אפרוילך ויך גבור אחד וילעק קנטור
 אל הרומיים צקול רם לאמר מה זאת עשית על דבר חמנה וצריח שלום אחס תיריס
 חלים עלינו ויאמר קנטור עוד לטיטוס לאמר הזה יהיה גמילי שצקשתי ליום אליך
 ויורה עצדך עלי חץ ויכני והוא שומע אשר אני מצקש צריח וחמנה שלום ועתה
 אדוני שלח אלי אחד מן הסרים הנכבדים וארדה נא אליו וקבלתי אמונתך מידו צסוד
 לצ ובנפש חפלה ואחר כך אצא אליך ואהיה לך כאחד מעבדיך . וכשמוע טיטוס את
 קנטור האמין בדבריו ויאמר ליוסף צן גוריון הכהן לך וכרות לי צריח צאמונתו
 והצאת את האיש הזה חלינו ויחיה ולא ימות . ויען יוסף את טיטוס ויאמר אליו למה

יוסיפון פרק פד

טז

זה תשלחני ואני לא תשלחני לך ונטו לך עצדתך כל ימי עתה חלל חן צעיניך ולא
 תחנני אליו כי לא אמתין אליו כי יהיוסף יודע את ערתי קנטור ומרמחו וישלח טיטוס
 את איחורו הסר ויאמר לקנטור רד נא אלי והאמתך והלכנו אל בן המלך הקיסר
 ויצנחו קנטור ויאמר אליו פרום נא חסניך ואת כנפי מדיך ואשליכה לך את הכסף ואת
 הזהב אשר עמי אליך וירדתי פן ידעו אנשי העיר ויקחוהו ממנו ויפרוש איחורו את כף
 מדיו לקבל את הכסף ואת הזהב אשר אמר לו קנטור וירס אליו קנטור אצן גדולה צמתי
 ידיו וישליכנה ויפילנה על איחורו וירא זיחורו ויסר מתחתיה ויתפאר ויתלע ותפל
 על רעהו וימת • ויקלוק טיטוס על הדבר הזה מאד וחמתו צערה בו • ויגש פתאום
 אל הצרל הממשית אל החומה השנית וינגחה ותפול גם החומה השנית וילו טיטוס
 ויצעירו את סביבות החומה וכראות קנטור את האש גם אל נפשו להמלט וירא והסת
 כי נשרף וברונו מפני פחדו לצל תדלק אחריו האש ותשרפהו שהכזיר עליו השריון ויפול
 אל תוך השריפה וילהט וימת כי צמר מות מחיים והרומיים נגשו אל תוך החומה
 השנית וילאו אליהם הפריילים ויתר הגבורים וידבקו איש צרעהו במלחמה ותחזק יד
 היהודים ויכו צמחנה הרומיים הרבה ומאד ויתר העם מאנשי טיטוס צרחו אל החומה
 הראשונה שהרסו לפנים • צעת ההיא תפס טיטוס את קשתו ויירה מול היהודים במלי
 ולא נפל לטיטוס חץ אחד צארץ כי הכו צעם חליו וצכל זאת נגרשו הרומיים מן העיר כי
 חזקה יד היהודים על הרומיים עד היום הדי נקהלו אל טיטוס עם רב מכל הגוים לעזרת
 הרומיים וילאו היהודים לקראת הרומיים אל מחוץ לעיר למלחמה ותחזק יד הגוים על
 היהודים וינוסו עד החומה הפנימית ויסגרו צעדם :

פרק שמונים וארבעה

צעת ההיא ליה טיטוס אל עמו לסור מעל
 החומה אל מחוץ לעיר ולהשצי את המלחמה
 ימים אחדים למען יקרא באזני היהודים שלום כי אמר חליו יסאו צרלונם מול הרומיים
 ויחיו לא ימותו כי סמל טיטוס על העיר ועל היכל ה' ועל עם ה' לצלתי השמית
 הכל ויחדל מן המלחמה חמשה ימים וציוס החמישי • אל שער העיר וצעת צואו והנה
 שמעון שר הפריילים ויוחנן עמו ערכו כלי שרפה לשרוף צאש לכל כלי הממשית שמשו
 הרומיים ויועדו כלם יחד להלחם צלצ אחד כגבורי • וכראות טיטוס את היהודי כי
 מסרו נפשם לעמוד ולהתחזק ולמות כלם במלחמה כי צחרו מות מחיים אז החל לדבר
 באזניהם דברי שלום ודברי תוכחה ולהתחנן על קשי ערפם ויאמר אליה טיטוס כדבריי
 האלה לאמר הנה לכדתי את שתי החומות ותשאי לכם חומה אחת לצד ומה תעשו
 עניי • בהקשותי את ערפכי ולכדתי גם את החומה השלישית והרחמתי את העיר הזאת
 ואצדתי יחד והרסתי את היכל ה' אלהיכי ולא תחמלו על נפשותיכי ועל נשיכי וצניכס
 וצנותיכי וצכל זאת לא שמעו היהודי לקולו כי הקשו את ערפם וישלח טיטוס את
 יוסף אליה לדבר באזניה דברי שלום ודברי תוכחה ודברי חמלה וליעלי ענות טויות
 למען ימלטו וידבר להם צלשון עברית למען יאמינו ויצטחו וילך יוסף אליה ויעמוד
 נכח שער החומה כי ירא לקרוב אל החומה כי ידע יוסף אשר הוא נחעצ צעיני העם
 על אשר נשא עול הרומיי ויחי • ויקרא יוסף הכהן בקול גדול נכח השער לאמר
 שמעו אלי כל העצרי אשר אדברה באזניכם ציהודי אשר ייטיב לכם ויטו העם את
 אזניהם לשמוע אל יוסף ויען וידבר יוסף אל העם לאמר • נאה היה לכם מתחלה
 להלחם

יוסיפון פרק פד

קי

להלכה כאשר אחס נלחמתי עתה צמרס חנא הרעה הזאת צהיות עריכי עומדות וארלכ
מלחה עם לפני אצרכי בצורכי צמלחמותיכ סלחתי איס צחיו צלחיות עד אשר
נשאתי נתי נספר ומלחתי את מקדש ה' ואת היכלו מדמי החללים ופגרי המתים
ולא חמלתי על נפשותיכ ומה תוחילו על זאת ולא די לכם זה אצל התגרתם מלחמה
בעם עלום ועז פנים אשר משלו צכל הגוי ולכדו את כל הארלות וירדו צכל האומי
וגם צגוי אשר רדו צכם מלפניי הנה מושליי וכלם ענדי להם ואחס נלחמתי עמם
צאולת ולא צמחתי וצנייה ולא תחמלו על העיר הזאת ועל היכל ה' ועל מקדשו ועל
נפשותיכ אמנם נשאתי לצרכי להתגרות עמתי עוד מלחמה למען האריך רעה צע
ה' ועל היכל הקדש אני ירא פן ינחץ ועל העיר הגדולה אגור פן תהרס ועל מקדש
ה' אזהל פן ישמם ועל העולות והזבחי אירא פן ישנחו ויוסרו כאש הוסר התמיד
ועל אש התמיד אצכה פן תצטל כי אנחנו חטאנו לה' ואל הסיכל הזה מעלנו ועל
כן סר לנו מעלינו כי נלחמנו בתוך מקדשו והיה היכלו מעון לרשעיו וכוה לפריני
והרגתי את כהניו ואת קדושיי וספכתי דם נקי לרוצ צקרכו ועתי אחי הנה הכלים
המשחיתיי מוכניי לנחוך את הסיכל והאש ערוכה לשרוף את המקדש והנס הגויי אויביי
חומלים על היכל ה' ועל בית מקדשו לצלתי תת מקדשו שממה ואחס אחי ורעי למה
לא תחמלו על נפשותיכ למען יסורו מעליכ הכליי המשחיתיי ולא ישחיתו צם ועל
מה אחס צוטחי מעתה הלא שתי החומות נהרסו ויא נשאר רק אחת וא"כ על מה
תצטחו וכי תאמרו אנחנו צצטח צאלהינו הלא תדעו כי איננו צקרכי כי הוא סר
לעזרי אויבינו צנלל אשר הם כדדו את שמו הגדול וייראו ממנו ואנחנו מעלנו צו
מעל ועל זה סר אלהינו מעלינו והיה צעזרת ונמם ומשלו צכל הגויי וירדו צכל
הגויי וירדו צכל הארלות רק המקומות אשר סוגרו צסלג או צחול אש' אין לה' דרך
לעצור עליו ועתה אמרו לי מה תוחלחכם ואלהים נתן פחדם צכל גויי הארץ והמה
עוצדי להם ולמה לא תעצדום גם אחס ומחיו ולא תמותו והלא תדעו כי עת ממטלה
ועת גדולה היא להם ושדי המשילם על כל הגוים והוא עמם צעזרתם והלא
ידעתם כי תתחלה היתה עזרתו עם אנשי מלרים וימשילם צכל העולם ואחר כן סר
מעליהם והיה עמכם והמשילכם על כל הגוים והיה עמכם ועם עלככם ואחרי כן סר
מעליכ ויתן הממשל צד הכסדי וציד אשר ופרסן וימשלו על כל הגויי ועליכ ועל מלככ
מעשה ידיו כלם ועתה עזב אותם ותהי עזרתו עם הרומיים והוא עמם לעזרה
לשנים רבות והנס מושלים על כל העמי אשר משלו מלפנים וכי תאמרו מה צלעכי
שאלהים ימשיל הרומיים וזולתם על העולם וסגולתו ועמו גוי אחד צארץ והוא עם
ישראל הלא חנושו ותכלמו צאמרכי זה ותחפרו בקלון ומרפה כי יפלא זה צעיכ
ואיכה תאמרו כי חכמי אחס כי תפללו על ככה ואחס ידעתם אשכ כל צגי האדם
מעשה ידי אלהים ואת אשר ירלה להספיל יספיל ואת אשר ירלה להרים ירים ואף
כי אחי צגי עם ה' וסגולתו ולכם תאות הממשלה צמשפט ואינכם נשפטי צמרי וצחמת
קרי הנה סר לל ה' מעליכם כי חטאתם לו ומעלתם צהיכלו וצכהניו ואיך תצטחו
כי ישא פניו אליכם לעזור לכם והוא הסתיר פניו מכם ועוונותיכם מצדילין ציניכם
לצין אליהם צגי ואחי אל תחשצו זאת המחשבה כי לא נכונה היא ועתה אחי
ואוהבי מה לכם להלחם עם הרומיים והם מושלי הגוים אשר פתחו סגר מעצרי הודו
וכל

יוסיפון פרק פד

זכל איי הים עד ים אוקיטוס אשר עעצר להודו וכל ירכתי המזרח : ומעלו עד חפסי
 ארץ עד דרעניא ועד ים אוקיטוס : ובכל ארץ סקוטיניא הסגורה בלגמי מים ויושבים
 עם גדול כענקים המה גבוה קומה והמה חכמי חיל ברכב ורומי קסי וגבורי מלחמה
 ונלכת שר לצא רומה אליהם כלם כחשפו ויהיו לאגודה אחת ויתיעלו על לפוני
 העלחמו ויאמרו כלחמי באויצינו ונעושה יחד ולא נעבוד מלכי גוי זרי ממונו ואשרי
 בן באו מלכי הרומיים והכניעו והמה להם לעצדים : ועשה אחי ואוהבי באומרכם
 נמותה יחד ולא נעבוד את מלכי הגוי כי עוצ לנו מות מחיים ולא נראה דרעתנו
 וצרעת מקדשנו : שאלו כל מימי חנותיכם מתי הייתם חפסי : צלא אדוני ולא היה
 עליהם עול גוים והלא ידעת כי צא יעקב אצינו ע"ה אשר היה ה' עמו והוא היה
 חמיד עם ה' ונטה שכתו לגור במלרים באדמת זרים וזדים לצלתי ימות ברעצ הוא
 וצניו ומקני ויצא מלרימה עם כל אנשי ביתו ועם מקנהו ועם כל רכושו : ושם עמו
 יצ צניו יולאי חלליו ויגר שם צמתי מעט למען חיותו את נפשו ואת נפש כל אנשי
 ביתו ולא ימות ברעצ הכבד ההוא : והלא ידעת אשר צדדת יהודה עם אחיו מלרימה
 קס יוסף כמתנכ' על אחיו ויתגולל עליה למלוא עלילות לשטנה לגויהם כי זכר את
 מעשיהם עמו ויאסור מהם ויגדף ויקלל מהם כדלונם : ושם היה יהודה הנכבד צני
 ישורון אשר על שמו נקראנו יהודים : והיה יכול להכניע אלף פעמים לו רלה כי לא
 הכירו אשר הוא יוסף וצדצרו עמו בחוגז ורעש היה יכול לפגוע לו כי גבור סיל
 היה וגדול נפש ויקר רוח ומה היה לו שיפגיע באיש מלרי ומיתתו גם לו המית
 מהמלרים מספר עלום מה היה נחשצ צעיניו לפי שכלו והוא לא כן עשה אבל נטה
 שכתו לסבול עול ויעבוד את יוסף ויקראו אדון וצלצבו עליו אשר הוא איש מלרי
 ויכניע לעבודתו למען השיגו ממנו מצוקשו כי ישבור שבר אוכל לצלתי ימות ברעצ
 ה' ואציו ואחיו ונשיה' וצניה' וצנותיה' וכל קנינם וכל אשר להם וגם שם היה
 יוסף היפה הואר ויפה מראה דרמות ללמו והנבון והחכם נפשו וסבל עצודת בית פרעה
 ואנשיו לדעתו בחכמתו את אשר האלהי עושה וכי הראה לפרעה זה על אשר היה אז
 נחשצ צעיניו יוחר מכל המלכים שהיו בארץ צימים ההם ויוסף אס היה אז לפרעה
 ואדון לביתו עכ"ז היה נכבד אליו לצקס דרך למען חיותו זה את אציו ואת צני
 ביתו קטנים וגדולים בלחם לפי הטף ואם הכל היה צידו ועשה זה לדעתו כי לפרעה
 ולעשו היחה אז נאותה העלוי ומעטלה ואין לא יעשה הוא יקר וגדולה צדצור ומעשה
 למי שמלך העולם כולו חפץ ציקרו : ולו חפץ אז יוסף לשוץ לארץ כנען הוא וכל
 בית אציו צלתי רגון פרעה ודעתו מי היה יכול להשיצו ואין יכול לו כי הוא היה
 השליט אז בארץ וכל אשר יחפון זה יעשה וגם צנימין הנמשל לזאב הסורף כי הושצ
 לבית יוסף באכזריות על יד האיש אשר על ציתי צמחתי וצעלילת כזז וסקר למה
 לא פגע צו להמיתו שגם הו' יקר רוח היה והלא האיש אשר על בית יוסף הסורף
 אחרי צנימין ואחיו אז לצדו דרך ולו רלו אחי צנימין הלא המיתוהו וקצרוהו ולא
 נודע לאיש דבר וע"כ לא כן עשו אמנם יהודה החכם והעכיר צעולם שפלותי ורמעותו
 שצאל העיר עם אחיו ויגם אל יוסף ואחיו צי אדוני וידבר אליו חסנוני ורכות עד אשר
 נכמרו רחמי יוסף ויודע לאחיו והיה את אשר היה והתורה הקדושה מספרתי לנו כל זה
 להורותנו את אשר נכנע לפני מי שהוא צמחתי וצעל מעטלה ויכולת ולא יעלה על לב

יוסיפון פרק פד' היא

איש כי יוסף הלדיק חמא זעמיתו את שכו לעצור את מלך מצרים כי אין חרפה
 לאיש החכם זעמיתו לעצור את אשר ילמדך אליו יהיה נוי שיהיה ואף כי יהיה מושל
 ואדון והלא חרעו כי מצותינו היו מצדי' לפרעה מצרי' וכי זכר אלהינו את זריתו
 עם מצותינו ויאלל להוליאם ומצרי' וישלח צעד זה את משה רבינו עליו השלוי מלאכר
 וצטירו ומר"ע יודע היה כי ה' אתו וכי הוא צעזרו ויכול להשמי' ולהשמיד ולהכחיד
 את כל הקמים עליו לרעה ועכ"ז צנאו לדבר לפני פרעה המושל אז מצרים לא היה
 צא צרעם וצרעד להכיר צו כי הוא מושל ואדון ואם צידו היה יד חזקה וצורעו
 זרוע נטויה צהללמה ואחר כן הכניד המושל ההוא הוא פרעה את עולו על עם ה'
 התאזר מרע"ה צעזר' ה' אשר היה אתו ויולל את ישראל ומצרים ציד חזקה וצורע
 כפזיה חמיר על מצרי' צצצא עליה' מכה אחר ונגע אחר נגע וצאחיות וצמופת'
 ויושיעם צידי אדוניהם ויצאם אל הר האלהים וינחילם את תורת ה' ואמרי כי צא יהושע
 והנחיל את הארץ הקדושה לישראל ויתנחלו אותה וישצו זה עצרו עתי' על מצותינו
 הנודע' צספרי הנציא' עד אשר נכנעו לעצור את מלכי אשר ימים רבים וגם את
 מלכי פרס וכשדים עצרנו עצודה וחוקה מאד ואחרי כן עצרנו מלכי גוים רבי' צמלחמו
 גדולות פעם נפלנו ופעם קמנו ועתה אתם אחי אמרו לי איזה חרפה תהיה לכם
 צסנחיתכם עדן לעצור את הרומיי' ומה אתם נחשצים צערך הגוי' אשר יעצרום והלא
 תראו אשר הם מושלי' צאויצכי ורודי' צעמי' אשר היו אדוניכ' וסונאיכ' הלא נאה
 היה לכם לאהבה אותם על אשר הכניעו את כל הקמים עליכ' לרעה תחתיכ' ונקמו
 מהם נקמתכם ואתם לא כן עשייתם אצל נהפכת' עליה' לסונאי' ולו הכרת' צהכר שכל
 את דרכי העולם מאז עצרתם אותם והייתם עמהם צהללמה וצטו' ולא צשמדתם
 ונשמדה ארצכם ואני צהלחמי צגליל עם הרומיי' ידעתי כי צאחרי' אכנע להם אצל
 לא יכולתי לעשות דבר כי הסריצ' שהיו אחי היו מחללים את כבודי ולא היו שופעים
 אלי והייתי ירא פן יפגעו צי ויתחוכי כי אינכם להכנע לרומיי' ולעצד' אמרתי אחר
 שהאלהי' צוחן לצות אלחמה עמהם כאשר אוכל לעשות וכי אראה מקום אמלטה ממנו
 אליהם ואעשה כן וכאשר צאתי צמערה עם מ' איש מצרים משחיתי' צלתי מקסיצ' לקול
 ענה נכונה לולי רחמי האלהי' אשר צסחתי צו ויחכמני לקחת ענה ולקנות חסדלות
 להמלט משחיתו האכס' ההם אשר רלו לפגוע צי ולהמיתני על אשר יעלתי להמלט עמי
 אל הרומיי' אחרי ראותי כי להם יעי' הממשלה הימים האלה והאלהים הוא אשר
 המשילם צרלונו על כל הגוים וזהו דרכו לעשות כי יפקוד על צא המרום ועל מלכי
 האדמה צאדמה ומי יכול לדין עם שחקיק' עמנו והנה הם היום הזה שולטים בכל
 הארלות ובכל הגוים ומושלים גם צמצרי' וגם צצני אשר וצצני פרס וכשדים אשר
 לכולם הייתם אתם עצדים והמצריים ועמהם יחר הגוים מורשים וזורעים וקולרים
 ונוטעים ומלקטי' והרומיי' אוכלי' שלוי' וסקטי' והם עצדים להם עוד אחי צינו לכם
 אם תאמרו אשר מלכי מקדון היו שולטי' בכל מקומות הארץ וציצי' אלכסנדרוס מקדון
 גם המה עשלו בכל ארץ הודו וכל מעמלם הגוים והיום הזה הלא תראו כי הממשלה
 נכרתה מהם והם עצדים לרומיי' וצתחלה כי צאו עליהן הרומיי' גאה גאו עליהן
 ויערכו צהם מלחמי ומלחמות עד אשר הכנעו הרומיי' והיורללם לעצדי' והנה היום
 הזה נכנע' מגאון גאוחם וימו את שכמם חחת עול הרומיי' ועל עם פלשתי' אשר היר

יוסיפון פרק פד

נגדכם והיו צנחון גאון נלחמים עמכם ומשמדיי ארלכם מה אדבר לכם ומה אספר
הלא לעיר השירים אשר לרומיים מושל היום בכל ארץ פלשתיים וכל ממשלתם ומה
חזקו אתם ואתם יודעי אשר הפלשתיים היו בצורי מכם ולפניהם נפלתם ונפל שאל
מלכם וכי תאמרו כי דוד משיח אלהי ישראל הכחידם והשמידם והשפילם והכניעם
זכרו לבי כי אז היה עין ה' אליכם ומצית אליכם עין צעין והוא היה לוחם מלחמותיכם
והיום הזה איננו בעזרכי כי הסתיר את פני ישועתו מכם על אשר חטאת' לו ומי
צכם ומלכם ידע את סיד ה' נאמרו לדוד ע"ה צשמעך את קול הסערה צראשי הצכאים
אז תחרץ יצין את דברי ויערכם על לבו ויגיד קודם לאחר מכם ויתן את לבו לעשות
את עלתי ועתה אחי שבעו צקולי וצואו לעצור את הרומיים בדרך שלו צצריה וצאמוני
וצטחין כי רב לכם כבוד לעצדכם עם מלכי פרס ולהיותכם רעים וחזרים להם בעצודת
הרומיים כי הם היו אדוניכם ועתה יהיו חזרים לכם צוד צני עמי החילצו על
עמדכם ואוכחה עמכם הגידו גא לי מתי היו אצותיכם חפשים ולא היה אתם סער
מצוכה ומלחמות גוים וממשלות לאומי הלא מיום לאתכם מארץ מלרים עד יום מלך
שאל צן קיש הייתי נולחי וגוברי כי ה' היה מלכם והייתם אדני ולא הייתי עצדים
לאדם כי אם לאלהים ואחר כן כי השטין אתכם ילרכם הרע ותמאסו את ה' מהיותו
לצדו מלך עליכם צחרתם לכם אדם למלך עליכם ולשפוט אתכם כי את הגוי המלכי
והשופטי עליהם שופטי אדם ומלכי אים ומלך עליכם שאל צן קיש ויתר המולכי
ועצדת' לוחם והיו צניכם לעצדי לו והסוני מכם למשרתים וצנחותיכם היקרות לרקחות
ולסנחות ולאופות ואחריו מלך דוד ע"ה עליכם אשר מושל צגוים רבים אשר סצניותיכם
אחרי מות שאל וגם הוא סעציד אתכם כרלוגו עד אשר המית רבים מכם עוצרי
רלוגו ואחרי מות דוד צן ישי עצדחם את שלמה צנו ע"ה וגם הוא דהצכם כנפשו וישלח
יד צצנותיכם וצצניכי ויקם מהם לעצור לפניו ולשרתו כחפלו ואחריו צאו מלכי רשעי
ארץ עליכם וקמו עליכם לרעתכם ומאז התחילה ההשמדה צארלכם והטוי צצחם אחרי
שלמה ע"ה היה רחצם צנו אשר אמר אליכם אצי יסר אתכם צשופי וגוי וכה עשו
יתר המלכי אשר מלכו אחרי עליכם כי מעט מהם היו רלויים ליי ויתר' השמיתו
התעיצו אין עושה טוב מהם אין גם אחד מושל ציראת אלהי ונקשרה הממלכה צכם
ממלך אחר מלך שני רבות עד אשר צאו מלכי כשדי והגלו אתכם מעל אדמתכם
צצלה עד אשר צא כורש מלך פרס והסיצ את צצותכם אל אדמתכם ולא ריק' הסיצ
אתכם כי אם צכסף והצ ועושר וכבוד וציד גדולה לאלהי ותחשצ לו התשובה שהיא
לצדקה ואחרי מות כרש קמו עליכם מלכי יון הרשעי להשמיד ולהאציד ולחמו עמכם
וילחמו אתכם צלפון צצ וצפול קשה ויער ה' את רוח כהניו החכמי השלימי צני חשמונאי
וינקמו נקמתכם מהם ואז היית' אחים ורעי לרומיים ותגדל אהצתכם שנים רבות ואחרי
כן פשעת' כלכם צצני חשמונאי אשר הושיעו אתכם ויגדלו שמכם וחצמרו לכם אים
מהם ושמו הרודוס הוא המלך אשר הכציד את עולו עליכם ויעת הרודוס ומלך תחתיו
ארקילאוס צנו ויקשה גם הוא את עולו עליכם ותפשעו צו כלכי ותאמרו לא נעצור
עוד את מלכי יהודי כי אם נעצור את מלכי הרומיים כרלונכ' וסעו שכתם לעצור את אגוסטו
המלך כי הוא חמל עליכם ולא היה לכם לאכזר ותעצדוהו ככל הגוי אשר עצדו אותו
צלא חרפי ויחי לכם לשם טוב כי עצדת' את מלך טוב ועתה אחי צני עמי מה לכם

יוסיפון פרק פד חיב

היום הזה כי אחס הזוערי' מכל הגוי' ומחפשי' את העת צללות ולא תחמלו לא על נפשותי' ולא על לילאי מעינינו נא צללתי הארץ כלם זולתי' צאדם וצנהמ' וצחיה וצטרך צעוף השמים וצכל דגי הים וראוכ' הגדו' ימשיל צלעיר ואין כל ימ' וצושת ללעי' כי יעצור את הגדו' ומנו כי הס' והגדי יראו את הארי והאיל והשה יראו את הזאב ופרה ורחל יראו את הדוב והעזי' יראו מן הנמר והנץ ירא מן הכשר והיונה תירא מן הנץ וצינו לכם צחיות וצעופות וצנהמות גם ראו אשר יתגאה הפר הגדול על הפרות הקטנות ומנו והאיל יתגאה על הלחן והסעיר יתגאה על עדר העזי' וככה כל הצהמות והחיות הגדולות מושלות על הקטנות ולמה לא ילמדו בני האדם מן הצהמות והחיות והעופות והלא אל אחד צרא הכל ומושל צכל והכל נקשר זה עם זה ועומד זה בזה וזה העמיד לזה והכל מעמד לצורא העול' ישתצח לנלח והכל ישוב אל העפר צרלון הצור' יתעלה שמו קחו לכם דמיון מחלקי העול' כולו וראו איך חלק ימשול צחלק וחלק יכנע אל חלק חלקולא תקשו ערפכי' לאכום את מקרה טבע העול' ומקרי' ותמשיכו צחירתכי' אחרי סבותיו ואז יקרא שמי' עם חכם ועתה צני עמי צחיותכי' לעירי' ונכנעי' לרומיי' לא תחשצו כי יהיה חסרון לכם וקלון כי עתה יצא ומשובו אל ה' צכל לצנכי' ותהיו גם אתם מושלי' צעמי' כרלונכי' רק כי תלכו אחרי אלהיכי' הסומך אתכי' צכל עוז ואין הרומיי' אשר ירדו צכם היום גוי שפל או חלש יותר מהגוי' אשר רדו צכם אלפנים כי גוי איתן הוא ומאת השמים המליכוהו להיות מושל צעמים וקחו לכם עדות ודמיון ומשל מהצהמות והחיות המתגאלי' ומושלי' זה על זה לפי טבע העול' וסדרו ודעו כי המקרה צני האדם לא יוכל הגדול למשול צקטן כי אם צעונותיו אשר יגדלו עליו יגדל מי שצנגדו להעצירו ויטהו שכתו לצכול עולולקצ' ומשלתו ועתה צני עמי לצשו עתה וקחו לכם דרך להיחתי' ככל הצחיות ולא תרלו להיחתי' צעלי תמור' ושינוי צעולם קחו עמכם דצרי אלה ושובו לעלתי הטובה ושמעו אלי ועצרו הרומיי' ותחי נפסכם כי יכרתו לכם צחית צחסדם ויהי כדצד יוסף הכהן צאזני עם ירושל' את הדצרי' האלה וישאו קולם ויצכו ויסרקו שיניה' עליו ויחרפוהו ויקללוהו קללות כמלכות מעל החומה וישליכו עליו אצני' ויורו עליו חלים הרצת ויצקסון להעית' וכאשר ראם יוסף כי לא שצעו לעלתו ויקשו ערפכויעיזו פניהם וידו ויחל להוכיחם עוד כדצרי הספר :

פרק שמונים וחמשה

כרפאי לישראל צדצרי עלתי ותוכחתי הטובה ולא אצו שמוע ונבלה עוני לקללני ולצקס להמיתני ויען יוסף ויאמר אליהם דצרי תוכחות ומריצה צחרפה וצו' הוי סוררי' על ה' מה לכם כי תתגאו ועל מה תצטיחו וה' סר מעליכי' ואחס רעים ומחאלי' מאד לו צמה יכופר עונכי' אשר עשית' צהיכלו שספכת' צו דמי נקיים לרוב ולא חמלתי אים על רעהו ואים על אחיו ואים על קרובו אצל אחס אשמי' סכלתמתי' צהיכל ה' ומקדשו וטמאת' אותו צפגרי סלליכי' אשר הרגתי' צקרצו ותחללו את סס ה' צמלחמותי' צסצמות וצמועדי' וצחגי' הגידו נא לי סוררי' ומורי' הגצרו אצותיכי' על אויציכי' צחרצ או צחנית וצמלחמה הלא כי אם צתפלה ותשובה וצלב טוב ויושר לה' כי עצדותו צכל לצני והוא היה עוזרי' ואחס צמה חמיתו כי לא חמנו ועל מה תצטחו כי לא תעצרו סר ללכ' מעליכי' וה' אלהיה' עוזר לאויציכי' ותומך צידם להסמיד ולהאציד אחכם אס צחרצכי' וצחניתכי' תחשצו להמלט מידם פקחו עיניכי' וראו מה אמר דוד

יוסיפון פרק פה

משיח ה' כי לא נחרצ ובחנית יושיע ה' ועתה פתתי זכרו את אברהם אבינו אשר
הוליד אתכם בזה את פרעה מלך מצרים כי אבדו ויקח נידו את שרה אשתו
כי חלה את פני ה' בתפלה ובתחנוני ויער ה' רוח פרעה וישב לו את שרה אשתו
הקדושה והטהרה בלתי מחוללת ובלתי נטמאת . כי אברהם אבינו ע"ה היה שוכן על
עצו במנוחה ובהשקט ונשלו ונצטחה ופרעה המושל היה מתנגע ומתכחש במכאולות
בנגעי גדולי ורעי אשר נבעוה על דבר שרה אשת אברהם אבינו הקדוש והטהור על
אשר חמד אותה המושל פרעה מלך מצרים ויקחנה אליו למען עשו לה ככלה ולגלוי אליה
מקתריה . ולא נתן ה' תאוותו לגלות מקתריה אונס עקב אשר בקש לגלות את בשרה
ולכנול את מקתריה בלה את בשרו להראות את מקתריה ואת אברהם אבינו לרופאיה לראות
אם יוכלו לרפאות כי מי יוכל לרפאות את המחלי שישלח ה' באלים ומי ידע טבע
ומי ידע כי שחין ישעיהו תרפאהו דבולת החלמי ולרעת נעמן ירפאהו מי הירדן
ומריכות המים יסירהו עץ הלענה פנה אז לרצו אל אברהם אבינו רבות ולבקש ממנו
בתחנוני להחפול אל ה' להסיר מעליו את מות הנגעים ההם וכן עשה . ואחרי
זה הרבה המושל פרעה להלבישה בגדי חמדה ולשלחה בכסף וזהב ובאבני יקר והיה
אברהם אז יושב בביתו והנה שרה באה אליו מעושרת בכל מיני מחמדי וגם בכשרון
לגיעות טהור וקדוש . ומה נאמר בליחוק אבינו ע"ה כי בגרש אותו אבימלך מלך
פלשתי היו אתו סניכיו של אברהם אבינו ש' מאה ושמונה עשר סניכיו אבי
ילדי ביתו שהכה בהן ד' מלכיו וזולתם היו עמו עבדי ביתו וגם גזירה היתה אתו
להלחי בפלשתי ולא אבה יחזק לעשות מלחמה עם אבימלך מלך פלשתי אך נסמך
ברוב ענוה ויטא ויטפיל להודות לרבונו מלך הארץ אשר היה גרתי יאחרי אשר גורש מאליו
באו פלשתיים אליו ויתחננו ויאמרו לו דברי טובי דברי שלום בראותם כי ה' עמו
באמרם לו ראה ראינו כי היה יי עמו ככחוצ בתורה . ומה נא' גיעקב מצנצרו
עפני עשו אחיו לא נשא עמו דבר כי אם נמקלו עבר את הירדן כמו שכתוב כי במקלי
עברתי את הירדן הזה ולקח לו לידה לדרך לצד והיא היתה תפלתו וגם היא היתה
כלי מלחמתו . ובתפלתו עזרו ה' בלכתו אל לבן ובטובו משם וימלט מיד עשו אחיו
אשר היה כודה נפשו לקחת גם כי בטובו ויחזק אים עמו ויוכל לו וישר לו בהחזקו
עמו ומי יוכל לספר את חקרי ה' אשר לא תמו ונפלאותיו אשר עשה עם אבותינו
אברהם וליחזק ויעקב ע"ה . ומה נאמר לכם על משה רבינו אים האלהי אשר ירא
מחרצ פרעה עד אשר כתב בתורה כי קרא את שם בנו אליעזר לאמר כי אלהי אבי
היה בעזרו ויליאו מחרצ פרעה כאשר בא להליל את ישראל מידו ולהוליכם ממצרי
בזה בלח את פרעה ואת חילו הלא בתפלתו . והלא במשה אלהי אשר עמו לצד סכני
את גאון פרעה ומרומיו ותניניה וכשפיה ובו הכה את מצרי צעצר מכות ובו קרע
את הים לשנים עשר קרעי ונחיצות . וכאשר קרב אל ים סוף פרעה ומתוהו וכל
סיל מלכיו ומכניה ומרומיה לא נלחם עמהם משה בכלי מלחמה כי אם בתפלתו
ובתחנונו ולכל פרעה וחילו צהוס רבה ומשה שר שיר והודות לאלהינו ובגורי מצרי
נאצדו בזעם ובעצרה כי הם בקשו להלחם במשה ובישראל בכלי מלחמה ובקושי וברכב
ומשה נלחם בהם בתפלתו ויעצו צים סוף פרעה וחילו ולא נשאר בהם עד אשר
וישראל סיו מנגיין נשיר ותהלה ונחני הודות לה' ומי לא ידע אשר התפלה נכבדת
על

כלי העלמנה וכי התפלה תחיש עזרתה ויסועתו הידעת כי כאשר עזר יהושע נשכח
משה את הירדן בצור מלחמה היה וגבורי מלחמה היו אתו ולא הרס את זה חומות
יריחו בגבורה ובמלחמה הלא בתפלתו ובתורעו אבותינו כהני ה' ותקיעותיה אשר
היו מריעיו ותוקעו בשופרות וגם בהסריעו אותם לא החיה בהם כל נשמה עלבד
רחב הזונה וכל הנמלטי אליה כי כרתו שלוחיו צרית לה ולכל הנמלא בציתה וסלל
ידעתם כי תפלת גדעון עמדה לו ליסועה צבוא עם שלם מאות אית ויך את כל המון
מדין ועמלק וצני קדם ולולי תפלתו ותחנתו אשר ערך לפני ה' ושימו הטוב
אשר שפך ולחמו אשר ילק מה היו נחשבי שלם מאות אית נכח מדין ועמלק וצני קדם
אשר היו עם רב ועלום כחול על שפת הים לרוב צינו צוערי צהרון צרית ה' אשר
לקחו אותו פלשתים אש יכלו רבותינו להלילו מידם צהרצ או במלחמה כי אש בתפלה
ובתחנוני אשר ערכו לפני ה' לדיקי הדור הסוא הושב הצהרון אל מקומו וראו ציני
חזקיסו מלך יהודה צבוא סנחרב מלך אשור וימרף ויגדף את מקדש ה' לצאות והראו
את זדון לבו צרעה צמה הוספל ההספילו אותו אבותינו צהרצ או במלחמה הלא כי
אש בתפלה ובתחנוני כי חזקיהו קם ויעדה ערי תפלה ותחת המגן לבש שק ותחת
הכבש אשר תחת הסלי הרבה תפלות ותחנוני ותעל התפלה אשר התפלל חזקיהו
במקום אשר לא יעלה עליו חץ ובתפלה אחת אשר התפלל נפלו מאה ושמוני וחמשים
אלף מגבורי חיל סנחריב הרובי וחללי וגנפיי צמגפה מלכד העתי במלחמה צמגוע
איש צרעהו כי לא נספרו ומלך יהודה ומלך ישראל ומלך אדום צהחצרי יחד וילכו
אל ארץ מואב למלחמה ותעטף נפש צלמא צמדצי צהרץ ליה וערבה מה סועילו להם
כלי מלחמת או גבורת והלא בתפלת אלישע הנביא איש האלהים ילא להם מים צמדצי
וכחל ציסמון וצהלחם ארס צסומרון הלא תפלת אלישע נשמעה צמדצי
ארס מצוכה והומיה מקול רכב וקול סוסים ופרשים ותורעה גדולה וינוסו כל מחנה
ארס כי רדף אות קול עלה רדף ונסו ואין רודף וגם תפלתו של אלישע הפכה את
הרעב אשר היה צסומרון לשובע עד סנחכרו שלשי איות סולת צכסף אחד התחלו
אחם צוערי כי בתפלת אבותינו גצרו מעולי ועד עולם ומדור דור ונסוב עוד מראש
וכאמר והלא צפרוש משה רבינו ע"ה את כפיו השמימה גצרו ישראל על המון עם
עמלק צסציל תפלתו ויהושע בתפלתו העמיד הסמם והירח לעיני ישראל וידום השמש
בצבעון והירח צעמק אילון עד אשר כהפך הערב לצהרי ויגצרו ישראל על צריהם
בתפלתו ולולי תפלתו אשר צה העמיד את השמש והירח היה הלילה מצדיל צין ישראל
וצין צריה וגם שמשון הגבור הלא צטרם יחטא היתה תפלתו נשמעת והיתה לו לגבורה
וכאשר חטא נפל כאחד מצני האדם וכן שאול המלך הלא צהיותו צתם דרכיו היתה
לו תפלתו לעז ולגבורה וכאשר חטא סר ה' מעליו ודוד מלך ישראל ע"ה מילדותו
ועד אחריתו לא העפיל בגבורתו כי אש בתפלתו כעזר חמיד ולא חפץ להלח צצני אחיו
וצצני עמו צרדפו שאול אחיו ועל כן גצר על צדיו אשר צמאסו לשלוח יד צאחיו היתה
מוראו וחתמו על כל הגוי והלא אסא מלך יהודה צעם מתי מספי ילא לקרחת
הכושיי ויתפלל אל ה' אלהיו ויעתר לו צאמרו לפניו ואנחנו לא כדע מה נעמי כי
עליך עינינו ויקשצ שדי בקול תפלתו ויך ממחנה הכושיי אלף אלפים ודצורה
הנביאה בתפלתה עשהה תשועה גדולה צישראל וכשי רבות לדקניות הלא תפלתן

יוסיפון פרק פה

פז

עמדה לישראל לחומת יסועה אמרו לי פתיים הירדעתם מה עשה אמליהו עלך יהודה
 צהלמנו צארו כי הכה אותם לפי חרב ושנה את טפם ואת נשיה עם אליליה
 ויצא אחרי כן אל ירושלם ויעצור את האלילים אשר לקח מאדום ויעמידו לו לאלהי
 ולפניהם השתחוה ויצנח ויקטר וינסך להם ויאמר אליהם אתם הושעתם אותי ובעבודתכם
 כלחתי אדום וכי צא אליו נציא ה' ויאמר לו למה דרשת את אלהי העם אשר לא
 סלילו את עמך מידך קלף על הנציא ההוא ויאמר אליו סליועץ למלך כחנוך ויחדל
 הנציא מלהוכיחו כי יעץ האלהים להשחיתו ככתוב בדברי הימי למלכי יהודה ועל
 כן נלכד אחרי כן בשועל צהלמנו עם יואש מלך ישראל צצית שמש ואז עלה ערך
 אמליה לחות וערך יואש לאחר וכל הרעה אשר באה אלינו מימינו מעולם ומראש מידינו
 באה אלינו כי לדיק הוא ה' אלהינו על כל מעשיו אשר עשה עמנו ולא הרעו אויבינו
 לנו כאשר הרענו אנחנו לנפשותינו הלא תראה כי לקחו הגוי צצבל כלי מחמדי
 מקדשינו ויסיצו אלינו מצבל צטהרה וצקדוש ואנחנו נעמאלי את מחמדי המקדי
 וההיכל צדם הנקי אשר טפכנו לרוב צקרב ההיכל והוספטו חטאות על חטאותינו
 ונשחטנו המורה צמעשינו כי מי הציא רומיים על עיר ירושלם ראשונה כי אם הורקנוס
 ואריסטובולוס אשר נחלקו ויצנחו אים צאחיו וצנעתו וצנעתו אים צאחיו הציאו
 רומיים על ירושלם ומי הציא אנטונינוס וסוסיאנוס שרי הרומיים על ירושלם אים לא
 הורדוק צהלמנו עם צני השמונאלי ומי קרא את נירון קיסר למלוך עליכי הלא
 אתם קראתם אותו ועתה למה מרדתם צחק הקסריאנוס ואם תאמרו כי שר לצא
 הרומיים האדומי לחץ אחכם הלא היה לכם להציאו צמשפט לפני הקיסר ולא למרוד
 צרומיים ולעשות מלחמה עמהם וכי תאמרו כי מרדת צנירון קיסר על אשר הרע לכם
 למה מרדתם עתה צאספסינוס הקיסר שהוא אים רחמי ומעולם לא הרע לכם ולמה לא
 תסלימו עם צנו לשאת עולו עליכי כיחר הגוי הסובלי עולו ותחיו ולא תמותו והלא אתם
 ידעתם את המלח עליו ולמי היה נאה להרע כי אסלי אשר הדימותי את חרצי על הרומיים
 ואחרנה מהם סללים לאין מספר ואסלא מחפץ לצי עשייתי זה שאחם מלחמת אותי להלח' על
 הגליל ציודפת ושם צאתי ונלחמתי צכל מאדי והרגתי מהרומיים צצני עד אשר כסוני
 אכסי הרומיים צאצני קלע וצחלים הקיפוני וצאש צוערה ואני עורכי מתאמץ עליהם
 צמלחמתי והרגתי מה צצני צירי ונלחמתי פנים ואחור ועם כל זה לא נמלוני רעה על
 הרעה אשר עשייתי עמהם כי סוברי נמלוני ועתה סכני צירי והמי צרחמיה סחוני
 ואני מודה על מלפוני לצי אשר פעמתי רצות צקשתי להמלט אליה צצרי ילכדוני ולא
 יכולתי כי יראתי מהצברי הסמאיה אשר היו אחי פן יפגעו צי להמיתני ואהיה נספה
 צלא משפט ועתה מודה את ה' הפעם הזאת גם צכל פעם ופעם כי אזכרה מעללי
 סקדיו עמי על כל הטונות אשר גמלני ועל הסקד אשר עשה עמי ולא כחנני להיות
 עמכם צרעצ אשר אתם עושים אשר הרגתם לדיקי מלודקי ולא אהיה וצצר לאנשי משהיתי
 כמזכס לשמוך דס נקיים וטוורים צהיכל ה' כי לו הייתי עמכם שס סיי גורלי קופל צרעה
 ואצדה תקותי צאצור תקותם אשר לא תחמלו נפשותי ותקשו ערפכם למוקש לכם
 כי עתה הלו רעמכם אשר רצה היא כי אין ה' צקרצני אשר מפני המלחמה סנלחמתי
 אים צאחיו כנעם חרצו מי השילוח וצמלחמות הגוי כי נקסלו עליכם הנה מי
 השילוח שופטי ונחלי כנחל וכנהר גדול מלא על כל גדותיו ואחם סוררים עוד
 ומורים

יוסיפון פרק פה

קיד

ונוריס עם ככל ומכעיקי אלהי ישראל אתם הרגתם איתם את אחיו בקרב היכל ה' ואיך ישכון
 כבוד ה' עמכם סוררי ורולחי אמרו לי הלא ידעתם אשר על דבר קרח ועדתו
 אמר ה' למשה ועמו הרוצו מתוך העדה הזאת ואכלה אותי כרגע . ואחם חוסיפו
 סרה כי אין לכם חמלה ותהרסו את היכל ה' צידכם ותצעירו שריפה על בנינו
 המקודש אשר בנו המלכ' היקר' והנציח' הקדוש' בשם ה' אלהי ישראל הנכבד
 והנורא ואח' צידכ' תשחיתו הכל ולא תחמלו על מקדש ה' ולא על בניכ' ובנותיכ'
 ונשיכ' וטפכ' פן ילכו בשבי לחרפה ולסוואה . ואף כי אני במחנה רומי' כמו אבי
 עמכ' נחשנתי כי עתה הנה אשתי אהובתי יקרתי עמכ' ואשת נעורי' היא ולא מאסתי
 זאת בניס ממנה לא היו לי אהבתיה עוד להיותה מנושפת רמי' ועוזי' עם ה'
 ועם אנשי' . גם אני ואמי העניי' הקדוש' הזקני' הצא' צימי' עמכ' כי אני בן
 מאה ושלש שנים הוא היום ואמי צה שמוני' וחמש שני' היא היום . ואני שנותי
 מעט ורעי' ושנות לרה ותוגה ששי ושבעה שנה ועדיין לא השגתי לגבול בקשת המות
 בדרך הטבע לא בצחירה בלתי רלון ולא בללון בלתי צחירה גם בכור אנכי לאני
 וספר רחם לאמי . והיה אם לא יאמנו דברי צעייכ' פן תאמרו כי במרמה אקרא
 באזניכ' את הדברי' האלה ושמעתם לענתו ולא ילדקו דברי על הצרית ועל השלוי' אשר
 יגיעכ' מאת אדוננו טיטוס בן אדוננו הגדו' ממנו והוא הקיסר . והמחם שמה את
 אני הקדוש ואח' אמי הקדושה . וגם את אשתי חמודתי ואהובתי ויקרתי העייתו גם
 כי אותי לא תחיון כי אני נשבע ביי' אלהינו אשר אשלמה את נפשי צידכ' ועשית'
 לי כטוב צעייכ' . ועתה שמעו שמוע אלי ותמי נפסכ' ויהיה דם אני ואמי ואשתי
 לכם לערבון ודמי עמה' וילאו זקני העיר אלי ואקרבה עמה' אל אדוננו טיטוס הפקיד
 עלינו צמנו' אציו הקיסר המושל בכל מעשלות הרומיים ואכרתה צרית צינו וציניהם
 צעד כלכ' ואכתבה ספר צרית צאמונה וצנטחון לגדוליכ' וקטניכ' . ואולי כאשר שם
 ה' עליכ' עד עתה להאציד אחכ' ולהשמיד אחכ' כי הקשית' ערפכ' ולא תטו שכמכם
 לסבול עול הרומיי' אשר רלון ה' היום הזה להיות מושלי' בכל קלוי הארץ . כן ישיש
 ה' עליכ' מן היום הזה והלאה להטיב לכם ולרפא את שצריכ' עקצ כי תודו לו ותראו
 כי הממשל' על פיו היא זאת אשר ירלה להשפיי' יספיל זאת אשר ירלה להרי' ירי' .
 וכל הימי' אשר אתם תחזקי' ברשעתכ' לבלתי חת הרומיי' למשול עליכ' אתם מקליפי'
 את ה' עליכ' גם כי מאחרו את קץ גאולתכ' ותרחיקו את הישועה לזרעכ' ואחריכ'
 כי אחר אשר הדבר ילא מפי מלך העולם להיותנו גולי' כמשפט חטאחנו וקץ גלותנו
 לא נודע כי אם אליו מי יתן וכבר עצרו ימי' מגלותנו ושני' ממרודינו אשר כל אשר
 יעצור עלינו יוס גלות נחקרצ היום אל עם הגאולה והישועה הידוע' לאלהינו
 הידועה מאמו במשפטו עלינו . וכל הימי' אשר נגע העקשות בלצנו ולא נודה לרלון אלהינו
 להשלים חפלו להיותנו מושלים כאשר גזר הנה אונתנו בלרה ובאנחה . והימים אשר
 עצרו עלינו לא יצאו מחשבון ימי קץ הגלות אשר נהיה צו כי הגלות לא יתחיל
 עלינו כי צהיות ירושלם משולת ציד אויבנו בגלל אשר היא ראש למלכו' ישראל ולממשלת'
 ועתה אחי עלי היא לעשות לכם המרחה מכל דב' ולכם הוא הנצחר והשומע ישמע
 והסדל יחדל :

יוסיפון פרק פי

פרק שמונים וששה

ויהי כשמוע העם את דברי יוסף הכהן
ויצבו מאד כי נטה לבם לדברי הטובים
אשר דבר להם יוסף בלעקה ובתחנוני וצרכי וצדמעות כוזלות ויצבו העם צבי גדול
מאד וצעת ההיא לזה טיטוס ויסלחו הרומיים את כל היהודי העצדי אשר קנו
ואשר לקחו בשבי חפשי אל ירושלים ויתן הוא דמי העצדי אל אדוניה כי נכמרו
רחמי טיטוס על דברי יוסף הכהן ועל טוב עלתו להם ויחמול עליהם ויתאוו
העם הדל ללאת אל טיטוס ולעשות עמו שלום כעלת יוסף ויעמדו שמעון ואלעזר
ויוחנן שרי הפריזי ויפקידו אנשים גבורי על הסערי לאמר כל אשר ילא מירושלי
אל הרומיים הכו אותו לפי חרב ויעשו גבורי הפריזי כן צכל שרלה ללאת מירושלי
ויהרגו רבים מישראל ותסגר ירושלים עד אין יולא ואין צא והרעצ כצד צירושלם
ויחפשו הפריזי את הצמים והחדרי אשר ליוספי ירושלי למלוא אוכל למחית והיה
כי מנעם צעל הצית מחפש להם אוכל צציתו והוכה ומת ויעשו כן הפריזי
לכל אנשי ירושלים עד אשר שלמה ותמה המהיה מהעיר ויחלו יושבי
ירושלים ללקט האשפה והדומן לאכול עד אשר נפלו ומתו עם רב מיושבי
ירושלים מרוב הרעב ואשר מלא מחיה מעצב או דשא או ירק או עכצר או נחש
או שרץ מן השרלי הוא היה נקרא נושע כי היה מולא אוכל לאכול למען חיות נפשו
כי חזק הרעב ואשר היו לו חטים טעונים אחו היה ירא לעמון
אף כי ללוש ולחפות מפני רעת הפריזים פן יודע לפריזי ויקחו אותם ולכן היו
אוכלים סטי יצטי חדר צחד צהצח והיו אנשים צבי עשירי ירושלים חוטפים את
האוכל יד מיד זה מזה האז יחטוף מהצן והצן יחטוף מהאז והאז מצניה וצניה
ממנה והיולא מהם מחוץ לשער כי לא יראוהו הפריזי או ירד מעל החומה לילה
ללקט עשב מחוץ לעיר למחיתו ומיתוהו הרומיים כי ימלאוהו וישמידו אותו ותגדל
הרעה הזאת עד אשר אכל העם את כל רמש הארץ מעכצר ועד שממית ועד נחש
ומולד ולצ וחרב מחלת מגפה מהרעב צעם וימותו העם ואין להם קוצר וכי היתה
נמלאת צירושלי בצלת קום או בצלת כל צהמה היה בלחמים עליה רבי מישראל ומתי
צסלחמי על בצלת הצהמה או על בצלת החיה כעורצרי הרעצרי ימי רבי עוד כאשר
היו יולאי אנשים מהעיר עם נסיהם וצניהם וצנותיהם וספי למלוא עשצרי ללקטם
למחייתם והיו מולאי אותם הרומיים היו שוקטי את ילדיה ואומרי נשחט הקטני
האלה פן יגדלו ונקץ הימי ילחמו לנו כאצותם ולכן היו הרומיים הורגים את דלת
העם היולאי מן העיר וחולים אותם על עלים נכה שער ירושלים ויעשו כן הרומיים
יום יום ויעל מקפר ההרובי והחלויים ת"ק נפשי וגם שמעון ויוחנן ואלעזר היו עושים כן
לכל אשר היו לוכדים עגדודי הרומיים כי היו אורצרי להם וככה היו עושים לכל
מי שיצקם ללאת ללכת אליהם והיו שוחטים אותם וחולי את נצלותיהם ממעל לחומה
נכה הרומיים חולי ירחמו הרומיים צגללם על היהודי הנלכדי אחס ויהי מקפר
הנחתים ע"י הפריזי ת"ק איש כמנין הנפשות אשר חלו אותם הרומיים מהיהודי
וילו טיטוס לכל אנשי מחנהו לאמר אשר ימית מהיולאי מירושלי ימות ויעש טיטוס כן
כי נכמרו רחמיו על ישראל וצכל זאת לא חדל טיטוס מדבר אל אנשי ירושלי
דברים טובים ומתחנן עליהם ויגש עוד אל החומה וידבר להם כדברי האלה לאמר
שמעו

יוסיפון פרה פו קטו

שמעו נא לעלת יוסף וצאו אלי ותחיו ולא תמותו וזמננו על עיניכם ולמה תשחתו
 צרעו וצלמו וצמנוק וצחוסר כל זולתי השחת חרצות הרומיים צכם וזולתי השחתת
 חרצכם איש צחיו ויהי כשעווע שרי הפריזי את דברי טיטוס חרה אפס ויהגרו
 לעשות רעה על רעי ולחזק לצם להיוחס אכזרי צעם ה' והיו תחרפים ומנדפי את
 טיטוס להקליפו ולהכניסו למען אשר לא יוסף עוד לדבר על העם כדברים האלה
 כי העם הדל מיראתם מהפריזים אפרו להם טוב לנו למות צרעו וצאם חופשים על
 מוקדם ה' ועל היכלו ולא נסבול את עול הרומיים עלינו כי מה יחרון יהיה לנו
 לחיות מעט זמן מימים מועטים ולראות אצדן היכל אלהינו הלא טוב לנו למות בזה
 הזאת ללכת לאור הגדול לאור צהר חיי העול ולמנוחת גן עדן ויהי כראות טיטוס
 כן וילו להגיש את האיל המעשית אל החומה לנגח אותה ולהרוס את צניכה להליל
 את הנתפשי מיד אליעזר ויוחנן ושמעון שרי הפריזי ונהמית הפריזי ויהי בהגישם
 האיל אל החומה לנגח ושם היה צחור אחד מאנשי טיטוס צמחנה הרומיים ושמעו
 גסמאין בן אנטיכוס המקדוני והוא היה ממלכי היוני וצא לעזרת טיטוס כי לוח אלו
 זה צספר ששלח אליו אציו המושל בכל ממסלות הארץ והוא אספסיאנוס הקיסר הגדול
 והוא היה קל צרגליו וגבור חיל אך היה חסר דעת ויען המלך הצחור שהוא ויאמר
 אל טיטוס חמה אני ונפלא מהמון גבורים אשר גברו לכבוש את כלבוי הארץ למה זה
 יתמהמהו ולא התאזרו והתחזקו זה ככה בגבורה להרוג לכל היהודי הנמלאי כלבים
 על החומה מחוץ וילחק טיטוס מדברי המלך הצחור היוני וילעג עליו ויאמר טיטוס
 הנה כאשר עלו אלה הדברים על רוחך לדבר כה למה לא תחזק לעשות מהר כאשר דצרת
 ולמה זה תתמהמה ולא תשלוק חרצך ותראה את גבורתך עליהם ויתחזק הצחור המלך
 היוני ויקרא לכל אנשיו המקדוניי ויגש ויאמר מלחמה צחלים ובקשתות וצרמתי מול
 היהודי ויעיזו היהודים פניה על המקדוניי ויכו צהם היהודי אשר מחוץ לחומה
 מכה רבה וגם את העומדי על החומה הכו וירצו להכות צמקדוניים אנשי המלך הצחור
 היוני מכה גדולה מאד עד אשר נפלו כלם חללי לפני היהודי לא נשאר מן המקדוניי
 עד אחד והמלך הצחור היוני נמלט לצדו כי היה קל צרגליו וישצ ויצא אל טיטוס
 והמלך הצחור היוני היה מזרע אלכסנדרוס מקדון המלך הגדול אשר משל בכל הארץ
 וירעשו ממנו גויס ולאוניים ויאמר יוסף הכהן למלך הצחור היוני נכד אלכסנדרוס
 מקדון לפני טיטוס הלא חגיד חמה לי בן מי חמה העלם המלך ויענהו מזרע אלכסנדרוס
 ואני עשירי לצני צניו ויענהו יוסף האמת אתך לאמר כי חמה מזרעו לאצירות
 הלצ אשר כראה צך חמנס דע לך כי אצירות הלצ לריך לסמך הגבורה וכל מי אשר
 יחפוץ להתמשל ולהדמות לאלכסנדרוס ולעשות גבורות כמוהו נאה לו להיות גבור כמוהו
 ואז ילחם צעם עז בצני ישראל צני עמי כי ידענו אשר צא אלכסנדרוס צעיר אחת
 לצדו לילך צממכו כלם אל קיר החומה וירד אל חוץ העיר ויך ציוטצי העיר לצדו
 כל הלילה ויהי צצקר וישמעו אנשי מחנהו את קולו וישאלו אנשי המקום מה קול
 ההומיה הזאת צעיר ויאמרו אליהם יודעי הדבר כי המלך אלכסנדרוס צחוך העיר
 וירולו גבורי מחנהו ויגדעו את צריחי דלתות העיר ויצאו אל העיר וילילו את אלכסנדרוס
 מלכם וכן דוד מלכנו עשה גבורה לצדו צמלחמה צנפילים ואלכסנדרו לצדו עשה גבורה
 צמלחמה כי כלחם צחוך העיר ודוד המלך הלך לצדו צמחנה הרפאים וכשמוע אצטי
 אחי

יוסיפון פרק פז

אחי יואצ צן לרויה כי כלחם דוד במחנה הנפילים והיה דוד המלך נכה זנפילי ויצא אחד וישצ מחורי דוד להכותו והיה כהריו ידו להכותו וירץ אחי אחי יואצ ויקח את מכת המכה בדוד במגנו . ויסוב אז דוד את פניו ויך את הנפיל ההוא וימת עכ"ז ידענו כי אלכסנדרוס הלילוהו מיד אחי העיר אשר באו להלחם עליה לצדו עונות אחי העיר למען תחתן העיר ההוא צידו . ודוד עלכו הלילו אור רוח הקדש אשר היה אתו תמיד עומד ויושב וגם אותך הצחור היוכי המולך במקדוניהא הלילוך עלמות בתוך ירושלם על יד היהודים עונות יושני ירושלם למען תהיה להם עוד למוקש . ולכן דע הצחור היוכי כי לא מרפיון ידים חדלו הרומיים להלחם ביהודים מאז . כי אם נחכמה ומעמדה עשו את הדבר הזה הרומיים להיותם כלחמים צנור עז ואיתן אשר היום הזה הכרת מעט מגבורתו ותספרנה לשואלך :

פרק שמונים ושבעה

אחר הדברים האלה ויחלק עיטום את כל מחנהו לארבע מחנו' ויליגם סביב לחומה ויערוך אילי צרזל לנגח זהם את החומה מסביב ויערכו את האיל האחד ויליצוהו לנגח מפאת אנטוכיא : והיה אך האיל ההוא לי' אמה . והיה צלילי ההוא וילא יוחנן שר הפרילים עם גזריו ויחפור את העפר מתחת' אופני העגלי' הנושא' לאיל כי כל אילי הצרזל המשחיתים אשר הביא עיטום אל ירושלם כלם היו איל עגלות ולכלם ראש עגול אסוס וכו'אר עז . ולא היה לראש אחד מהם קרנים מלבד שני אילי תורנים אשר הביא שם והמה היו צעלי קרנים כמשפט אילי התורני' כאשר הודענו צאיל למעלה וישימו תחת האופנים ההם לוחות עץ מזופפות צופת ונפט גפרית ויתנו עליהם עוד זפת ונפט גפרית וישימו זהם עוד . וישלחו אש בלוחות ההן ויסלוחות ההן בערה האש צרגל האיל והרומיים שומרי האיל היו ישיבים על העגלו' הנושא' לאיל ולא ידעו במעשי הפרילים ולא עלה על רוחם כי נרדמו בשינה וחלטה האש את רגלי האיל ויפול על השומרים וימותו . ויצהלו כל אחי' הרומיים ויאמרו לא נוכל עוד להלח' בעיר הזאת ירושלם כי שרפו את כל כלי המשחיתים אשר היו אתנו לנגח זהם החומות וזהם כצטנו כל הממלכו' ועתה נחמשים אילי צרזל אשר הביאונו לא נשארו לנו כי אם ג' אילים משחיתים מאילי העגלו' ומה נעשה כי ישרפו הפרילים גם אותם השלש' במה ננגח עוד את החומה ונמה כלחם עוד על העיר הזאת אשר כלתנו . גם מאילי התורנים לא יש אתנו רק שנים ואיך נוכל לערוך מלחמה בעיר הזאת צאילי התורנים הלא תזכרו מה עשו לנו גזרי יודפת צאילי התורני' אשר כלחמנו צו עמסם והפרילים שמתו דצריהם מצפני' מהחומה ומעל להחומה וילעגו להם שרי הפרילי' וישחקו עליה' בלעג ולחוק על הדצרי' האלה ויחר לטיטום מאד על לעגם וקלון וינו ויערכו את שלשת אילי העגלו' הסותר' מהאילי' החמשים אשר הביא לצו' מרומא . ויערכו ויליצו את שלשת האילים הסם אל מקום האיל הנפרץ אשר שרפו היהודים כחמקיר החומה . ויערכום אל קיר החומה' . והיה כעשותם הרומיים כן ויקנאו ארבעה צחורי' מצחורי' היהודי' ויעללו קנאה על היכל ה' ויאמרו איש אל רעהו הנה ונתנדזה לה' אלהינו ועשינו לנו שם טוב כהיום הזה . ואלה שמות הצחורים הסם אש' כלם היו מצחורי' יהודי'

הראשון מהם צמקפר וצגזורה חוכמיוס הגלילי והשני מגארוס הסמרוני והשלישי
ירמיוס הסומרוני והרביעי אריאוס הירושלמי ויחגרו ארבעתם את כלי מלחמתם
וילאו אל מחנה הרומיים העומדים בשלשת אילי הצרזל הנותרי המסחית את הסומרו
ומתיעלים איכה יגמחו זהם את חוגת ירושלם ועל אי זו פאה יגמחו וימלאו לבם
סימיוקא וזעם וכעס וילכו ארבעתם צלא פחד וצלא מגור ויראה על מחנה הרומיים הכלצ
על האילים המסחיתים כאשר יצא ארי צחוק שפחותיו צחין חרדה ויכו את האנשי
שהיו עומדים סביבות האילים המסחיתים ההם ואת יתר העם הצריחו ובעוד שנים
מהם מצריחי כל מי שרולה להתקרב אל האילי לעזרה ורבי מהרומיים מתאזרי
האילי צטיחו הסריפה ויליתו את זהם ומצער האם צעלי האילי המסחיתים והצחוריים
ההם התאמלו ארבעת צחוק העמדה ולא נחמו יד לאח מהרומיים לקרוב לכבות
את האם עד שנסרפו רגלי האילי ויפלו האילי לארץ והרומיים יורים עליה
חלי מרחוק ואזנים וכלי משחית כמטר לרוב כי היו יראים לגשת אליהם להכירם
עולם גבורתם אשר ארבעתם היו גבורי חיל אשר לא יסבו פניה אחד מאלק
וארבעת יחד לא יסבו פניה מיי אלפי איש ואותן הרומיים שהיו עומדי על האילי
ההם לשמור היו כי אלפי גבורי ולא חשבו ד הצחוריים הנזכרי למאומה והרומיים
היו מתאזרי ומתאמלי לירות כלי משחית מרחוק להצחורים ההם להצריחו ומקור
מעמדי למען יקרבו הם לכבות האם ולהליל האילי מהשרף מכל וכל והיהודי
הצחוריים לא זעו ולא הלכו ממקומי ומעמדי עד אשר כנו לשרוף כל עלי האילי
ולא נשאי מהם רק הצרזל כי היו הצחוריים ההם גבורי מלחמה אחד מהם ירדוף
אלק ושנים מהם לא יכסו מלפני רובה וישמע עיטוס והוא במחנהו לרעת ארבע
הצחוריים ההם הגבורי וירץ הוא וכל מחנהו להליל את האילי מן האם וללכוד את
הצחוריים ההם ולא יכלו כי ילאו אליה שמעון ויוחנן ואלעזר שרי הפריזי וגבוריה
עמהם וישאר אלעזר צמקפר והוא ושמעון ויוחנן הריעו צחוריים מלחמה לקראת
ויצריחו מגשת אל האילי הנשרפי ויושיעו את ארבע הצחוריים ההם מלמות ציד
הרומיים אשר הקיפוס מסניצ ויבדילו ציניה וצין העיר ירושלי לצל יוכלו לשוט אל
העיר ולא מתו ארבעה הצחוריים ההם ויפלו שם במלחמה ההיא רבי מגבוריים הרומיים
ואשר יודע מקפרי אז לטיטוס היו עשרת אלפי ות"ק גבורי אז נקסלו ממנו
סרומיים כלם להלתי יחדו על היהודי ומהי המלחמה הולכת וגדלה ומתחזק ציניה
ויקרצו הרומיים קרוב לחומת ירשלי כמטחי חלי מהלך חץ קשם וילעקו על היהודי
ויאמרו אליה כדצרי האלה הפרים אתם או עמודי ותיישי כי תכלו להלתי
מחוך החומה ולהלכר צחוק העיר כהלכר הפרים והעזים צחוק הגדר העשוי להם
אם גבורי אתם וגבורה יש אתכם לאו אלינו ונתראה צמישור הזה פנים צפני
ונראה מה תהיה גבורתכם אצל אתם צחוריים גנבי מכס וילאו פתאום לילה או יום
לסכות צרומיים הסומרי את כלי המלחמות והמה הצחוריים ממחנה עיטוס בחולשת
ואתם חושפי מהם כחטוף הזאבים מהלאן וצורחי אל העיר כצרות הזאבים ציער
אם גבורה אתכם הננו עומדי פה לאו אלינו ונתילצה אנחנו נכחכם ואתם נכחנו
מקפר צמקפר ונראי מה תהיה אחריתכם וכשמעו שרי הפריזי את הדצרי האלה
ויאמרו

יוסיפון פרק פז

ויאמרו אל אנשי המלחמה אשר צירושלים מי צבם מתנדב לו ללחם אל הכלבים
האלה להראות צבם בגבורתו לכבוד מקדש ה' ועירו ויתנדבו מה' ת"ק גבורי וילאו אל
הרומיי פתחום ויכו מהם ח' אלפים גבורים ויתרם הרחיקו מקרוב לעי' ומדוע
גבורת היהודי לרומיי ציו' ההוא אחר כי היו שם מי אלף אנשי מלחמה והיהודי
ת"ק איש והרגו מה' בגבורה ח' אלפי ויתר' הצריחו ומהיהודי לא נפל אחד ולא
יכלו הרומיי עוד להחילצ' בתוך מחני' היהודי צמרי' כי התחזקו היהודי ציוס ההוא
ויתלצו הרומיי לירות על היהודי מרחוק חלי' ואצני' וכלי משחית' ויאמרו אליהם
היהודי גשו נא אלינו הלא אחס' סקראתם אותנו ללחם אליכם ועתה למה לא
תקדצו אלינו אצל אחס' מורי' עלינו אצני' וחלי' מרחוק הלכלצי' תחשצונו כי נירא
מיריית אצניכ' וחליכ' הלא אנשי' אנחנו והננו אדונים לכם אשר אחס' צורתי
מלפנינו כצרות העצדי' מלפני אדוני' כי ירדפו אחריה' אדוני'ם בגלל יראת האדנות
אשר בלצם ובגלל היותם נכנעים להם מראש ומצניהם מפלים נכס מצעי אדוני' :

פרק שמונים ושמונה

ויהי כראות סיסום כי צרח כל מחנהו
מלפני היהודים וכי נפל הרומיי לפני
היהודים צמפלה עלומה וילעק על עמו ויאמר אליהם הלא כליעה היא לכם רומיי
ומרפה וצוטה כהי' הזה לנוס מפני היהודי' הרעצים גם למאי' ומלורים צמלור חוי
לכם הרומיי' אלא תוליכו את חרפתכם כי ישמעו הגוי' שכצמתי' ולכדתי' בגבורתם
אשר תוכו עתה מפני היהודי' המתי' רצים יום יום צרעצ וצלמא וצמסר כל והלא
לכדנו את ארלם ולא נשאר להם כי אם העיר הזאת וגם אותה פרלנו חומותיה ולא נשאר
להם עתה רק חומה אחת וכלי מלחמה אשר צידם והם מעט ואנשי' מתי' מספר
ואנחנו רצים והם אין גוי' לא עם מסציצ צא לעזרת' ואנחנו כל הגוי' מסציצ
צאי' לעזרתנו ועתה מה לכם את' כי תנוסו מפניה' כאשר ינוסו הלפרי' מפני
הנשרי' ואם היהודי' כהי' הזה מתנדבים למות על ארלם ועל מקדש' אליהם למת
זה לא מתנדבו גם אחס' למות צמלמתי' עמה' לעשות לכם שם וגבורה : ויהי ציוס
ההוא ויתחזקו היהודי' ויתאזרו ויתאמלו ויתגדדו וישוצו אל עיר ירושל' בגבור' אחרי הכות'
דרומיי' מכה גדולה : וינו סיסום לערוך את שני חילי' התורנים הנשאר' לרומיי'
אז מכל הכלי' המשחית' אשר הביאו מרומ' ולהליצ' להם מלורי' ולצנות להם דיקי' לנגח
צמס עוד את חומת ירושלם ויחלו חרשי' העץ אשר לרומיי' להליצ' המלורים צמקו'
אשר לוי' להם טיטו' ויעצרו היהודי' לעשות עד העמיד קורות האילי' צין התורני'
וכאשר שלמו המלאכה ולא נשאר כי אם לתלות האילי' צין תורניה' ולנגח והרומיי'
צמחתי' מהיהודי' ומצמרי' זה לזה שלא נשאר עוד גבור ציהודי' כי לא ילאו לקראת'
זה כמה ולילה אחד טרם אור הצקר ויתיעלו ג' שרי הפריזלי' אלעזר ויוחנן ושמעון
מה יעשו על ככה ויאמר להם אלעזר אחס' צמלחמה האחרת היא מלחמת שלשה
אילי' העגלות אשר נלחמו ד' צמורי' בגורינו ילאתי' וקניחם לכם שם בגבורתכ' ואני
צמרת' לכם שער העיר ועתה שמרו לי גם אחס' השער ותניחו לי' ואלא עליה'
עם הגבורי' אשר אצחר מגבורי' ואקפה לי גם אני שם בגבור' : ויענוהו יוחנן ושמעון לא כך
אליה' וקניית' כך שם בגבורה בי יעזרך אליה' המקדש וההיכל אשר צירושלי' רק

השמו לך פן תכנס ממלחמה אחד ושלכד או חמות והיית לנו למרפה ולנשת ויענס
 אלעזר ויאמר אליה ה' ישמרני כי על נדקת עצודת אבי ענני הכהן הגדול אצטת
 לא תעמוד לפני עתה רשעתי כי עוד יש לה מקום להנק' האלהי מנפשי צעד
 רשעתי ויצחק אלעזר מזה גבורי עגבוריו והוא עליה ויתאזר וילא אליה ערס
 עלות ששחר צלילה ההוא וקציצ' אילי התורגי' מדורות אש גדולות הצעירו והדליקו
 הרוגי' העומדי' עם להצריח מהם קור' הלילה ושם חמשה אלפי' גבורי' עגבורי'
 הרוגי' ומרשי' יודעי' מללכת עץ וברזל ואזן משהו עשי' איש וזה היה צעפה
 ועשרי' יום נחדש כסלו נחדש השמיני לצוא טיטוס על ירושלם ויהי צלחת אלעזר
 מירושל' עם מזה גבוריו וילך וידלג דלוג והלך הו' וגבוריו וידלגו פתחו' על הרוגי'
 היושבי' במקום ההוא קרוב למדורת האש להתחמו' מקור' הלילה ומרומי' שוכבי'
 זמם עימדי' ויכו זהם היהודי' כדלונם מכת חרצ' והרג ואזדן עד צלי השאיר אחד
 מהם ורבי' מהם שרפו צמדורו האש אשר שם ואת קורו' האילי' שרפו צאש ואת צרזל האילי'
 ואת קרניה' השחיתו עד צלי השאיר להם חמונה וחלקי המלוריס והדיקי' והתורגי'
 והמשקולות והעצפות והחצלים והשלשלאות והכלים השחיתו צאש ובאצנים עד צלי
 השאיר להם מעמד ואת החרשי' היודעי' צמלאכו' כלי המלחמה המשחיתים אשר
 שם לכדו חיים ושרפו אותם צמדורות האש אשר שם ולא נשאר מהם אחד ויהי
 הצקר אור וירא טיטוס מרחוק והנה עשן השרפה מהעלי' והאנשי' הנשרפי' עולה
 צאש עשן הנשרפי' הנצאשי' צשרפה הצאשה והקריה את העמנה וירץ הוא וכל
 מחנפו לראות מה זה ועל מה זה ואלעזר הפריץ הגבור עם ק' גבוריו נשאו חלק
 כחלק כאש' יוכלו שאת מלת חלקי הכלי' המשחיתים הנשרפי' ואיש איש מהם ראש
 ראש מראשי' החרשים המתיים צשריפה והולכים צהלל ותודה ליי' לפניהם ולעג ולחוק
 והחול כנגד הרוגי' אחריה' ויצאו צשער ירושלם אשר עמנו ילאו ויקצלו' יומקן
 ושמעון צכצוד ויקנו גם הם אז שם צגבורה ויהי צעת ההיא ויקהלו מכל הגוי'
 המונות רבים ויצאו על ירושלם לעזרת הרוגי' מכל ממלכות הקיסריות אש' לרומי'
 שהיה אז צחוקק ההללסה וקיסר היה אקפסינוס אבי טיטוס ויספר טיטוס לזקני'
 הגוי' אשר צאו אליו לעזרת' את כל הקורות אותו צהלפתו על ירושל' ויגד להם את כל
 חקק הגבורות שעשו היהודי' נכחו ואיך השחיתו גבוריו והשמידו שריו והאזידו
 אנשי' ונפשו האדיצי' צמלחמותיה' והשחיתו את כל כלי' המשחית ואת כל כלי'
 המלחמה אשר היו אחר ויפלאו האנשים מהם ויתמהו כל המונות הגויים מדצדיו
 אחד אחד ויאמר אליהם ועוד יש ליהודי' גבורה שם ועשו אחרו מלחמות נפלאות
 לא אוכל לספר אחד מאלף' ראיתם אתם זקני המונות הגוי' צכל ימיכי' ד' אנשי' יעמדו
 ככה עשרת אלפים ות"ק איש וכלם גבורי' מלחמה ולא יכלו המון העשרת אלפי'
 והת"ק הגבורי' ללכוד את ארצעה האנשים ההם חיים או להרגם והמה צחוכי' נכיס'
 יהודגים ומפילם מהם חללים לפניה' כהפיל ראשי' הקשוואי' הארוכי' צסכיני' המדי'
 והכנדים כאשר קרה לנו עם ארצעה צחורי' וצחורי' ירושל' ויוסיפו עוד המונות
 הגוי' וזקניה' להפלא מדצרי' טיטוס על ככה מאד מאד צעת ההיא אחר טיטוס לזקני'
 המונות הגוי' שצאו אליו אז לעזרו ולשריו וגבוריו ועמו הצו לנו ענה מה נעשה
 על זה ולא נהיה למרפה ולנשת כשמוע ישמעו כל ממלכות הארץ כי השומעים

יוסיפון פרק פח

ספד

ארסוק הצלתי מכירי את היהודים וגבורותם לא יאמינו לדבר הזה כי יסופר להם
 ויענו זקני המונות הגוי ויאמרו אליו אם טוב צעיתי אדוננו הנה הרומיים יעפים
 ויבנים עפני המלחמות ססצנו אחסם מהיהודים ועתה הניחה להם לנוח ואנחנו
 הצאים עתה ואין יגיעה אחרו נכסה אם נוכל להלליח במלחמה עמה כי מה יסיו
 הם לעמוד לפני המון רב כהמוננו ושרי הרומיים אמרו לטיטוס לא תודה להם על
 ככה כי חוסיק יגון על יגוננו ומכאוב על מכאובנו אשר יפלו
 גם הם חללים לפני היהודי והיה לנו גם זה לקלון ואם אנחנו אשר נדע מולאיה
 ומצואיהם ודרכי מלחמותיה לא נעמוד לפניהם ואחד מהם ירדוף אלק עמנו מה
 יעשו הם אשר לא בחנו אותם הלא ערכם יהיה לפניהם כערך אזורי הקיר לפני
 ארצי הלצנון וזקני המונות הגויים ההם אמרו לא כי נעלה עליהם ונלחם בהם ונקנה
 לנו שם בגבורה ויפלו זקני הגויים ההם צטיטוס אחד אחד ויתן להם
 רשיון לעלות על היהודי ולהלחם בהם גם הם כי אמר חולי יפלו היהודי לפניה
 המונות הגויים האלה אשר יערכי אחס מלחמה בצלתי עגור מהם כי לא יכירו
 גבורתם והרומיים כי ילחמו בהם ילחמו צפחד ומגור ויתצחרו מהמוני הגויים
 ההם שמוני אלק איש עשרת אלפי מקדמוני ועשרי אלק מאנשי צרטיאה וי אלפי
 ארמיי ועשרת אלפים מאנשי אפריקאה ועשרת אלפי גבורים מאנשי צרטיאה וי
 אלפי מצני קדר ועשרת אלפים גבורי מגבורי פרס וכשדים ויתהלכו כאשר התהלכו
 ואין רומי אחד בהם וילכו צמיסור אשר מפאת קצר יוחנן הגדול ויחלו להחגרות
 במלחמה ציהודים אשר על החומה ולהליצ סולמות עם כלי עץ מגיני עליה לעלו
 בהם על החומה ויאמר יוחנן שר הפריליס לשמעון ואלעזר חצרו הייטיב צעיניכי
 אשר אלא חני אליה ואלחמה צערלים אלה ואראה להם גוברתי ויאמר אליו שמעון
 שנים מענו ילאו ואחא יעמוד על השער כי רבים הם ולא תוכל להם לצדך עם
 מתי מעט ויאמר אלעזר העלת הזאת נכונה ואני אל א עם יוחנן ויאמר אליהם שמעון
 לאו לכם עליהם ואלקי המקדש וההיכל יחנס צידכם ולא יטפוט אחכם צעת הזאת
 לפי דרכיכם ומעשיכם וילאו יוחנן ואלעזר עם אלק ות"ק מגבורי הפריליס ויכו
 בהמונות הגויים מכת חרצ וחרג ואצדן מצקר יום המלחמה עד ערב והיה זה צחשעה
 לחדש טבת העשירי לבוא טיטוס על ירושלם ויפילו מהמונות הגוי ההם ממשי וצבעה
 אלק וחמש מאות איש וילכדו מהם חיים שלשה אלפי שרי ואח היומר הצריח
 ומתיהודים נפלו ציום ההוא שבעה אנשי ואח חלליהם הציאו הפריליס אל ירושלים
 לקצרים פן יתעללו צהן הערלים ויצואו יוחנן ואלעזר אל ירושלם עם גבוריהם צהלל
 וחודה ליי והנשארים הצורתי מהמונות הגוי ההם שבו אל מחנה טיטוס צכלימה
 וחרפה ובושת וקלון ויאמר אליהם טיטוס בן נאות להיות משפטים כי לא
 האמתם לרומיים ועתה קנו שם המתים מכס לחרפה וצו ואחם הנותרים כצוי
 ושפלי היום הזה ויהי ממחרת ויקחו הפריליס את שלשת אלפים השרי אשר לכדי
 טיים וינקרו עין אחד ויד כל אחד מהם וישלחו אל מחנה טיטוס להיותם לו לקלון
 ולחרפה והיה צעת ההיא ויועץ טיטוס עם שריו וגבוריו ועם צני עמו הרומיים ועם
 כל הגויים הנוספי עליה לאחיה מה נעשה על ישראל ועל גבורתו כי כל הגבורי חמר
 ספד

מלחמות הפרייל' ויתן כל אחד מעשריו עלה לטיטוס לפי שכלו על ככה איש כשיער
 חכמתו ליעץ ותהי עלת כלם בזויה לפני טיטוס ולא קבל עלת אחד מהם
 לא ישרה צעיניו ויאמר אליה טיטוס כדברים האלה לאמר זאת העלה היעולה
 לי ישרי מאתי ומתנה לא אסור הזה וכלור את העיר הזאת בלא מלחמה כי מחיות
 לתה ואין מזוי אחס ואולי הרעב יכלה אותם גם אולי כי יראו אשר לא נתגרה
 נחנו מלחמה עמהם יתגרו הם מלחמה איש צרעהו ויעשו הם נכפסם מה אשר
 זפון אכחנו לעשות בהם ותיטב עלת טיטוס צעיני כל העם וצעיני כל השרים
 לורו על העיר כעלותו ויסגרו את דרכי העיר מקניצ פן ילאו עליהם היהודים
 תאוס ויפקידו רומיים שומרים ניו וכלילה בכל מצודות העיר לכל ילא איש
 העיר ללקיט פסב לחיות בו ויחזק הרעב ציוסצי ירושלי ובאנשי המלחמה מאד מאד
 ולא התחזק הרעב צירושלי לא הוצקעה העיר ולא כלכד לעול כי גזורי ישראל
 נשרי קלו ועאריות גברו וימותו רבים מיוסצי ירושלם צרעב עד אשר רבים
 היהודים היו מצקשי מקום לקציר מתיהם ואין מקום לקצור מרוב המתים גם
 צי היו המתים ומושלכים במצודות העיר ואין להם קוצר כי אפסו
 קורצים ורצי מהיהודים היו משליכי את המתים אל הצורות ונפלי הם עליה צעודם
 ים וימותו שם ורבים מהיהודים עוד היו הולכי ועושי להם קציר והם חיים וכנסי
 הם וסוכצי צם יומי או שלש וישארו צם צאין קוצר ואין צוכי ותשאר ירושלי צאין
 צר ואין צוכה כי כלתה הצכיה ואפסה הדמעה וידמות הקולות ומרישו הנעקו
 פני צצור הרעב וימלאו כל רחובות ירושלי מתים מצית ומחץ צאין אוקף ואין
 צר ואין צוכה ואין מחריד ורעות הרעב רבו מלענות עד אשר כלליתי לספר אחת
 אלק מהן וכראו טיטוס את פגרי המתים שמתו צרעב צירושלם והשליכום
 יים אל נחל קדרון כדומן על פני האדמה ויצהל טיטו מאד ויירא מעונם ויפרוש
 יטוס את כפיו השמימי ויכרע על צרכיו ויאמי יי אלהי השמי והארץ אשר צך
 אמינו ישראל נקני מן השמי הזאת כי אני שלום אנקש עיהם ולא רלו והם עשו את
 הרעה והמה חוטאי נכפסם ואל יחשב עלי מות היהודים האלה לעון :

פרק שמונים ותשעה וצעת הסיא הלכו צני צליעל מיוסצי
 ירושלי והלשינו את אמתי הכהן צסקר
 כצו ויספרו לשמעון אשר משלושה שרי הפריילים לאמר הנה אמתי הכהן הגדול
 והציאך אל העיר הזאת מצקש ללאת אל מחנה הרומיים ואחת ידעת את חוקף
 וכתתו ועולם תחזולתיו וכי הוא יודע את מצודות העיר והמקדש וההיכל כלם
 מי יודע אם צחלי הלילה יציא רומיים אל העיר כי יחזיקו צידו וישמעו לעלתה
 נקלי שומרי סערי העיר או מקלת שומרי החומה אשר ימלאו גם בהם חפלי ללאת
 אל הרומיים וישלח שמעון הפריץ לקחת את אמתי הכהן עם ארבעה צניו ולהציאם
 לפניו ויהי כי הלכו צני הצליעל ואנשי הדמים לקחתו וינס אחד מצניו וילא אלה
 הרומיים ויצא אל יוסף הכהן וילכד אמתי הכהן עם שלשה צניו וכבדו אמתי לפני
 שמעון ויחנקן אליו לא על אמי ימיה כי אם לעה להמיתו צטרם יראה צמות צניה
 יחזק לבו ולא הקשיב לתחנתו כי רנה האלהים לשפוט את אמתי על הציאו את
 שמעון

יוסיפון פרק פט

ח"ק

שמעון לירושלם ולכן כפל אחתי ציד שמעון וישלם לו רעה תחת טובה וינו שמעון
לאנשי הדמיי ואנשי הצליעל וילינו את אחתי על סחומי נכח הרומיי ויקרב אליו שמעון ויאמ
אליו הנה אחתי למה לא ילילוך הרומיי עתה תידי שצקסת להמלט אליה וידוס
אחתי ולא ענה דני כי רלה עוד להתחנן אליו ויתחנן עוד אחתי אל שמעון הפריץ
איש הצליעל לעזבו לנשק לבניו לפני מותו וימאן שמעון הרשע ולא נתנו לנשק אז
הרים אחתי את קולו צככי ויאמר אל בניו כדברים האלה בני חככי הצאתי את
הרולח הזה אל העיר הזאת לירושלם ולכן נחשנתי גם אני לרולח כמוהו כי תידי
היתה זאת לי ולכם כי מן היום ההוא אשר הצאתיו הים נאוי עלי משפט מות כי
הצאתי פריץ ורולח צעיר יי הקדושה על אשר אמרתי שאולי יהיה לעיר הזאת
לעזרי והוא עשה זה רעות גדולות ויהפך לישראל לאכזר ויהי למכשול ולמוקש
ולא די לנו רולח אחד שהיה בקרבנו והוא יומנן שהוסיף צרעתו על אלעזר הפריץ
הראשון אבל הצאתי אני צמטאתי את שמעון הרשע הזה ונוסף גם הוא על שונאיו
ונלחם בנו והיה לנו רולח אחר ממחר לכלותנו ולאצדנו ולהשמידנו וגם אני לא
הציאותיו אל העיר הזאת מאהצתי אותו כי כל הכהנים והחסידים וכל העם שלחוני
להציאו להיות לנו לעזרה הנה עם כל זה מחוייב אני למשפט מות רע להתחצרי
לשליח להציאו לירושלם ועתה מה עשה הוא וכל העם שהיו חפשים כצט לו לעצדים
ויך צהם הוא ורעיו הפריילי אלעזר ויומנן כרלונם ואנחנו הצאנו את שמעון איש
הדמיי הזה ואיש הצליעל להתחזק צו לשכניע את פריילי העיר שהיו אתנו והוא
הוסיף לפרוץ פרץ על פני פרץ ורעה על רעה ויוסף עוד אחתי ויאמר עתה מה
לי לדבר צך שמעון הרשע ואיש הצליעל אשר תפעל רשע צכל אשר תפנה וכי
תפעל נדק כי חטאתי אני לאלהי ולעמו ולעיר הזאת שאני הציאותיך אל העיר הזאת
לרעה ולא לטובה וצבלל זה הדבר היה משפטי להסקל צאצני על אשר הציאותיך
אל העיר הזאת להיותך שר על עם ה' ואחא איש דמים וצליעל ונאם היה לך
שמעון להליל אחי ואח צני תידי הרשעיי הפריילי המצקסי רעתנו כי להם
הרעותי ולך הטיצותי אבל לא ירלה אליהנו לעוות משפט כי משפטי הוא לנפול צחרצ
ידך על אשר הטיצותיך לצא אל העיר הזו ואני הפלרתך על ככה וחטאתי לאלהי
היו שמעון הרשע לו היתה מחשנתי ועלת לצני לצרות אל מחנה הרומיי הלל
יכול הייתי על ככה וזה כמה הייתי נמלט אליהם צטרם הציאותיך פה כי אז לא
היית אחא מושל אלינו אמנם טרם הציאותיך אלינו הפך יומנן הפריץ למכשול ולמוקש
אל העיר הזאת ויאמ לכל זקני העיר ויועליה פה אחד הנה שמעון יהיה לנו לעזרה כי
נגרם את לרינו מציכינו ואחא נהפכת לנו ללר אמרנו אולי יכלה את הרולחיי מהעיר והני
נוספת עמה לרולח צעיר אמרנו כי תכניע עדת הפריילי ואחא נוספת עליה לפריץ ואיש
דמיי אמרנו כי תליל נקיי מיד אויצי ואחא שפכת דמי נקיי רצים אמרנו כי אחא תשצית
את המלחמו מהעיר ואחא הוספת מלחמו צתוך העיי הפריילי אשר היו אתנו טרם צואך פה
את אש' היו הרגני אחא יהרגוהו צסחר כי היו נכלמיי וצוסי גם יראיי מפני העם ואחא הרגת
וכלית את גדולי העם ואת גבוריה ציד רעה לעיניה ומי החזיק ידי לרינו הרומיי
הלל אחא אשר כלית את גדודי העם כי הרומיי הכו מעט מחוץ לעיר ואחא
הרצית להכות חללים צישראל צקרב ירושלם וטיטוס היה מצקש לעשות עמנו שלום

כי חמל עלינו ועל מקדשנו ועל היכל ה' ועל בנינו וזנותינו טפינו ונשינו ועל עיר
 אלהינו ואח' מאספת לעשות שלום צינינו וצינייה' תגדה עלינו מלחמות ומדני' וטיטוס
 היה מלוא את עמו ומעיד בהם לצלתי ישלחו יד צהיכל ה' ציוס הלחמי עם יוחנן
 עתה שלחת יד צהיכל ה' ותעמאהו ותשפוך בקרבו דמי' רבים וטיטוס סר מעלינו
 ציוס חג ה' לצלתי הלח' צנו כי אמר לנו לכו חגו חגיכם לשלום וואתה חללת חג
 ה' ותכזה את אש החמיד צדס הנקי וכל הרעות אשר עשית אחת איס הדמים
 ואיס הצליעל עלי הן נחשבות ומשפטי כאלו אני עשיתי בגלל אשר הצילאותך אל העיר
 הזאת עתה נקמה היא מאת ה' עלי ונקמת הרג ואזרן תחול על שיצתי כי מידך
 ארד ציגון שאולה על אשר כל הרעה הזאת אשר נעשת צעיר הקד' עידך מידי היתה
 זאת אשר צרוב אולתי אספתי אותך אל העיר הזאת ותשפוך דם נקי לרוב בחוכי ולא
 חמלת ועתה שמעון איס הדמי' כי תהרגני צערס תראיני עיני את שריפי היכל ה'
 ויעיז צעיני מאד אמנס רולח ואיס הדמי' מה לך להמית את בני לעיני ולא
 תחמול על חוג' שיצתי ומי ימן וכאשר לא אראה את שריפת היכל ה' כן לא
 ארא' דמי בני לעיני נשפכי ארלי אצל מה יש צידי לעשו' וה' נחנני צידי עריך
 ורשע אשר לא אוכל קוס ומפלחו אש' הפילני ואנחנו זקני ירושלם בעצור זה
 מעצור את יוחנן כי היה נשחי' זקני' ולא היה מהדר פני צעלי טיצי ואס ידו לא
 הית' נוגע' צנערי' וצחורי' ואתה מאד זקני' ומכלה צחורי' ואת גדולי' תשחית
 ותכרית ועל קטני' לא תחמול ויוחנן צרלחו את זקני העיר היה מקונן קינות
 ומתאצל עליה' ומכבד' כבוד גדול בקצרים והקינות לא ה' לו זמירו' ואתה צרלחך זקני'
 עם צחורי' חננן צנגינות ותזמר צמירות צנצל וכנו' וצרלחך אצות עם צנים
 וצנים עם אצות חריע צקול שופר וחרועה צהחול ולחוק' אחרי כן דבר אמתי הכהן
 אל עצד שמעון הפריך אשר היה החרצ צידו להרוג את אמתי והגרזן לפניו לכרות
 את ראשי צניו ויאמר אליו אמתי מהר ועשה את גזירות שמעון אדוניך והך צגרזון
 את הצני' לעיני אציהם ואשמע את קול אכזריות מכותך צנני ואני סולח לך על
 כל זה כי כאשר אשמע אני את אשר אשמע ואראה את אשר אראה מזה צצלתי רלוי'
 כן אתה המכה והחורג צלתי רלויך חכה וצלתי רלויך תהרוג ומי
 ימן ויניחך שמעון הפריך והרולח הגדול לנעשני לנשק את בני ולחצקס צעודני ה'
 והס חיים ועתה אתה העצד יגדל לא חסדך עמודי אשר תמיתני אחרי בני אל לא תפריד
 את צצלותם מעל צצלתי למען חכסה צצלתי את צצלותיה' ואנן עליה מעוף השמי'
 כי יאכלו עופות השמים את צצלתי מעל צצלותיהם ולא יאכלו את צצלות צני כי
 יקריחו מדי אוכלס את צצלתי ולא יאצו לאכלס ואולי ינחנו לקצורה ועשה יכלתך
 להפיל פי ולשוני על פני צני צהשליכך צצלתי על צצלותיהם ואחצקס ואחצקס
 ואני מת אחר אשר לא יתנני האויצ לנשקס והס חיים ואני ה' וראה איך
 תעשה צענין שלא יפריד את צצלתי שמעון האכזר מעל צצלו' צני
 וצזה אפלא חן צעיך ואס ירסה שמעון הרולח להפריד
 את פגרינו לא יוכל להפריד את נשמותינו כי אחרי אשר אקבל משפטי זה על ידי
 שמעון האכזר צעולתי זה הנה אצטח ולא אפחד כי תשועת ה' תהיה לנשמותי צעולס
 אור החיים וישאו צניו את קולס ויצכו צני גדול כשמעס את דצרו ויצד גם הוא
 עתה

יוסיפון פרק פט

צ"ה

עמיהם אחד אחד ויען עוד ויאמר לצניו הוי צני למה תצכו ולמה יר
לצנכם רצ לנו לצכות כי מה יועיל הצני לנו לכו לכם צני לפני ואחם הם המאיר
עייני ואני אצוא אחריכם לפי חילותי וכחי חכו לי מעט ואשיגה אתכם כי נפשו
הזקני תמהרנה לרוץ ולעלות לעולם לאור החיי יותר תנפשות הצחוריי כי נפשו
הצחוריים עת תפרדנה מגויותיהן הנה יכבדו כבוד החומר העצ אשר הנה מנופשים
כי לא הניע קלן להפרד ממנו בטבע ואמנם נפשות הזקני קלות מאד כי בזקק
עת ההפרד לנפש מהגוף ולכן אם חלכו לפנים אני אשיגכם כי ארוץ יותר עכס
ועתה אין לאל ידי לעשות דבר כי נתני ה' צידי לא אוכל קום הם ידי האכזר הזה אשר
לא יחוס על שיצתי ולא ירחם על צחורותיכם וילדותיכם ואחם צני אם כן
צחורים לכם וממני חדל כח הצחורות והילדות אחמין בעלתי ובנפשי
כי אשיג אתכם ונפשי תדבק בנפשותיכם ונאור יחד כלנו צאור החיים
את ה' אלהינו . ואם לא אוכל עתה לשצוע מראות פניכם ולא אוסיף עוד
לראותכם עד עולם שמה אשצעה צהקיץ תמונתכם כי עין צעין אראה בנועם נפשותיכם
ותראו גם אתם בנועם נפשי . רולו נא צני ולכו ומלאחם לנו מלון ותקנת אותם
לארך ימים ומי יתן והלכתי אני לפניכם והכירותיו ותקנתיו לי ולכם ואלהי יודע
כי בכל עאדי תפלתי ללכת לפניכם להכין את המלון והאכזר לא רלה בזה ומה יס
עוד צידי לעשות . ועתה צני אם חלכו נא לפני צדק הזאת ובאחם למלון החיים
ההם אנשי המלון ההוא יתנו לכם מקום למלון טוב כחפליכם ולא יתעצו אתכם כי
אתם לדיקי' ולא תפאחם ליי' כמוני' ואם אני הם יתעצוני לפי רוב מעשי על אשר
הנחתי את שמעון הרולח אל ציר ה' הקדושה הזאת והרע לה עד צלי די ומעשיו
הרעיי כלם גם עלי נחשצים כהחשצם עליו כי אני הצאותיו פה לטוא צרעו ולחלל
קדשי ה' . אתם צני אל תתמהו על עקרה זה שיקרה לאז עם צניו לי ולכם כי לא
חדשה היא זאת צעולם וכבר נעשתה זאת מלפני ציצי הכהני' המשמונא' צרעפת
אנשיוכוס הרשע אשר הרג שצעה צחוריי מצחוריי ישראל לפני אהם וילכו ויכיני עקום
מלון להם ולאחם ולאור צאור החיי את ה' אלהינו והאשה הזאת היא חנה הלדקת
זהתמידה אשר מלחה שצעה צניה לפנים צעמחה וצטוצ לצצ ואחרי כן הלכ' היא
אחריהן ואמנם היא זכתה ויהי לה חסד עאת ה' כי היתה מתצקת ומנשקת כל
אחד ואחד מצניה טרם יומת וגם כל אחד מהם היה מתצק ומנשק את אחיו טרם
יומת ויעותו כלם על עם ה' ועל צריתו ועל חורתו ואחם רואה ושעמה נכחם ואחרי
כן הלכה היא אחרי צניה אל האור הגדול צרצ שצמה ועליה אהר המשורר פס
הצנים שצמה . והמה נהרגו צאכזריות מלך מקדון הערל היוני ואמנם עם זה היה
להם רשיון ומנו לנשק ולחצק זהאת זה ולנשק את אחם טרם מותם אמנם אנחנו
נהרג צאכזריות שמעון הרולח אשר יכונה צסם ישראל וצרית אצרהם צצטרו ולא
יתננו השצ רוחנו ולא יתשנו לנשק זהאת זה טרם מותנו ועי יתן צני והיינו גם אנחנו
אני ואחם צמלון אחד עמיהם כי מלון נכבד הוא מלויים כי מתו כלם האם והצני'
צלדקס וצחמידות . ואם אנחנו לא נוכל להגיע למעלתם לצא אליהם אל מלונם הנה
לא נהיה מפלי' מהם כי נהיה שחני' להם אשר גם אנחנו צחומתנו וצעוכותינו נמות
על תורת ה' וצריתו נשפט צמשפט מות ואכזר רשע צלתי חומל יפגע צנו . וכן
נחמו

נשמו נחמו בני ויקירי ומחמדי עיני מהרו לאו ולכו וצאו אל מלוננו ונרם מעדת הפריזי
הרשעי האלה פן נספה נשמותינו בעונם והיה בלכתכ' דרך יפגוש אחכם יהונתן
בן שאול מלך ישראל וישאלכ' על אודתנו הגידו לו האמת והוא יהונתן הנעי
והנאהב לה ולדוד בן ישי והנה הוא נהרג צהרי הגלצוע לפני אביו על א' ועל עמו
כמו שקרה לכם וכי יפגשכם וישאלכ' בעצור עם ה' ואמרת' ליהונתן בן שאול את
אשר אומר אני לשאול אביו כי יפגשני וישאלני על ככה אומר אליו כדברי האלה
ידוע חדש שאול הראש למלכי ישראל ויהודה כי העם אשר ידעת כי נקעו מי ים
סוף מלפניהם בני משה רועם וטנעו צים סוף העם אשר רדפו אחריהם ויירו
במולותיו כמו אבן אבן בגללם והשחקי אשר ממעל הרעיפו להם מן לאכול והארץ
אשר מתחת לוריה הולילו להם מים לשמות להיות להם למתי ורועיהם הנאמני
משה ואהרן עושה יחכמי בעניי שמים למען לא יצטו צהם אויזיהם וידום
השמש בגבעון בני יהושע לעצור צו בלתי מגור ופחד מאויז ובלתי לער וסער
הנה היום הזה נבוכי נסערת רעות הפריזי החטאי והרשעי ושריה ג'
המחזיקי צידיהם והנה אלעזר עם פריזי ירושל' יאריצו נפשות ויוחנן הגלילי עם
פריזי גליל ויהודה ישחיתו ויחריצו לדקי' וחסידי' וספעון עם גדודי אדום שהיו
עבדינו יסמידו ויכחידו ורגה רעת' צירושל' וכן תאמרון לדקי' שהלכו לפניכם
ולפני ויבחרו מות מחיי על עם ה' ועל מקדשו לבלתי היות' להרפה צפועאות הגוי
האויזי לה' ולעמו גם כה תאמרון לדקי' שמתו בני מתחיהו בן יוחנן כהן גדול
תשמוכאי על שלא ראו להלחם בשבת דעו כי שמעון איש הצליעל והדמי ויוחנן
המרלס והרולס אלעזר הפריץ לא רצ להם כי בשבת יעשו תלחמות להלחם איש
באחייו אבל בשבת הרבו לכהני ה' בחור היכלו ועל תזבח קדשו ואם שמוע ישמע
הדברי האלה יכניהו יאכה מאר על כי עשל שמעון צעם ה' ונהרסה ירושלם עיר
הקדש למענו ובעצורו נשרף ההיכל ולא עשה כן יכניהו אבל הסגיר נפשו למות
בלתי חת מקדש ה' להרוס וטוב מעשה יכניהו מעשה לדקיהו שגלל יכניהו נעלם
היכל ה' ועיר הקדש משני ומרפה ומרצן כי יכניהו קבל עליו ללכת בשני וגולה
הוא וציתו למען אשר לא ישלחו הכשדי יד צירושל' ולדקיהו הסזיק באלוהו וימר
שצועתו ויאמץ לצו נכח חרון אף ה' ולא אזה להכנע לפניו עד שנסחת היכי ה'
בגללו וילך בשני וישחטו הכשדי לבניו לעיניו ואת עיניו פורו והוליוהו בגולה
ומגדל לרת לדקיהו מלרת יכניהו ועסה בני אני אמתי הכהן אציקם אחשוב כי רעתי
ולרתי קטנות מלרת לדקיהו ומלרת יכניהו כי לדקיהו אחרי מות בניו חיה ימים
בחרפה וצטת ואני הולך יחד עמכ' ולזה יוחי לבני ולצבכ' ומלך כשדים אשר רחם
על לדקיהו ויכלכלהו ויכדהו אחרי אשר שחט בניו ועורו את עיניו הלא טוב ה' לו
למות גם הוא עם בני יחד ולא לחיות אחריה' אך לרעתו רחם עליו ולא העייתו
כי אז שחקוט נפשו מעלני יגונו אחרי כן אמר אמתי אכהן לעבד המכה אשר
הוא מפץ לשמעון האכזר הוי מכה מהר גא והכני בעוד הנעימים בני לעיני מרם
יעותו ואחרי כן מהר והכה גם את בני עוד הכות והמות ואולי נמותה יחד
ארבעתנו כי טוב לנו למות מראות את עיר ה' ומקדשו כמו צית מטבח והמונה
נשחט בקרבה וילעק עוד אמתי הכהן אל ה' ויאמר אלה ה' הנסגב הסוכן במרום
ספוט

שפוט נא לשמעון כמעשהו אתה האל הגדול הגבור והנורא אל נא תמית שמעון הפריץ
והרולח בקרב עם מרעיחך כי אם צדד וכדל יהיה מותו כמות המרעיי וכחפז ונזהל
תמיתו למען לא יודה על חטאיו לפיכך וישב אליך טרם מותו ותקבלו כי דרכך
לקבל שנים כי הוא בלתי נאות לתשובה והוא חוטא אשר בחטא אחד טובה הרבה
מזית קדשך ותפארתך והאציר והשמיר והשחית והכחיד לדיקיק ועצדיך לכן למען
הראות משפטך הנאמן זו הכשילהו וילכד בכף אויביו ובכף מבקשי נפשו הוא ואשתו
וצניו ונשותיו וכל בני משפחתו ואנשי אהבתו עמו ואל תתן לנפשו גורל עם ה'
ולא יהיה לו חלק עם לדיקיק ומסידך זה הכל מקדשך כי לא יאות לו זה וכל עם
הרשע השני אליך וחשא עונם כי חטא והחטיא את ישראל עד להשחית . לכן יהיה משפטו
עפיף על חכמי ישראל בכל דור ודור ועל פי כהני עבודת היכלך שמעונה וזאת
הצריח לוותרת אשר חטא לה ושהחטיא את ישראל לא יראה יה ולא ילך לעולם
בארץ החיים כי רשעתו הוא למכשלי לנפשו ולא יתן אל לבו לשוב אל ה' טרם מותו
וצעונו וחטאיו ימות ולא יודה לה' על רשעו ועל זדונו ועל חטאיו : ושמעון האכזר
הזה צעיר עומך נודע כי חטא והחטיא את ישראל עד להשחית . לכן יהיה משפטו
מלפניך כי יראה את אשתו ואת בניו ואת צידי טוביהם ואחרי כן ימות מיתה
משונה גם יומת במיתה אכזרי שיפגעו בו וינתחשו ויעורנו חי ומדי התנחתו יראו
עיניו גלות ציתו וצניו ובני משפחתו ואנשי אהבתו הולכיי לשני ולגולה ויכיר את
משפטו מאחך ולא ילדק דיך עליו ולא יתום פעלך על נפשו והיה לאלה ולקללה
לכל רואיו וידע שמעון כי גורלי טוב מגורלו אשר אני כאסף עם בני אליך ולא
נראה חרפת בית מקדשך והוא ימות ככל צדצון נפשו לצדו והכרת חכרת נפשו
ולא יהיה לה חלק באור החיים והישועה להשארות הנשמות ויהי אחרי הדברים
האלה ויאמר עוד אמתי הכהן אל העצד אשר לשמעון המכה ורולח צמלותיו לכל אשר
ילוו להמיתו אמלא חן צעיניך כי תהרוב את בני צלח מהר נא והסכיני צו צעוד יזלו
דמי בני על צדל השלח ההוא וצטרם יחרצו ממנו למען יתערב דמי צדמי בני
ויהיה זה לי למנתי תרופה ולנשמותי מנוחה והכני נא ככת הרומיים כי הם ינקמו
נקמת דמי בני מאת שמעון האכזר ויהיו לי לעדי אשר שמעון פרשע יודה להם עלי
צמעשהו כי הייתי להם לאוהב ומי יתכני בתחלה והייתי לאויב שמעון איש
הצליעל ואיש הדמים כאשר והייתי אויב לרומיי הייתי אוהב לו ומי יתן
ולחמתי מצראשונה צמעון האכזר כהלחמי צרומיי והייתי משנית ומשמיר אכזריות
שמעון הפריץ והרולח נעם ה' ויהי אחרי דברו את הדברי האלה אמר בתחינתו
לפני אל שרי צדק שמו כדברי האלה אתה אלהי השמי האל הגדול הגבור והנורא
והנשגב שוכן מרום צמרום פקח נא את עיני משפטך וראה ופוט צני וצין שמעון
הפריץ והרולח אשר גדלה רעתו צעמך בהרגו את חסדי עם נחלתך הקסלי ליראה
את שמו ויטפוך את דמיהם זה הכל קדשך ותפארתך והוכיחם בתוכחו רעה ואלה
כמעשו ומהר בזה ואל תאחר למען הריגת לדיקיק כי משפטך משפטי אמת המה
ויהי ככלותו אמתי הכהן לדבר את כל הדברי האלה וילו שמעון האכזר שר הפריז
לארצו אכזרי מפריליו ויפגעו בו מה צלשת בני אמתי וימיתום לעיליו והפריץ
הרציעי פגע באמתי הכהן אניהם וימת גם הוא עם צניו ויתערבו דמי הנכים

פס דס אציהם יחד ויהיו לנחל אחד וירץ עבד שמעון הפריץ אשר הוא היה לו
 למפץ ולכלי משחית ויקח את נצלת אחתי הכהן וישליכנה על נצלות בניו כאשר בקש
 מאתו וכאשר התחנן לו בעודנו חי והיו נצלת אחתי ונצלות שלשת בניו מושלכות על
 החומה וילו שמעון האכזר ויהרגו את חנניה הכהן הגדול אשר היה מעשפחת
 הכהנים היקרים והנעימים אשר צירושלם וישליכו את נצלתו על נצלת אחתי ובניו
 הכהני ובעת ההיא נהרג ארסטיוס הסופר לחכמי ישראל וגם הוא היה מבני
 השועים אשר צירושלם וילו שמעון ויהרגוהו במקום מעמד אחתי הכהן הגדול
 ויספה גם הוא אז בחמת שמעון האכזר הנלתי חומל ולבו כאבן בקשוי וימית
 עוד שמעון הרולח עשרה לדיקים מבני משפחתו על אשר לעקו על מות הסופר
 ארסטיוס אשר היה ראש להם והיו זהות שמעון הפריץ את הלדיקי האלה ויעצרו
 אנשים עשירי שועי מגדולי ירושלים ומעוצי שועיהם ויראו איך הכה שמעון הרולח
 את הלדיקים האלה ונבדלו ונחפזו ותאחזתם רעדה וחיל כיוולדה ויאמרו איש אל
 רעהו עד מתי ירלה האל זרעת שמעון הפריץ הרולח הזה ויראה את אשר עושה
 לעם ה' במקום הקדש ויחשה ולא ידעו דמי הלדיקי והמסידים מעמו וינקום
 נקמתם ממנו וישמע הדבר הזה למקלת הפרילי ויוגד לשמעון האכזר וילו לעצמו
 ויחפסום וימותו גם המה ציוס ההוא והיו המתיים על ככה ארבעים ושנים איש כלם
 חכמים וכולם נבונים וכלם שועים וכלם מיקרי המשפחות היקרות אשר צירושלם
 ואחרי אלה עצרו אחד עשר אנשים מגדולי ירושלים ומשועים ויראו את רעת שמעון
 האכזר אשר הרג ארבעים ושנים איש הלדיקים על לא חמת נכפיהם וישאו עיניהם
 אל מרום השמים ויאמרו ה' אלהי ישראל עד מתי תאריך אפך לעוצרי רלוך
 ויוגד הדבר לשמעון וילו ויחפסם ויכס הוא צידו לפי חרצ וירא אלעזר בן ענני
 הכהן הפריץ כי רבה רשעת הפרילים יוחנן ושמעון חזיריו בתוך העיר הקדושה
 וכי שמעון האכזר השמיד וכלה את המסידים והלדיקים מן העיר ואין עוד תקוה
 ויחפוס את חומת המלודה אשר צירושלם עם אנשיו וילך אליה וישב בה לשמרה
 וירא יהודה שר האלף אשר צעיר ירושלים שומר המגדל את אשר עשה שמעון הפריץ
 ללדיקי העיר ויעל על ראש החומה וילעק אל הרומיים לבא אליו אולי ילילו את
 יתר הפלטה הנשאר צירושלם מרעת שמעון ויוחנן וימלט יהודה אליהם עם אלף
 אנשים אשר אתו ולא האמינו הרומיים אל דברי יהודה שר האלף כי חשבו אשר
 צערמה דבר להם ככה ולא ידעו כי בתום לבבו וצאמונה לעק אליהם ולא באו
 הרומיים לעזרת יהודה ולעזרת אנשיו ולא פנו אליהם וילו שמעון האכזר ויהרגו
 את יהודה שר האלף ואת אנשיו האלף וישליכו את פגריהם עם פגרי אחיהם
 הלדיקים אל מחוץ לחומה נכח הרומיים ויקרא שמעון הפריץ האכזר אל שרי
 הרומיים ויאמר אליהם הנה היהודי אשר בקשו ללאת אליכם קחו לכם את פגריהם
 והיו לכם לעדי ועזרו להם אם תוכלו להחיותם או עזרו לנשאים צעיר מהם
 אם תוכלו למלטם מידינו :

פרק תשעים

וגוריון הכהן אבי יוסף הכהן הכותב הספר הזה
 לישראל להיותו להם לעדות ולמוזכרת היה בעת ההיא
 לא

יוסיפון פרק צ

אמך

אסור נכחשמים וככזלי כדלל במגדל אחד ממגדלי ירושלים והוא זקן כל צימם בן
מאה ושלש שנים ואין כל אלו אל המגדל ואין יולא ובעת ההיא כל יוסף בנו מול
החומה מרחוק נכח המגדל אשר בו היה אציו גוריון הכהן אסור אז שמה ויגש מעט
אל חומה לרעה את שלום אציו ומה יעשה בו ויעצור יוסף קרוב לחומה המגדל
הוא ועיניו לופות אל המגדל אשר היה בו אציו אסור שמה אולי יראה פני אציו
צעד חלונות המגדל או צעד מקומות יריית החלים אשר היו במגדל ויכחמהו וידבר
אל לבו וידיעהו אשר הוא חי ומדי עזרו והוא לופה למעלה אל המגדל ההוא
ויסליכו עליו הפריזלי אצני ידיים ותציאם אצן יד גדולה על ראשו ותכסהו ויפול
לארץ מעל מרכבתו והפריזלי ראו כי נפל יוסף מעל המרכבה ורלו לרדת אליו
הגידו הדבר לטיטוס וימחר טיטוס וילכו אציו ויקיממה ויחזקוהו וינהלם ללחם
אותו הפריזלי ויעשו הרומיים כאשר לוח טיטוס וילכו אציו ויקיממה ויחזקוהו וינהלם ללחם
ויסודצוהו ממעל ומסדיצו במגניהם מפני החלים והאצני אשר היו יורים עליו
הפריזלי מעל החומה וילילוהו הרומיים ולא נת והפריזלי צרולם ללכוד את יוסף
כי נפל הריעו תרועה גדולה ואם יוסף היתה אז בת שמיים ומעשה שנה והיה
יושנה צבית שמעון האכזר אשר היה קרוב למגדל אסורה צבתי ככלי כי לא יתנו
ללחם מן הצית וכשמעה את קול התרועה ושם יוסף עם התרועה ותשאל מה קו
התרועה הזאת צאצני צסם יוסף ויגידו לה באמר אשר על צנה יוסף הריעו הפריזלי
כי ילאו ללכדו על אשר הוכה ונפל מהמרכבה ותרגן אס יוסף בן גוריון ותלא
הצית אשר היתה בו אסורה ותעל על החומה כאלו היא בת ארבעה עשר שנה ותש
את שתי ידיה על ראשה ותפרע את ראשה וטערתיה לצנות כשלא מתולתלות ע
אזורה ותשאל את קולה צצני ונהי וקול נר ותאמר נגד כל שומעיה כדברים האלו
עד זאת הרעה הגיע תוחלתי וכה היתה תקותי אשר קייתי לחיות אחרי מות צ
יוסף מאור עיני וימת המאור הגדול לי ולא אזכה לראותו ולקצרו והלא תוחלתי
ותקותי היתה כי הוא יקצרי וצטיצתי יכלכלני ועל לערי ואצלי אשר ראיתי צ
משפחתי נשמדו ונשחתו עיי הפריזליים אמרתי זה ינחמני ועתה מה מעשה וא
מנחם לי מכל אשר ילדתי כי השחיתו לי הבוררים והאויצים להי צין הפריזלי
והגוי שמה עשר צנים ומה יש עוד לי לעשות רק לשאול המות כי לא אחפוץ עו
צחיים ואיכה אוכל להנחם אשר אראה כי מת צני ואין לאל ידי לקצרו מי יתן שאלו
ואמותה צרגע כי לא חפצתי לחיות אחרי מות צני יוסף ומי יתן ואמותה עתה עו
ואכסנו צצגדי אשר על צצרי כאשר יכסה נגד אחד לשני צני אדם והיינו אכי וס
שוכצים יחד כאשר ישכצו הוא ותפל עוד אס יוסף על החומה עד אשר באה
המגדל ותפרוש כפיה השמימה ותלעק צקול גדול ומר ומגדל לעקמה ומר נפ
מאד מאד והיא לוועקת מרה וקוראה ואומרת צני צני פטר רחמי צני איכה דבר
על צני ונחמני והפריזליים הם מעים לה היו שומקי ומלעיגני עליה והמה עומד
על החומה והרומיים אשר מלעטה נמחן לחומה כשמעם את קולה ויגד להם יוס
כי היא אצו צכו לקולה ויתאצלו על מרירות צנה וגם היהודים אשר צירוש
וצלעדי הפריזלי צכו לקולה מאד מאד רק כי היו מסתירים את צכים פן ירא
אשטי שמעון האכזר ותאמנה אס יוסף לפריזליים אשר אתה על החומה לעה
לא

לא תהרגו אותי הלא אני ילדתי את יוסף בני אשר הרגתם אותו והלא אני הניקותיהו
ממני שרי הלא אני גדלתיהו ורציתיהו וטפחתיהו ואתם אומרים ה' כליתם
אותו עם שאר לדיקי ה' ועתה למה זה תחיוני ולא תמיתוני ישפוט ה' ציני
וצניכם אשר הרגתם על לא חמת את צני ויאמרו הפרילים אליה והלא צידך הוא
להפיל את נפסך עתה מעל החומה ולמות והרשיון נתון לך ממנו למה לא תעש' כך
והרומיים יקבלוך ויקצרוך ככבוד כי אנחנו יודעים אשר את אס יוסף הכהן מיודעם
ואהובם ותענם ותאמר אליהם הוי אומרים ה' ואיך לעשה אני את הרעה הגדולה
הזאת כי אפגע בעלמי ואסבב את מותי צדי ואליהם את נשאתי ללאת מנויחי צדקם
יבקשה לדוכיה והלא ידוע הוא לכל בעלי דעת אשר הנשמה היא היותר חכמה
מצכל הנשמות וכי יאכסה בעליה להוליכה צלתי הסכמות הטובים ענ כן הנשמה
היא נשמה נאדרת ואין לה יחרון ושארית ואיך לעשה אני בעלמי זה המעשה
ונשאתי תכיר במקרי העולם ופגעיו ולכל זמן ועת לכל מפץ תחת השמים וכי
תאמרו מה יחרון יהי לי כי תהרגוני אתם כי גם בהריגתכם תאנס נשאתי ללאת
ולא יסכימו הטובים אשר לגויי על ככה אמרתם שוא ושקר וכזב דברתם כי יחרון
רצ יש צין שני הפגעים ואם שניהם כאחד רעים כי אתם תהרגוני אני לא אצטל
ולא אחפז על דבר ואטמין את שכלי לדמות לי את מקום נלוני ולשער דרך
הנשיעה לנשאתי ולהתעסק בעסק הפרד' מנויחי ועזוז אז את הנהגת גופי ויניחני
ולא אמונע הטובים אשר לי דבר מלהסכין על המו' ואקבץ ואכלול את רעיוני ואת
מזמתי כלם לדקס זה אליהו כי אעיינ צעיון הדעת את סדר הנמלאים ותפרס
נשאתי מנויחי עד אגיע צעיון העולם העליון ושם יעמוד שכלי ושם ינוח והייתי
עם ה' תמיד חוזה נועמו עם יתר נשמות הלדיקי איש איש על מקומו ואם אני
אפגע בעלמי הנה דמיוני איכה אפגע בעלמי להמית את עלמי יצטל שכלי מרעיוני
ויצטלו מעייני וטובי גויי לא יסכימו כלם על ככה אחרי אשר שכלי לא התעסק
צמלאת הפרד נשאתי מנויחי אצל עודנה מחזיק בהנהגת גופי ולא יסכים למעשה
הדמיון הנושר לי וימונעו הטובים אשר לי מהסכים על ההפרדה לנשאתי ואמות
ונשאתי עודנה צנויחי ותהי מנוהלת על מעשה שכלי אשר הגיעתה הסערה הגדולה
מקשרי המות צללי ולזה היה חק כל עם וגוי מכל הגוים אשר לא יקצרו כל
הפוגעים בעלמם וימיתו את נפסם צדק כי אין שארית לנשמתם ואין להם עוד
חלק בתחיית המתים כי הקצורה אשר יקצרו זה האנשים לפגר המתים אשר ימותו
להם ואם הרגון הוא למען לא יעוררו הנצלות לכהן אצל לקרוצים אשר לזה
ישרפו היהודי את כל אשר ימות ציניהם והוא ככד צושפחתו גם למען ישמרו
צונקם יזכירו את הממלצלי עליהם לקונן ולצכות ואל יעדרו פתאים וזה חק צכל
עם זולת עמי מעטים גם למען הסר צאשת הנצלות ההן מלהשחית את האויר
הנשאף לחיים וימותו החיים צו מנד פועל הסזק אשר יגיע צין החיים צעצע
וזה חק כולל לכל העמים אשר תחת כל השמים הנה עם זה יש אות אחר לקצורה
כאלו עפר הנקצר ההוא יתן אחרי ימים לקבל רוח חיים צמלאת התחיה הידועה
לאלהי הרוחות לכל צמר ותשוב עוד רוח חיים צו כי ילצור ויקרץ ויגבל לחומר נדון
ע"י עושי המלאכה אשר המה עושים צה ע"פ ה' וכי לא יתחן איש לקצורה והיתה

יוסיפון פרק צ

כס

נצלתו לעוף השמים ולנהמת הארץ ולא יסוב עפר הגויה אל הארץ כשהיה וחרות
 תשוב אל האלהים אשר נתנה הנה אז לא יתכן לחומר הגויה שהיה דרך האסיפה
 וההכנה לקרוב קצלת התחיה • אם לא אחרי תמורות רבות יעצרו עליהם זמנים
 סוגי והמונעי בכל זה רבים והמעדירי והמרחיקי הכנה לקצלת התחיה לא
 יספרו מרוב זכר דור וזה סוד ה' ליראיו • ואחם עדת הפריילי לא חדעו ולא
 חצינוהו כי כזהמות אחם נחשזים ואשר יגלה פתרונו לכם הלא הוא חושא נפשו •
 וכשמוע הפריילי עוד את דבריה לעבו עליה וישנאו את נועם דבריה המעשזיע לנשמות
 החכמי נסובע שמחות את פני אור החיים להתול ולחוק וחוסף עוד לזכות עד זכו
 למולם כל מחני דומיי ורצי מהיהודי החסידי הכותרי צירושלם זכו לקולה כי שמעו את
 דבריה וכי נתנו אל לבם אחרי חכמת • ויוסף הכהן בן גוריון הכהן היה שומע את
 קול דברי אמו דברה אל הפריילי בקול גדול והוא למטה לארץ מחוץ למחנה נגדה •
 ויהי כשמעו את קולה והיא עוד על החומה ויתאמץ ויתאזר ויקרצ עוד אל החומה
 וגבורי הרוגיים סובבים עליו במגניהם ומסתירים אותו לכסותו • פן יפגעו בו חזק
 או חץ מעל החומה • ויען יוסף ואמר לאמו אל תראי אמי כי נמלטתי מידי הפריילי
 ולא יתנני ה' צדיקה אלל מי יתן ומתי היום הזה צמרם אראה שרפת היכל ה'
 ואזדן עמי כי הנפשות אשר בקרבנו הלא הן נחשבות כאסורי אשר נמשער וכאשר
 תלחנה מנויתנו בהסכמת טבענו ורלון שכלנו אל מקום מלון הנשמה הנשאלת להפסי
 תלא ואזי תלחנה תאפלה לאורה ותאורנה בחור החיים את ה' אלהינו • והיועלים
 פרעים אשר היו ניעלי לך אמי הקדושה לפגוע בעלמך ולהמית את נפשך צידך כי
 היו אומרי לך אשר הרשיון נתון לך להפיל את נפשך מעל החומה לארץ למוח שמעתי
 דבריהם ושמעתי תשובתך אליהם וידעתי צמרם שמעי כי זאת תהיה תשובתך וסלילה
 לאם יוסף ולאשת גוריון מלכת בעלת רשעים ולכן אמי סכלי עול הפריילים כאשר
 חוכלי סבול והכנעי להם ואל תלחמי עם מקרי הזמן אשר לא תוכל לנצלם והמת
 יאצרו ואנחנו נעמוד :

פרק תשעים ואחד

ביום ההוא ילאו אנשים עם נשים וצניהם
 וטפם מירושלם כי גזרו על אנשי מעמדת
 הפריילי אשר נשער העיר ויפתחו את השער וילאו מהעיר ויצאו אל מחנה הרוגיים
 כי לא יכלו לסבול עוד הרעצ עם רעת הפריילי • והמה היו בעלי אמונה ומעלה
 צירושלם ויכירם יוסף הכהן וכי ילאו מירושלם ויעמדו על דם נפסם חמל עליהם
 טיטוס ושריו מאד מאד אף כי העיד עליהם יוסף אשר הם מגדולי ירושלים ומשועיי ויקצלם
 טיטוס ושריו וינהלם ויתנו להם מחיה ומזון ומאכל ומשתה ורצים מהם לא יכלו
 לפתוח פיהם לאכול כי כחשו לחייהם מרוב ימי הרעצ וצוא אל קרצם הלחם היו
 מתים והילדי הקטני צראותם את הלחם היו נופלין עליו ונושכין אותו צעיניהם
 ולא יוכלו לטוננו צע ויגועו ומתו והלחם צפיהם וירא טיטוס כי המה מתים צאכלם
 את הלחם אשר מרוב ימים לא אכלו לחם ויתחול עליה וילר לו על ככה מאד מאד
 ויאמר טיטוס אל יוסף מה אעשה לעמך אשר המה מתים צאכלם את הלחם ואת
 המזון • ויענהו ויאמר יוסף בן גוריון אליו לאמר אדני כה ראיתי אשר כאשר ילום
 אדם

אדם ימים באונם ואחר יצוא אל מקום לאכול הנה ראוי תחלה לשחות מעט מחלצ
חטים וצוטל או סולת מצוטל בחלב עז ואולי בזה יתחזקו מעיו בזה מעט ואחר יפנה
לאכול לחם וכה יעשו הולכי המדברות כי יריקו מעיהם צמעים האוכל כאשר ישונו
אל המקומות הנושני כאשר יוכלו לאכול כרונם וילוטיסום את עצדיו ויעשו כדבר
יוסף ויחיו רבים מהיהודי ורבים מהם נתו צהלון מעים ומהיהודי אשר ילאו מירושלי
אל מחנה הרומיים מיראחם מהפריילים היו צולעים זהב וכסף ומרגליות ואזנים
יקרות להחניא מפני הפריילי ויהי בשבתם עם מחנה הרומיים כל הנשאר ומהם חיי
ובצלו המזון והלחם אשר היו הולכי ללאת חוץ כדרך כל הארץ לחפץ הטבע לנקות הגויה
היה איש איש מהם יולא לשבת חוץ לחפץ עצבו ביד ויהי מחפץ לאתו למען אשר
ימלא את הזהב ואת האזני יקרות אשר בלע והיה מולא את אשר בלע יולא בלאתו
ולקחו ומחצילו והיו היהודי עושי כן יום יום והמה עם הרומיים ויהי כי ראו אותם
מקלת הארמיי ומקלת הערביי כי יעשו זה ויגידו הדבר איש לרעהו ויתיעלו אנשים
מהם ויארכו להם ויתפסום בסתר ויבקעו את מעיהם וימלאו בתוך מעיהם זהב ואזני
יקרות ויתגברו הערביי והארמיי לעשות את הרעה הזאת ליהודי ויבקעו מהם רבים
ויהי מספר המצוקעי ע"י ארם וערב אלפים כפס וישמעטיסום את הדבר הרע
אשר עשו אנשי ארם ואנשי ערב ציהודי ההם ויקלוק ויחר אפומאד וילו ויתפסו את
כל העושי המעשה הרע ההוא וישחטום ויתנו את כל אשר להם ליהודי החיים ירשי
הנתי ויהיו הנתי על המעשה ההוא צמלות טיטום צין ארמיי וערביי ששה אלפים
גבורי ואחרי כן לזה טיטום ויקרא את כל שרי מחנהו ויאספו אליו לעלה וירא והנה
על כלי מלחמתם זהב מלופה ומקלת יקחו שרביטי צידיה ועליה צראשיה אזנים
יקרות וילו טיטום אותם ויאמר אליהם הסירו את הזהב מעל כלי מלחמתכם ואל
חלפו שרביטכם באזני יקרות ואשר לא ישמע למלותי תכם יומת כי הזהב ואזני
הממדה הסיתו את אנשי ארם ואת אנשי הערב לעשות את הרעה הגדולה ואת החושנה
המצוקלה אשר עשו ציהודי האומללי העניי אשר ילאו לחסות תחת כנפי והי
אלהי הלצאות העיר את רוחנו לנקום נקמתם מהם ושפחתיים צמטפט מות כי
אלהיה הוא אלהי השמי והארץ והשופט צדק כל משפט וכורא הוא מאד ומי יוכל
לנוס מפניו וישמעו מענו כל שרי מחנה טיטום וייצאו כאשר לוס ויסירו את הזהב
שהי על כלי מלחמתם ואת אזני יקרות שהיו צראשי שרביטי שריהם וצעת שהיה
לזה טיטום ויגרשו את האר ואת הערב הנוחריי מקרב מחנהו ואין מי לעשות עוד
הרע הזה ציהודי צמטנה לא מאר ולא מערב אך אם ימלאו אנשי ערב וארם יהודי
אחוז למחנה מרחוק והי היהודי לצדו ואין מי יראהו הנה ימיתוהו ויוליאו את
הזהב אשר היה בקרב מעיהם וגם הרומיים לא היה איש מהם מדבר משוב עד
רע עם היהודי צמטנה אך מקלתי רשעי הרומיים למדו מהערביים והארמיי והיה
אם ימלאו יהודי מרחוק למחנה והיהודי לצדו ואין מי יראהו להלילו יתפסו הרשע
הרומי וימיתו ויבקעו את מעיו לחפץ צהם זהב ויוגד הדבר הרע הזה לטיטום
ויצק טיטום וילו להעציר קול צמטנה לאמר כל היודע צמטנה הזה אשר עשו
רומיים הרשעי ציהודי שצאו לחסות תחת כנפיו והוא עד או ידע או עשה אם יגיד
יכופר לו עונו ואם לא יגיד ונשא משפט עונו וייראו הרומיים העושי המעשה הרע
ההוא

יוסיפון פרק צא

למ

ההוא והיודעיי צעושיי מפני טיטוס ויאמרו אם לא יגידו לו האמת הכה הוא
 צחכמחו ידרוש הדבר עד אשר ימלא את החוטאים וימיתם ויצטקו צמאמרו ויצוואו
 ויגידו לו כל העושיי אנהנו עשינו וכל היודעיים אנהנו ידענו ולא הגדנו לך ויהי
 מספר הנמלאי צין העושיי ויודעיי שלש מאות ועשרים איש וילכו טיטוס לעצדיו
 וישרפו כלם בתוך צור אחד ויהיו היהודי מאז צעושיי צמחנה טיטוס ואין שטן ואין
 פגע רק כאשר ימלא רומי אחד את יהודי אחד כבון ומסוך למחנה מרחוק ינהלחו
 לאט וינהגו עד יציאם אל המחנה צלום וצהשקט וצצטמון טוב צימיי ההסספ
 סופר אחד מסופרי ירושלם ומסומריה הנאמני צשערי ירושלם והוא היה שומר
 צשפר הקטן צצירושלם מפאת נחל קדרון והוא היה איש נאמן ושמו מנחם צן
 סרוק הסופר שהיו אצותיו משרתים לעזרא הסופר ע"ה צצצל ויספור ויפקוד את
 מספר המתיים אשר ילאו וכן העיר וכן השער ההוא לצדו מלצד הנשלכיי אל רחוב
 העיר ואל הצורות אשר צפאה ההיא ומלצד המושלכיים אל נחל קדרון מעל חומת
 הפאה ההיא ומלצד אשר נפלו צחרצ צפאה ההיא ומלצד אשר הוליו צשעריי אחרים
 והם היו ממתי הפאה ההיא וימלא אשר הוליו משער מנחם לצד להקצר מספרם
 מאה אלף וחמשה עשר אלף ושמונה מאות ושמונה נפשות וכל אלה נפשות שועים
 ונכצדיי מיקירי ירושלם סנקצרו אז צעתיים ההם אשר היו עמות לרות הפרייליי מלצד
 עוד יתר העם המושלכיי על פני הארץ ואשר נחמו נצלותיה לעאכל לעופות השמיים
 ולבהמת הארץ וטיטוס שאל את ראשי היהודים שילאו אליו להמלט לפני יוסף הכהן
 ויאמרו אליהם כדצריי האלה צאמונה אחי מצניעכי שתאמרו לי המתיי הנודעיי לכם
 מעת צואי לגור על ירושלם עד היום הזה וימנו ראשי היהודים אשר ילאו אל
 טיטוס להמלט מרעת הפרייליים צאמת וצאמונה את מנין המתיים אשר ילאו מכל שער
 ירושלם להקצר צימיי הרעצ וצמלחמה הנודעיי להם ויהי מספרם שש מאות אלף
 ואלף וחמש מאות וצצציי וחמשה מלצד המתיי צצתיים וצרחוצות ע"י רעות הפרייליי
 ואין קוצר להם ומלצד המתיים צהיכל ה' וצצית המקדש וצחולות ירושלם על דבר
 הפרייליים הנלחמיי והמגריי מדנות ומלחמה ציוצני ירושלם צין איש לאחיו וצין איש
 לרעהו ומלצד השועים והיקרים שמתו צירושלם ולא נחמו הפרייליים להקצר ויהיו
 לדומן על פני האדמה ויפלא טיטוס מאד על העם אשר צירושלם ויען ויאמר נודע
 לה' אלהי השמים אשר צכל זאת אין צי לא אשמה כי אחי צאתי אליכם לשלום וכי
 אדבר שלום אז הפרייליים ירנו מלחמה צימייים ההם היה רעצ כצד צירושלם ויחל
 הרעצ צצרי הפרייליים אשר לא היה צם רעצ עד היום ההוא כי היו חומסיי האוכל
 מכל איש אשר ימלאו אותו אחו ויהי רעצ צפרייליים וצצריהם עד אשר החלו לאכול
 את דומן סוכיהם את עורות מרכצותיהן וכלי מלחמותם אחרי אוכלם כל סוכיהם
 ויצקשו שרי הפרייליי ענק עץ רענן או עשב או ירק לאכלה ולא מלאו כי הרומיים
 הכריחו כל עץ והשחיתו כל ירק והוציאו כל דשא מצניצות ירושלם מפה ומפה דרך
 י"ב מיל ולא נשאר צכל הגנות אשר מצניצ לירושלם לא עץ ולא עשב ולא ירק אשר
 לא כרתו רומיים וירושלם מראש סניצותיה היו מלאי מכל עץ נחמד וטוב למאכל
 ועץ כל פרי ופרדסים וגנות עמוקים מכל מיני מגדיי והרומיים השחיתו הכל ותפי
 כל ארץ וירושלם ומצניצ כארץ ליה ושממה כארץ לא עבר צה איש ולא ישצ אדם שם

ויהי כל הנא מרחוק מאשר באו בתחלה וראו את ירושלם צבורה ועינות ונאותיה
 ופרדסיה ויהי הולך ויבט אל ימין ואין עץ ויפן אל שמאל ואין עשב ויהי משתומם
 ומר כפס וצוכה צנהי וקניה ומקוקן על ירושלם. אחר העת הזאת והימים ההם
 התאזרו עוד הרומיים ויעשו חיל ברזל משחית נורא מאד ויתחזקו בו ויגשו אל
 החומה למלחמה ראשונה לבחון אם יש עוד יהודי גבורי צעיר וילאו אליהם שרי
 הפריילים עם עדתם למלחמה והם רעבים ולמאיים ושוקקים ויפילו היהודי מהרומיים
 המור רב מאד. ויאמר טיטוס לא נערוך מור עמהם ולחמה אנשים עם אנשים רק
 נכנח את חומת כי אין לעירם אלא חומה אחת ויצא כל המורו בתוך העיר וכשמיד
 את הפריילים ויתר העם הדל המצוקים שלום יהיה במנוחה וכבוד וחיים וייעצו דברי
 טיטוס צעיני שריו וצעיני כל עמו ויאמרו לעשות כן כאשר יעץ טיטוס ושרי
 הפריילים חשבו מאז כי הרומיים עוד יעשו להם חיל ברזל משחית לנגח בו עוד את
 חומת ירושלם הנשארת להפילה. ויחלו הם מאז ויבנו חומה חדשה מפנימה לעיר
 ירושלם נכח אל מקום הנגיחה אשר שם היו מנבחים הרומיים צאילי הברזל והוא
 בפאת המישור אשר מפאת קצר יוחנן הכהן הגדול ולא היה להם מקום זולתו לנגח בו
 בחומת ירושלם רק שם ושם היו שתי הפרכות אשר פרלו הרומיים בשתי החומות
 הראשונות אשר לירושלם ולא היה להם כח עוד צפריילים להתאזר לשרוף את האיל
 המשחית כאשר היו עושים ראשונה ולכן בנו החומה מפנימית ויתיעלו לסבול נגיחת
 האיל ולצנות חומות מצפנים צפרלה אחר פרלה נגד מקום הנגיחה צאילי הברזל כי לא
 עלרו כח לעמוד עוד מפני הרעב הגדול שהיה בהם. ולא היה בהם כח לשרוף את
 האיל ההוא עוד וכבר נואשו הרומיים מללכוד את ירושלם צאילי הברזל משחיתים והיו
 נוסעים מעל ירושלם והיה כאשר נסו למלחמה הזאת הרומיים מלפני ישראל ויתרם
 נפלו חללים לפניהם ויאמרו הפריילים עתה ילאו המונות הרומיים ולא יוסיפו עוד
 ללוד על ירושלם והמה ילכו ואנחנו נשאר נושעים ונשוב אל ה' אלהינו. ואז הרומיים
 התחזקו והתאזרו ויחזיקו את לבם כפעם צפעם ויתחזקו משמרות ומעמדות ויאמרו איש
 אל רעהו סזק ונתחזקה במלחמותינו כי חרפה וכלימה היא לנו מפני היהודים
 האומללים הרעבים האלה אשר המה כמותם מפני חוזק הרעב אשר בהם ויבט עוד
 פניהם ויקרן. והפריילי צבוצם אל ירושלם צללח וצבורה החלו עוד להשחית בעם
 הדל צאכזריוס לאמר הצו לנו אכל ואם לא נאכל את צערכם ואת צער צניכם
 וצנותיכם ולא צאו גדודי הרומיים ויתאזרו ויתחזקו ויתגברו וינגחו את חומת עיר
 ירושלם פתאום צאילי הברזל המשחית ותפול מדה אחת מהחומה הפנימית הנשארת
 צעיר לארץ ויריעו המון הרומיים תרועה גדולה ויאמרו לכדנו את ירושלם וישאו
 עיניהם הרומיים עוד ויראו והנה חומה אחרת חדשה נכח הפרלה שעשו ויריעו גם
 היהודי מתוך העיר תרועה גדולה כי בנו חומה אחרת נכח החומה הנהרסת מפאת
 מסור קצר יוחנן הכהן ששם הייתה משמרת יוחנן הפריץ הגדול והשר האכזר נכח
 פרלות החומה וכשמוע הרומיים את קול תרועת היהודים מצית לעיר וצראותם
 והנה בנו היהודים חומה אחרת חדשה והמה עליה כאשר היו עומדים על הנהרסת
 צאילי הברזל המשחיתים חילוניה תיכונה מפנימית וינהלו הרומיים מאד ותהפך
 שמחתם לאנחה ויגון ולא ידעו מה יעשה עם הגוי העז אשר בירושלם ואין ילכוהו
 אשר

יוסיפון פרק צא

אשר כלה חלפיהם ורצונם מהמוכות הרומיים ויתר הגוים שצאו לעזרתם ותהפך יד
 הרומיים עוד למלחמה כי נואשו ללכוד את העיר צנניחת איל צרזל משחית ויאמרו
 אליהם טיעום הנה החומה החדשה אשר בנו היהודים עתה למה הוא ולא יצפה כי
 מקרוב נבנתה ועתה הגישו כל אליה את איל הצרזל ונכנסה כי כפול חפול גם היא
 ולכדו את העיר ועשינו זה חפלו וישלם לערכו צמורה ושרי הרומיים לא שמעו
 לעלתו אבל החאזרו ויעלו עם גדודיה על החומה שפרלו והיהודי היו עומדי על
 החומה החדשה אשר בנו נכסם ויהיו קרובים אלה מאלה וילחמו שם זין ב' החומות
 ויגזרו היהודים ויגרשו את הרומיים מעל החומה הפרוצה ויצריחו עד למדקוק
 מהעיר וישומו הם אל העיר וירפו ידי הרומיים ויתאשו מלהלחם עוד ויאמרו לא
 נלחם עוד צעיר הזאת כי לא תלכד כל ימינו ועתה נסעה ונלכה מפה טרם נספס
 כלנו פה כי גוענו אצרכו כלנו אצרכו וכראות טיעום כי הקסה הדבר הזה על המון
 הרומיים כי כלם פה אחד לעקו ויאמרו הדברי האלה ויקרא אל כל שריו ויאמרו
 אליהם אמרו לי שרי רומא הלא ידעתם כי כל מלאכה וגם כל מלחמה וכל דבר
 אחריתו קשה מראשיתו ואם באחרית בעלמא ירפו ידי עושי המלאכה הלא יגעו לריק
 וכן אתם המלחמה והמלחמה הזאת אשר לרכו על ירושלם הנה ינעתם לריק והציעו
 וראו מן האניה אשר תלך צים ותעבור כל דרך הים אשר תעבור עד צואה למחוז
 וכאשר הגיע אל המחוז באה רוח קערה על שפת הים אם המלחי ירפו את ידיהם אז
 וינחם ממלאכת הכהני ותחננה באחד מהלורי או באחת מהסלעים אשר צפאות המחוז
 הלא תשבר הספינה ויאבד כל אשר בה וכנצרה תוחלת המלחי ההם ולא ישינו החועלת
 אשר תקותם אליו וזה יגיעם מרפיון ידיהם ואם תחזקנה ידיהם ממלאכת הכהנה האניה
 ויגיעו אל המחוז ויצאו בו כי יהי מחוז חפלים הלא יהי אז צמרגוע וצמנו מה
 ותוחלת תשלי לטוב וכן הצוני לצנייני אם לא יסלימו פעולתם גם ויניחום מרפיון
 ידי הלא ישחת כל מפעלם זהם והם יאבדו את שכרם ויהי עמלם לריק ולהביל
 וכל עוצדי אדמה אם יחרשו שדה אדמה ויזרעוהו וישמרו את זרע השדה עד מלאת
 שצלי וצבוא מועד קלירי ירפו ידיהם ולא יקלרו את קליר השדה ההוא הלא יאבדו
 את יגיעם וישחיתו את מחייתם ואחם אשר כלחמם את העיר הזאת מימי ימימה
 ויפלו מכם שרים רבים וככבדי והמונות גבורי אין מספר להם ותחזקו ידיכם עוד
 להלחם זה עד היום הזה ועתה הנה חומותיה הצלורות פרוצות ומושלכות לארץ
 ויושניה כלו במלחמה וצרע צדצר והנשארי זה ימותו צחרצ ותשאר החומה חדשה
 הזאת מה יועיל כל אשר עשייתם אם ירפו ידיכם עתה מלהשלים מלאכת המלחמה
 והמלחמה זה להשיב את מטרחתם ואת חפליכם ממנה מה יועיל לך כל אשר עשייתם
 הלא לשוא עמלתם ולריק ינעתם ולמה תהצול אחכם חומתם החדשה ולא תחאזרו
 להפילה והיא רפה וחלושה מאוד בגד החומות הצלורות החזקות הראשונות השלם
 אשר הפלחם וכי תצקשו לעצור עתה את המלחמה ממנה ולנסוע ולבטל את המלחמה
 למה לא צקשתם לעשות זה ולעצור את המלחמה ואת המלחמה צראם והלא באה תיה
 לכם לעשות זה ולעצור המלחמה והמלחמה ולנסוע ממנה צטרם ימעט מספרכם
 וצטרם יפלו גבוריכם וצטרם יפלו גדודיכם וצטרם השמר המוניכם אם תמנע עתה
 צהמעט צמלור מספרכם ונכלות גבוריכם וצנפול גדודיכם תרפינה ידיכם ותעצור
 המלחמה

יוסיפון פרק צא ככה

המלחמה מה לכם עוד חפץ בחיים הלל טוב לכם העוה והלא אתם הם אשר צלחתם
 אל העיר הזאת צייתי כירון הקיסר להלחם על שמו לבלתי שאת עליו חרפה
 ופחה צמלוך אספסיאנוס אזי שהוא יוחר גבור מכירון קיסר ורחצ לצ עומס
 יותר מהקיסרי שעצרו קודם ממונו חרפיני ידיכם הלל צללת לכם זה וחרפה תהיה
 לכם כהיום הזה ולמה לא תלמדו גבורה מהיהודים האלה שכלה אותם החרצ
 והרעצ והדצר ויאצרו צאין חקו ועודם הם כלחמי עמנו כחיות רעות ופלא תראו
 אשר בכל יום יצא מהם אחד או שני וישפכו נפשם על מחנה הרומיי וימותו
 רצי מן המחני ואחר ימותו גם הם והם לא יעשו הדצר הזה כי אם למען
 חיות נפשם להעלם או למות לעשות להם שם וגבורי וירצה טיטוס לדצר להם
 כדצרים והוא עודנו מדצר עמהם והנה אחד מגבוריו ושמו קציאנוס והוא היה איש
 מלחמות מנעוריו ואחיץ בגבורי ויאמר לרומיי מי צכם כל הרומיי יתחדצ עמי
 ויעלה על העם הזה ונעמי אח מלות בן הקיסר אדונינו ויקח קציאנוס את מגינו צידו
 וחרצו שלופה ציד ימינו וילכו עמו מגבוריו אחד עשר גבורי צרורי ויתמה טיטוס על גבורת
 קציאנוס ועל גודל נפשו אל אשר תלאו לצו לעשות כן והיהודי כלצי על פרלת
 החומה צמקו שנגרשו הרומיי משם וכראות היהודי את קציאנוס ורעיו ציאו
 עליה ויחלו לירות חלים ולהשליך נגדם אצני ובכל זאת לא פחד קציאנוס מפניהם
 ולא הרך לצו ויצא קציאנוס וידצק אחד היהודי צמקו פרלת החומה והי צגשתו
 אל היהודי ויכהו אחד מהיהודי צמרצו ויפול על פניו ארלי וחשתו מפלתו כי
 נשעע קולו מרחוק ויחזק עוד ויברך על צרכיו וקציאנוס עודנו כלחם וילכו אליו
 אחד מצחורי ישראל ויכוהו וימת ועודנו כלחם כי יקרה מלחמתו צעיניו מנפשו וצמר
 לעצוצ את נפשו מעצוצ מלהלחם וימותו עמו ג' מהגבורי אשר עמו והשמוני מהם
 שצו לטיטוס חיי והם כמותי כי גם הם מתו לולי שראו הרומיי את רעתם וירולו
 אליה וילילו ויצאו למחנה טיטוס והי ממחרת היום ההוא וימותו גם הם ויוסיפו
 עוד גבורי הרומיי ויקנאו על אשר עשה קציאנוס הרומי הגבור כי קנה לו שם
 וגבורה צין הרומיי והי צלילה ההוא ויועדו עשרים אנשים מצחורי טיטוס
 לעשות להם שם וגבורה ויאמרו הצו ונצוא אל העיר דרך פרלת החומה לילה
 ויגידו הדצר לנושא הנם אשר לטיטוס וילך גם הוא עמהם וילכו עמו רצי מגלודי
 הרומיי הגבורים ויעלי דרך פרלת העיר לילה והיהודים לא ידעו דצר כי היו
 שוכצים ישנים ינעים ועטופים צרעצ והי כצא הרומיי ויעלו אל החומה ויריעו
 חרופות גדולות לאותות מלחמות ושמתות ויתצבלו היהודים כאשר היו פחאוס
 צאו עליהם הרומיי ולא ידעו מה היה להם על ככה וישעע טיטוס את קול
 החרועה אשר לרומיי ויגידו לו הדצר ויקח מכל צחוריו גבורים צרורים לגבורה
 וילך גם הוא אל פרלת החומה וישכימו היהודים לאור הצוקר והנה גם טיטוס על
 החומה ויפלא צעיניהם מאד מאד והרומיי נקהלו אל טיטוס ויעלו על החומה
 ומהם צאו אל תוך החומה אשר היחה שחומה אל תוך העיר כי שם היה דרך אשר
 צה ילכו היהודים תחת לארץ ללאת ולצוא אל העיר ויערכו היהודים מלחמה עם
 הרומיי צקרצ העזרה אשר היא חלר היכלה ושם ירדו על היהודים כל גבורי
 טיטוס וכל צחורי הרומיי וצרוריהם צחרצות שלופות כי לא נשאו עמם אלא

יוסיפון פרק צא

חמ"א

חרצותיהם מכל כלי מלחמתם וגם היהודים כן עשו ויתחדשו יחד במלחמה חלה על
 חלה צהרצ ותהי שם מלחמה חזקה אשר לא נהיתה כמוה צחוך ירושלם מעולם כי
 דצקו אים צועהו הרומיים והיהודים כלם רגלים ולא היו אחד מן הרומיים ומן
 היהודים רוכזים על סוס וכלם צמילים וצחרצות והיו מכים זה את זה ואין מנוס
 לאחי אהם ואין לסור אים מאים כי כל אים דצק צרעהו ותהי שם מפלת חללי ומדוקרי
 חללים על חללים ומדוקרי על מדוקרי וקול השאון היה נשמע עד למרחוק כי המכים
 יריעו והמוכי אחר וילעקו וקול הצחרצות משיקות קולם כי ידצקו וידציקו חרצ על חרצ
 וגם קול מכות על עלמות צני אדם ועל הכוצעים והשריונים כי יוכו
 צחרצות אשר ילך קול המכות עד למרחוק והרומיים מתאמלים לאמר זה
 היום שקוינוהו מלאנו ראינו והיהודים התחזקו על מעמד המלחמה כי אמרו
 אין לנו חולה רק למות על ה' אלהינו ועל היכלו ומקדשו ונחשב
 לקרצות ועולות כהיו הזה וממלא חלר העזר דם מאת הצקר ועד רביעי
 היום מדמי הרומיים ומדמי היהודי וילך הדם על פני החלר כאגם מים כוזלים
 וחללי מוטלכי צו לאין מספר ורוב החללי לא היו כי אם מהמון הרומיים
 וירא אים מבצרי טיטוס ושמר גוליגוס והוא גצור מכל גצורי כתיי כי גצר יד
 היהודי על הרומיים ויחדלו הרומיים מהמלחמה וימלא גוליגוס מועה וזעם צראותו
 כי נכו הרומיים מהעזר מפני היהודי כי נשאלו מתי מספר וירץ גוליגוס
 לקראת גצורי היהודי הרודפי אחרי הרומי אל מחוץ לעזר וירץ לקראתם עד פאת
 אנטוכיא ויעמוד צפניה ולא נתנם לעצור אחרי הרומיים ולרדוף אחריה וישבו אל
 העזר ויבא גוליגוס צחוך העזר אחרי היהודי ויך בהם אחד מהיהודים צחרצו
 על מנינו אשר היה צידו ויהי כראות גוליגוס כי הכהו ויתחזק לקפוץ מן הארץ
 כחוק המלחמה כי יקפלו הכלחמים זה עם זה וידלגו זה על זה למען תגצר יד זעז
 במלחמה ויהי מידי קפלו ותדח רגלו על אצני רלפה סהיו צעזר ותמער ותפול
 לארץ כי נעוליו היו רגליו צונעלי ויפול וימת ואין זה חק הגצור כי אם יצקם
 הגצור להרוג את רעהו יאות לו להשמי ממנו ולמכה ראוי הוא להשמר פן יוכה
 גם הוא ולממית ראוי הוא להשמר פן ימות גם הוא ולא יאמר בלצנו שגצורתו
 תסגרה כי גוליגוס לא הלך במלחמה כאים אשר ילך להלחם בגצור כמוהו עד
 אשר יתסוב צכל לך מלדדי המלחמה וצמחום שבו תערוך המלחמה ואמני הלך בגאיותו
 במלחמה כאים אחד שילך אל השחוק והסתול ולא שת לבו כי ילחם עם גצורי ולא
 שת לבו לחשוב את תאר המקו שבו היי הולך להלחם עם היהודי ויהי צעת נפל
 גוליגוס כי מעדו קרקוליו ונטה תשוריו ויצרך על צרכיו וילחם מעט בגצורה
 ויכהו אחד מן היהודים הצחירים הגצורים לגצורה וימת וטיטוס מיחל שיצוא
 גוליגוס בגצורה ואיננו כי נפל שם ומת וכשמע טיטוס כי נפל גוליגוס וכי מת
 ויצק גם הוא לצוא לעזרה ולא עצורה גצוריו כי יראו פן יפול גם היא ותחזק
 יד היהודים על המונות הרומיים שצאו לעזרה ציוס הסוא וירצו שם חללי רומיים
 לאין מספר ויפשיטו היהודים לגליגוס וכל חללי הרומיים ויקחו כל כליהם מידיהם
 ואלה שמות הלצא הגצורים אשר ליהודים שעשו את המלחמה ואת הגצורה הזאת
 ציוס הסוא מנורל יוסכן אשר הגדול לפרילים אלעשא ויפמח ומנורל שמעון האכזר

הפריץ אשר השני מלכיה ויעקב האדומי נגיד האדומיים ומגורל השלישי אשר הגדול
והוא אלעזר הפריץ בן ענני ארסימון ויהודה אלה הגבורים עם יתר אחיהם הם
אשר הרצו להכות את הרומיים ציוס הוא צחוף העזרה ויצריחוס ויסנירוס צחוף
אנטוכיא וימנעוה ללאת משם ולצא שמה וירא טיטוס אשר אנטוכיא היתה לרומיים
לעוקם וילכו טיטוס ויהרסו אותה והיה הדבר הזה צחמשה צסיון צחדש השלישי
בערב חג שזועות והוא הקדש הארבעה עשר לצא טיטוס ללור על ירושלים :

פרק תשעים ושנים

ויהי ממחרת היום ציוס חג השזועות ויחונר
היהודי הנמלטי צירושל את חנם והוא
חג השזועות ויגש טיטוס אל צית המקדש קרוב להיכל כי שם התאספו הפריילי
וגבורי היהודי ויוסף בן גוריון הכהן עמו ויקרא טיטוס ליוחנן וליתר שרי הפריילי
צקול גדול וידבר אליהם בדברי האלה ויוסף בן גוריון היה מצא דבריו להם
את דברי טיטוס ויען טיטוס ויאמר ליוחנן הפריץ מה חטא לך ההיכל הזה שתגרה
עליו את הרעה הזאת הגדולה להרסו אם צכח וגברה תתהלל לא נא עם גדודיך
וגבוריך אל הסדה ונלחמה שם צרנווך ועתה הלא היום הזה הוא יום חגיגי ויום
טוב לכם מדוע אתם נלחמתי צמקו הקריצכ הזבח והעולה ואתם תחללי את קדש
אלהיכי ואת שמו ואנו אין אנו נלחמתי עם ההיכל כי צית אלהים נורא הוא אך
תלחמחנו עמכם הנה אשר תקשו ערפכי לצלתי הכנע למי אשר רלון האלהי לתת
הממשלה צידו ותתאזרו לצטל את רלוננו ולנו אין דבר תלחמה עם ההיכל אשר לו
צעיר הזאת ואם תאמרו לא נוכל עוד להלחם הכניעו ערפכם ושאו עולנו וסיו
ואם תאמרו הנה ונלחמה לכו נא ונלא הסדה ושם נערוך את תלחמחנו ולמה זה
תחללו את מקדשכי ותשציתו זבח עצודות אלהיכי והמליץ צין טיטוס והיהודי
השומעני היה יוסף הכהן כי הליץ דברי טיטוס ליהודי וצאדם תרומי ללשון עברי
ויוסף עוד טיטוס וידבר את היהודי דברי טובים דברי נחומי ויוכיח על אשר
סמאו את מקדש ויספכו צו דמים נקיי ועוד הם יתללוהו צהתגרת תלחמה עם
הממכה הכבד הצא אליה עד שימותו כלם ויהיו נבלותיה לדומן על פני האדמה
ויחרצ מקדש וישרף היכל ותשצת עצודת וכל אלה הדברי היו יולאים מפי טיטוס
דבר אחר דבר מול היהודי ונכחם ויוסף כשהליץ את דברי טיטוס ליהודי החרישו
כל העם ולא ענוהו דבר כי מלות יוחנן הפריץ ושר הפריילי לצלתי הטיצ לו דבר
ויחנו כצוד ליוחנן אשר הגדול אז ענהו יוחנן שר הפריילי ויאמר לו אין לנו לצות
זבח ליי צחוף ההיכל ולטעות טבח לעולה יותר ככד מצטרנו ואין לצרוק צצית
מקדשו וצהיכלו טוב מדמינו כי על אלהינו נמות ונלחמנו ונחשב לפנינו כעולות
וכצטים לרלון לו ונמותה חפשי צחוף עיר הקדש ולא עצדים צידיכי ויען טיטוס
ליוחנן ויאמר אליו והמליץ ציבותם יוסף הכהן ויאמר אמנם העיר עיר הקדש היא
וההיכל היכל הקדש הוא ונורא מאד ולא ידבר צו צצלתי כבוד כי אם נצזה וסרל
דעת אכן אתם חטאתם כי טמאתם היכל ה' אלהיכי ומקדשו ועירו כי טפכת צצתור
דמי נקיים וסרגת צחוף היכל אלהיכי אתקדשו ואת ססידיו ואת כהניו העוצדים
אותו צקדש על לא חמם צכפס ואיכה תלדקו אתם צאמר כי נחשצו לפניו כעולות
נרלות

יוסיפון פרק צב

בבלות וזנחים רלויי' ואחס מוצאשי' צעיניו והנכי' לו מאוס' ומשוקלי' והלא תורתכי
 תורה אשר כל זנת אשר יהי' צו מוס לא ירלה לפניו ואיך תאמרו כי מהיו אחס
 כרלי' ורלויי' לפניו ואחס מלחים כל מוס ומטא ואשמה ועון * אמרו לי היס לאיש
 מוס גדול מעונו ומטאו היתועצ איש לפני אלהיו כי אם צהפרו את תורתו ומלותו
 אשר לוהו ואחס הרחוקי' מהי אלהיכם זה דרכיכי' כי מכף רגליכי' ועד קדקדכי'
 אחס מלחי' תמומי עונות ואשמות מכרות ומעדירות לכשמו האנשי' ואף כי היו
 חכמים שלמי' אצל חלילה לחכמי' השלעי' התמומי' צדעותיה' לעשות מעשיכם כי
 מעשיכי' הם מעשי עורי' לצ ומעשי פתיי' ומשובעי' ונצלי' וסכלי' * ואמנם אשר
 צינה וחקעה אחס הם ישאו וישפלו לקבל תלחות הזמן הקורות אותם כאשר תתפן להם
 דרך ה' כי הם מכירי' בקורות העול' ותלחותיו וילדי יוס יוס * ואיכה תאמרו
 פתלי' כי תחרלו לפניו בעולות וזנחים ואחס מתנשאי' לאחר זכים אנחנו * אמור
 לי אהה יוחנן ושרי הפרילי' אשר אחך וראשי האכזרי' אשר עמך הלא אהה אנוס
 בעל מכאובות ורמה ותולעה תסובצך בעודך חי ואף כי אחרי מותך ואנחנו כמוד *
 הייטצ צעיניך אם יצא איש לחטוף את שולחנך מלפניי' כי יהי' ערוך לפניך לכבוד
 הלא ירע צעיניך הדבר הזה ותאשי' את עישהו ומאשמה ומטא לא תנקשו * ואחס
 למה חטפת את זכאי אישי אלהיך מתוך היכלי' ותמלא את ביתו פגרי חללים למרמס
 ולחרפה ולקלון וצו מי יראה ומי ישמע ולא יצכה להמון החללי' אשר נפלו מיישראל
 בגללך ובגלל שמעון ואלעזר חזקיהו ורעיהו לרעה כי עלמו מקפר רעיותיכי' ואשמותיכי'
 ואין אחי משפט נודע יכון לכם לפי עונותיכי' * ועודך מחזיק צפומאח רעת נפשך
 ובאכזריותך ומדבר ואומר כי אלהים יהיה בעזרך ומושב כי אחס רלויים לפניו וצינו
 וציניכי' מצדילים עונותיכי' אשר המה צין המצינים כחומת צרל ובגדרות הרי נחושתי
 ואמנם האמת הוא אשר נאה לגזרי' כמורס להלח' צעד עומס ועירס ואדמות כי
 כל איש גבור ומר נפש עוב לו למות בגזרתו וממשול צו שונאו הצא להכלימו ולהולילו
 מתורתו ומאדמתו ולהשמידו ולהאזיד ארלו * ואני לא צאתי להכלים אתכם ולא
 להוליאכי' מתורתכי' ולהאזיד ארלכם ואדמתכי' ולא להשמידכי' או להרוס עריכם רק
 צאתי לקרוא לכם לשלום ולכרות ברית אתכם אם תשמעו אלינו להטות שמכם ולסבול
 עולנו כאשר הייתם מלפניי' עם הרומיי' כי מי צכל הגוים שיחמלו עליכי' כחמלתנו
 וייטיצו לעמים כטובותנו * הלא אנוצל מלך קטרגניאי' וכל חילו צא וידמוס את ארלנו
 ויהרס מצלרינו ויכלה העון גדודינו צחרצ הוא ועמו וילר ימים רבים עלינו כאשר
 עשינו לכם אנחנו ואחר כך לכדנו אותו ונחמול עלינו ונטיצ לו ושמוהו לשר ולקלין
 על עמו כי נכנע וסבל עולינו * וכן עשינו לאנטיוך מקדון וליתר מלכי הגוים ושריה'
 אשר לכדנו והלא אחס אומרי' כי אחס שומרי' את משמרת ה' אלהיכי' למה לא
 תעשו כאשר עשה יכניה מלככם אשר חמלה נפשו על היכל מקדש אלהיכי' לצלתי
 העשו' שומה ועל עמכם לצלתי ילך צצני או ימות צחרצ ויסגור את נפשו ואת
 ביתו ציד מלך כשדים למען חשוך אחכם מיד גוים * ואחס למה זה לא חמלת' על
 נפשי' ועל עמיכי' ועריכם ומקדשיכי' ועתה שמעו לכם והגני כורת לכם ברית לפני
 אלשי' הצית הזה והיה הוא לעד ציני' וציניכי' כי הוא עד שומע צינותנו ואני נשבע
 באלהים אשר לא אמיר ולא אפיר בריתי אשר אכרות אתכם ולא תעשה לכם רעה ולא

יוסיפון פרק צב כז

אשכול ולא אשמה אחרים ולא אמליך כי אם איש מגדוליך. והנה יוסף הכהן אשר אתי
יהיה ער עליכם כצדאשונה אם יש את נפשי אוליכתי עליכם וכל אשר אתי מאנשי
האמונה יסובו ויסבו צארכי ואכלו איש את פרי גפנו ושחו איש את מי צורו וחיו ולא
תמותו ועבודת מקדש אלהיכי לא תשניתו. ולמען תצטחו צי עד השלימו צריתי אחרים
עם חיים ושלוש אתן לכם את יוסף שרכם ומקלת שרי הנכבדי ושועי הרומיים והיו
צידכם לערצון וילאח' והשלמת' עמנו והטיחם את שכמיכי והכנעת' את ערפי' לעבוד
אותנו ככל הגוים וכאשר עשית' גם אתם תלפני' אשר עבדת' את הרומיים צימי נארון
קיסר ותחיו ולא תמותו ועבודת מקדש אלהיכי לא תשניתו וישא יוסף הכהן את קולו
צבכי ויבך לעיני שרי הפריז'י ככי גדול על דברי טיטוס ועל אשר חמל עליה' והמה
לא שחו לצלזה. וכאשר ראה יוסף כי לא יכול טיטוס להצות לצ הפריז'י אל
השלוש. ויען יוסף ויאמר אל שרי הפריז'י אינני תמה מהעיר הזאת אשר הולכת
להיות שממה וחרבה כי ידעתי כי צא קלה אומי אני תמה מכם כי תקראו ולא
תצילו את ספר חזון דניאל אשר כל דצרי צאו ואין מצין מכם כי הנה שצת התמיד
ונכרת הכהן המשיח ועמדו כל דצר דניאל צמעמד האמת ועיניכי רואות ולצבם לא
יאמין וידצר עוד יוסף דצרי טוים ודצרי כיחומי רבים אל היהודי' ולא שמעו
הפריז'י ולא הטו את אונס' ויהי ככלות יוסף לדצר אל היהודי' והפריז'י הקשו ערפם
ולא שמו לצ לדצרי' ויפן טיטוס וילא מירושל' מונה כי אמר פן יספה צעון העיר
ויחן מנגד ירושל' כמצדאשונה גם כי פחד מהפריז'י פן יארצוהו וישחיתו אותו ואת
חילו צמצואות העיר העלומי' והרצי' ויחכמו צום ההוא רבים מאנשי האמונה מצבי
הכהני' הגדולי' והשועי' הנשארי' צירושל' וילאו אל טיטוס ויפלו צידו וירח' עליה'
טיטוס ויקצלו' צמלו' וצכצור. וילו טיטוס את מצחר השרי' אשר אסו לשלח' עד
ארץ גשן אשר היה מושצ לישראל צימי יעקב אציה' ע"ה וצימי יוסף הלדיק השליט
על ארץ מלרי' ולתתה לאחזה להם. וילכו הכשרי' וישלחו' ויצאו' גשנה ויתנה להם
לאחזה ויאחזו צה ויהיו שם. וילו טיטוס את כלצי הרומיים אשר צארץ מלרי' לחמול
על היהודי' הנלצי' צארץ גושן ולכלכל' שם ולשמור אות' לצלתי ירע להם אחד
מגדודי הרומיים ורצי' מהיהודי' עוד הערימו וצקשו נלאת מירושל' ולא עזבו הפריז'י
ללאת ומי יודע אם אולי נפקד עונם גם הם להספות צעיר אם יתר אחיה' הפריז'י
כי גם הם ידיהם היו צמעל הרעה והאכזריות ויסגרו הפריז'י את מולאי ההיכל
לצלתי תח איש מכל היהודי' הנמלאי' צירושל' ללאת אל טיטוס ויודע לטיטוס כי
רבים מהיהודי' מצקשי' ללאת מירושל' ולהמלט אליו והפריז'י מו:עי' אותם. ויקרב
עוד טיטוס אל מקום הפריז'י ויוסף הכהן עמו וכראות העם הדל את יוסף עם
טיטוס ויצכו ככי גדול ויאמרו אליו כדצרי' האלה יודעים אנחנו את עונותינו ואם
עונות אצותינו ואשר מעלנו ומטחנו ליי' אלהינו גם יודעי' אנחנו את חמלת טיטוס
צן המלך אשר יחמול עלינו וירח' על לרותינו ורעותינו אמני' מה נעשה כי אנחנו
נצקש ללאת אליו והמלט אל רחמי' מרעת הפריז'י ואין לאל ידינו כי הפריז'י מונעי'
אותנו. וכשמוע הפריז'י דצריה' שהיו מדצרי' ליוסף צעיני טיטוס ואשר היו
מכבדי' לטיטוס והקיסר אספסינוס אציו וקוראים אותו אדון. וירלו אליהם
צחרצות להמית' וילעקו אל טיטוס לאמר הושיענו אדונינו. וירלו הרומיים להגילם

יוסיפון פרק צב

צב

מידם ותחגרה עוד המלחמה בקרב ההיכל צין הרומי וצין סיהודי וילחמו הרומי אל
 צית קדש הקדשים להמלט שמה וירדפו סיהודי אחריה ויהרגו אותם שמה בתוך הקדש
 ויקרא טיטוס והוא עומד מחוץ להיכל ליוחנן שר הפריזי בקול גדול ויוחנן היה בתוך
 ההיכל ויאמר אליו הוי יוחנן הלא רעתך רצה ואין קץ לעונותיך איש כבוד אלהיך ותפלתו
 הלא כתוב בתורת אלהיך בעבור המקור הקדוש הזה שהוא מקום קודש הקדשים
 והזר הקרב יומת כי לא יקרב לזה צו רק הכהן הגדול לבדו פעם אחת בשנה כי
 קדש הקדש הוא ואין להמלט עתה אליו לא חמיון רק תשפכו צו דם ערלים כאשר
 הם מתועבין לכם ועם דמי אחיכי סיהודי תעברו עם דמי הערלי תזכו וי
 אלהיכי יהיה לי לעד כי לא אמרתי לכתוך את הצית הזה ולא להרסו אמנם ידיכי
 ונעשיכי הרעתי הם יחלוהו ויהרסוהו וני יתן והיית נאותי לנו להשלי עמנו
 והיינו נוכדי את צית המקדש הזה ואת היכל ה' שבתוכו ונסענו מכאן והלכנו
 מעליכי אך חזק לבצב' כצרזל וגם צרזל ערפכי ונלחמי נחוש להרעתי ואתם עונכם
 תשאו וצאלות הרומי תעוהו ואני וצית אצי נקיים נאשמתכי ומשעא נותכם נגד
 ה' ונגד היכלו ומקדשו עדים הם היום וירא טיטוס כי אין מקשיב מהפריזי אל
 דבריו ואין שומע מהם אליו ויצחק מכל גבורי הרומי שלשי אלף צרורי למלחמה
 וילום ללכת אל העזרה אשר היא חצר הקודש ויצקש גם הוא ללכת עמה ויונעו אותם
 שריו ויאמרו כדצרי האלה עמוד לך אתה צמקו גבור והצטיה צמלחמת גבוריך
 והיה כאשר יראוך גבוריך נרחוק יחזק לבס וילחמו כרלונך צלב טוב ולא תלך אל
 העזרה והיא חצר הקדש פן תספה עם הנספי שם צלא משפט ואצדנו כלנו
 וישמע טיטוס לעלת שריו ולא הלך עם הגבורי ההם למלחמה צפעם ההיא
 ויפקד טיטוס את קריאולוס ואת רוסטיאוס שלישי על שלשי אלף הגבורי אשר
 שלח אל העזרה אשר היא חצר הקדש לבא עם לצאיו שם עם סיהודי וינו אותם
 טיטוס לאמר אשר יבאו על סיהודי לילה צעודם שוכצי ועיפי ויתאזרו ויתחזקו
 להלח' עמהם ולהכות' וסיהודי שמרו נשמרות וידעו כי הרומי צאים עליה לילה
 ויתלצו ויתאזרו לקראת הרומי כל הלילה ולא נלחמו הרומי עמה כי פחדו מהם
 כי מי יחזר להלח' בנשף צאישון לילה ואפלה צעת אשר אין אדם מכיר לרעהו ויהי
 צהיות הצוקר אור ויחלקו סיהודי לנשמרות על שערי העזרה וילחמו על השערי
 מלחמה גדולה ויסב קריאולוס ורוסטיאוס את צית המקדש עם שלשים אלף הגבורי
 לצלתי תת איש מהסיהודי להמלט עמנו ותחזק המלחמה צין סיהודי והרומי שצעה
 ימים ויהי כאשר היתה מתחזקת יד הרומי על סיהודי והיו לוחלי אותם אל תוך
 העזרה היו סיהודי מתאזרי ורודפי אחרי הרומי עד חומת אנטוכיא ויעשו כן
 כל שצעה הימי ואחרי כן סרו הרומי מעל סיהודי ולא אצו להלח' עוד עמהם שם
 כי לות טיטוס לכתוך את חומת אנטוכיא להרסו מקום לכל מחנהו ויעשו אנשיו כן
 וסרעצ כצד מאד צירוסלי ואין מזון ואין מחיה וסיהודי החלו ללאת כל איש אשר
 יחזק לבד ללכת ללאת ולגנוז ולחטוף לילה מחנה הרומי סוסים וחמורי וכל צהמה
 לאכול ולהיות להם למחיה לחיות את נפשם ויהי צעפות סיהודי כן מיום ליום
 ומלילה ללילה וצינו הרומי אשר סיהודי מתגנצי ויולאי מירוסלי לילה וגונצי
 וחוטפי מחנה הרומי צהמות למחית ויכעסו הרומי על ככה מאד ויחר אפם
 וישמו

יוסיפון פרק צב ככה

וישימו משמרות סביבות מחניה מפני שודדי היהודי ואין מי יוכל מהיהודי לגנוב
 עוד צעת ההיא ילאו היהודי חבורי בכלי מלחמת ויצאו אל שער הקדים ויהרסו את
 הקיר אשר צנה עליו טיטוס ויסתמחו כי צנה טיטוס חומה בגלל הפריזלי נוכח
 השער ההיא למען לא ילאו היהודי פתחו עליו ויכו צמחנה כאשר עשו גימנים ישימה
 וילאו צחורי צחורי מנצורי היהודי ההם מן המקום אשר הרסו צקיר אשר נכח שער
 הקדים ויעלו משם פתחו אל הכ הזמי וימלאו שם קוסים ופרדי וחמורי וצמחה
 דנה אחד ויכו את שומריה לפי חרב וינסו את כל אשר יכולו מהם ויריעו מדי
 הנסיג לצמחות ההם חרופת גדולות ויצנו סרומיי את הדבר הזה כי שפיעו קולות
 התרועות ויראו כי נסגו היהודי את צמחותיהם ויקימו וירילו אחריה למלחמה
 והצחורי ההם נחלקו לשתי חלקות צני החלק האחד נסגו את הצמחות וצני החלק
 האחד עמדו על אם הדרך לנכח סרומיי וילחמו צם מלחמה גדולה ועלומה וינצרו
 היהודי על סרומיי וינלחו ויצאו את שללם אל ירושלי כי היהודי היו יולאי מירושלי
 מצרוב הדוחק ומכוצר הרעצ ומקולר רוסם צמיטוט המהים והמזון אשר נעדר מהם ופיו
 מתאזרים צמלחמה למען הליל להם מזון למחיה וסרומיי לא היו מלחמי רק על
 חרפת אשר ראו כי היהודי נהלו צמחותיהם לפניהם ולא היו משימים את כפשותיהם
 צכפותיהם להלחם עד המית ציהודי ויפלו צו משרומיי אשר רדפו אחרי הצחורי ההם
 חללי רצים והיהודי נסגו את הלחן ואת יתר הצמחות אשר שללו משרומיי וימלטו
 העירה וירדפו אחריה גצורי סרומיי ולא לכו רק כי ראו אשר הציאו את שללם לפניהם
 אל ירושלי והצחורי ההם היו גוצרי על סרומיי ההם ומכים צהם הלך והכות
 וירדפו אחריה עד קרוב למחנה טיטוס והי כי ראו כל המונות סגוי את גבורת
 הצחורי ההם ואת קסי ערפס ותיקף לצם לרדוף אחרי סרומיי עד המחנה הגדול
 ויקימו כל המונות סגוי אשר צמחנה סרומיי לצא אל הצחורי ההם להמית או
 ללכדי והצחורי ההם כי ראו אשר רוצ העם עליהם וימלטו העירה וירדפו אחריה
 גצורי המונות סגוי ההם ולא לכו ולא פגעו באיש מהם רק כי לכו אחד מנעוריה
 חי ויצאוהו אל טיטוס ושם האיש אשר לכד את הנער הסוא פיריחנא ויתגברו גצורי
 סרומיי על ככה ויחשצו זה לזה עוז עליהם ויתגברו גצורי סרומיי ויהללו את פיריחנא
 כי גדול היה צפיקי טיטוס ושריו וטיטוס לקח את הנער היהודי וינשאהו וילבישהו
 ויכדהו ויחנהו למשרת ליוסף הכהן אשר אתו לשרת והי איש אחד מן הצחורי ההם
 את הנער הנלכד חי על יד פיריחנא והוא איש נצז וחדל אישי צחור וקלר הקומה
 ושמו יוכנן ויטוב פניו ויפן אחור וירא וסנה פיריחנא אשר לכד את הנער
 אחיו חי וימלא עליו חמה על ככה וילך ויעמוד אלל קצר יוכנן הכהן
 הגדול נחוץ לעיר נכח מחנה סרומיי ויקח אל טיטוס ואל כל מחנהו ויאמר אליהם
 בדצרים האלה מי צכס גצור צמלחמה יצא נא ויגם אלי כי את דצרי אקים לצלתי
 סורי מפה עד צואו אני ואלחמה עמו ויודע כהיה הזה לפני הגבורה אם סרומיי
 או ליהודים והי האיש ההוא כנתעצ בעיני סרומיי ויצהו בעיניהם וגם ילאו מנשת
 אליו כי סגרו אם ננתינו לא תחשב לנו לגדולה כי נצזה הוא ואט געית הוא ממנו
 והיה לנו נעשהו לחרפה ולקלון ויען יוכנן ויאמר אל סרומיי מה תחשב גצורת
 סרומיי לפנינו צכל מקומות מלחמותנו הלא נפתח לפנינו וקח אתכם כשפתותינו וטפנו

יוסיפון פרק צב

לכום מפנינו ועתה מה אחס נחשבי צעינינו לולי המונות הגוי' האלה אשר חסם
 נוספי יום יום אליכם מקציב ועוזרי לכם כי מאז הייתם למאכל לנו ואנחנו אכלתנו
 חרצנו כי כלינו איש את רעהו ברעתו על כן נשארנו כי אס עמי מעט ואחס מה
 אחס ומה גבורתכם וכאין אחס נחשבי צעינינו ועתה מי מגבוריכם אשר מלאו לנו
 מעולם לעשות גבורה יצא נא עלי להלחם עמי ואני כזה מכל היהודי' צהרו לכם
 אחס הנצח בגבורה מגבורי הרומיי' למען תדעו כי לנו הוא עולם הגבורה ולא לכם
 ויתכדז לנא אליו אחד מגבורי טיעוס ושמו פורנס אשר לכד את הנער אחי יונתן זה
 חי ויוליכהו חי אל טיעוס ויהי בגשתו פורנס הוא פוראנוס אל יונתן ויפגע בו יונתן
 פתחו וימתיחו על כן הנחיל פורנס את יונתן גבורה צמותו ולרומיי' הנחיל חרפה
 וצטת ויונתן זה צהכותו את פריאנירוס הגבור הסבו היהודי' את שמו יונתן לכבוד
 ולגדולה ויתנו צידו טרצט לשררה ויהי יונתן זה צהכותו את פורנוס לא נתן חודה
 והודות לאלהי ישראל אמנס צטת בגבורה ויתגלה על ככה ויחל עוד לרקד לפני
 הרומיי' ולחרפם ולהוכיחם ואמר אליהם הגישו נא לי עוד גבור אחד מגבוריכם ואמיתו
 ואראה לכם גבורתי והוא עודנו מרקד ומחרף לרומיי' וסנה גבור אחד מהרומייים
 שמו פוריון הרומי ירה עליו חץ פתאום ויפגע בו וימיתו ונאלה לאדם הממית את אויבו
 לנלתי ימות כי מי יודע מה יהיה צאחרונה ויהי אחרי כן ויראו היהודי' כי נפרלה
 גם חומות ההיכל וג' חומות העיר וידעו כי אין עוד להם תקוה להמלט מיד הרומיי'
 ויועלו יחדיו מה לעשות כזה ואי זה דרך ידרכו זה ותסי ציד ההיכל צירנה אחת
 שנה המלך שלמה והיא צירנה גבוה מאד ויוסיפו עור תלכי בית שני להגביה את
 קורותיה צעלי ארזי' ולכסותה צעלי צרוסי' והיתה הצירנה גדולה מאד וילכו היהודי'
 ויטיחו את עלי הארזי' אשר לצירני' מטיחת טרפה זפת בפרית ונפט וירצו להטיח
 אותה וילכו עוד הרומיי' לנא על היהודי' אל ההיכל למלחמה והם נרדפו לפני הרומיי'
 אל פאת הצירנה והרומיי' רדפו ויצאו אחריהם צצירנה והם ילאו ממולא אחרת מהצירנה
 והרומיי' עלו על גג הצירנה למעלי' וגם יתר הרומיי' שרדפו אחריה' הביאו סולמות
 ויטמכו אל קירנות הצירנה מחוץ ויעלו על קיר הצירני' ועל גבותי' ויסנחו הרומיי'
 ויריעו תרועות גדולות לשמחה כי אחרי כלכדה הצירנה ואין ליהודי' עוד מקו' מצל
 צעיר להמלט אליו צנקוס הצירנה ויהי כאשר כלכדה הצירנה וימלאו הרומיי' מצית
 וממעל ועל גבותיה ויתכדז אחד מצפורי היהודי' וילך אל שער הצירנה לילי' ויסגירי
 מחוץ ויטוח את דלתותיו צטיחת טרפה ויצער צהס אס ויצער עוד אס צכל קירות
 הצירנה מקציב וישלח אס צעלי ארזי' המוסחו צטיחות הטרפה וילהטו כל הקירות
 אשר לצירני' מקציב צאס ותלהט האס את כל העס הנמלאי' מהרומיי' צחוף הצירה
 מצית וממעל והיהודי' נמלט אל חציריו ותלהט האס ותלך הלוך ולהט עוד כי גדול
 להט האס עד לשמים ויצטו הרומיי' ואשר צצירנה צלהט האס וילכו אל השער והנה
 להט האס גבר צו ויעלו אל גבותיה הנה להט האס עליהם ואין לרומייים מנוס משם
 כי הקיפה עליהם האס הגדולה צצירנה והיהודים עוד עומדי' מחוץ לצירנה מקציב
 צכל כלי מלחמה לנלתי תת אחד מאשר צצירנה מהרומיי' להמלט וישרפו שמה כל
 אשר צאו שם מהרומיי' עד תמוס והי' הכשרפי' שס חיל גדל והנודעים מהם צהודעת
 מקפר כ"צ אלף איש אנשי מלחמה וישמע טיעוס את לעקת הכשרפי' וירץ הוא
 וגבורי

יוסיפון פרק צג הכט

וגזריו לעזור להם ולא יכלו להשיעם כי גדלה חזקת האש סניצה אחד אחד
 ויחל טיטוס ויבך זכר גדול ויבכו עמו כל השרים אשר אתו ואנשיו שהיו מעל לגב
 הצירנה כראותם לאדוניהם טיטוס עומד נוכחם וזוכה והאש הצדילה צין הצירנה וצין
 טיטוס ויפלו האנשים להם לפני טיטוס ומעל לגב הצירנה וימותו גם הם לפניו כי
 אמרו נמות לפני טיטוס ויהי לנו שם בזה כי גזר אחד גב הצירנה ואין לרדת והאש
 סלוקה סניצ' גדולה אחד אוכלת את העלי ואין תכוס לאיש מנכה ויהיהודים
 הגזרים היו אז עומדים נכח שערי הצירנה והיה כאשר ראו איש כי ימלט ויחל
 לברוח מהשריפה ולרדת מעל הגג וילין ללאת השערה יפגעו בו וימיתוהו בחרב כן עשו
 היהודי אז לכל פליטי הרומיי ההם עד בלה ועד השמד ויהי שם צחוק השריפה איש
 אחד מגדולי רומיי מתשפחת מלכיהם ושמו לונגינוס ויקראו אותו היהודי ויאמרו לו
 בלעג לאמר המלט'נא אלינו ותחיה ולא תמות ויצקם ללאת משער אח' משערי הצירנה
 ולא נתנו נפשו ללאת כי ירא שלא יחיהו היהודים כי לא יחיו לא לו ולא כל נמלט
 אליהם ויסלוק את חרבו לפניה ויחקעה בצטנו וימת ויהי שם עוד צחוק השריפה
 שהיא איש אחד מגדולי הרומיי ושמו ארטוריאוס וירא והנה למטה לפני טיטוס עומד
 רעהו האהוב לו למרחוק למולו מחוץ לצירנה ושם האיש ההוא לוקיום ויקראוהו ארטוריאוס
 ומעל הגג אשר לצירנה ויאמר אליו כדברי האלה אחי לוקיום ורעי התאזר ועמוד נא
 ואפלה נא עליך וקבלתני והיה נפלי אס' אמו' אחת תיריש את נחלתי ואס' אחי אחי
 ואחת תמות וירשו צניך גם את נחלתי וירץ לוקיום לחזק האהבה אשר היתה בינו וצין
 ארטוריאוס ויעמוד בתחתית קיר הצירנה נכח מקום מעמד ארטוריאוס וידלב ארטוריאוס
 ויפול עליו מעל הגג אשר לצירנה ונפלו עליו מותו שניהם וילו טיטוס ויכתבו את
 שמועם ואת צריחם אשר ברתו שניהם לפני מותו דם על חרצ להיות זה לרומיי
 לקניה וילו עוד טיטוס ויכתבו חק אהבתם בנספר הזכרונות אשר לקסרי הרומיי
 למען תחיה אהבתם לעדה לכל אורציי להכיר חק האהבה עד אן גזלו ומהי אז נקמה
 בגזרי הרומיי בערמת היהודי ותלך האש הלך ולהט ושרוף ותשרף כל הצירנה עד
 בית חזקיהו תלך יהודה עד אשר היה קרוב להיכל ה' והרומיי נקו מההיכל ומהעיר
 וילכו אל מקניהם כי הומעט המונס ויכלו אות' אנשי ירושלם ויחנו הרומיי סניצ'
 לירושלם כי אמרו לא נוכל ללכוד את ירושלם בחרב כי אם ברעב וילורו עליה מסניצ'
 ואין בקרב ירושלם כל מחיה וכל מזון :

פרק תשעים ושלשה

ותהי צירושל' אשה אחת מננות הנדיצים
 והשועים ושמה מרים והיא היתה מעבר
 הירדן והיתה אשה עשירה אחד ובהתחזק המלחמה ציני אספסינו' עלתה אל ירושלם
 עם העולים אז משם ומעל עם עצדיה ושפחותיה ועם עושר רב עמה ויהי צהירות
 הרעב בצד צירושלם ויחפשו הפריילים למנוח להם מחיה ומזון מצית לצית ויבאו אל
 בית האשה ההיא ויקחו את כל אשר לה מאכל ומזון וכל מחיה ולא השאירו לה מאומה
 למחיה מכל אשר עמה ויהי בהכבד הרעב עליה שאלה את נפשה לעות ולא בא קלם
 וחל האשה ללקוט מן הארץ כל חנן וכל קט לאכול וכל אשר תמלא בדומן הנהמו ואין
 כל ויהי לה בן אחד והי' כאשר ראתה כי חזק עליה הרעב וירד הרעב אל חדר צענה
 ל

יוסיפון פרה צג

ויהפכו לאכזריות כל רחמיה וכשמוע האשה את קול צנה צוכה נכחה ללכת ואין ותאמר
אליו מה אעשה לך צני כי מקציצ לירושלם חרון אף ה' ומכל פנה רעצ ומחוץ תשכל
חרצ ומחדרים אימה גם הפרילים הגבירו כחם עלינו מצית וישמידונו ואויצינו מחוץ
גברו חיל לבלותנו והנה הסרפה בחוך העיר והנה מפולת והנה רעצ והנה דבר והנה
משחית ואין לאל ידי להאכילך צני ועתה צני אס אמות צרעצ למי אעזנך ואתה קטן
ואני היית מייחלת עליך אשר תגדל ותכלכל אחי צתי ותאכילני ותשקני ותלציטני וציוס
מותי צכצוד והוד תקצירני גם לו היית מת לפני צטוצה היית קוצרך צכצוד וקינה
כחק המשפט והמחוקק על האס לעשות לצן צטנה ועתה צני מחמד עיני הנך נחשצ
כמת כי אין לי מזון להאכילך והרעצ כצד והאויצים גוצרין מצית ומחוץ ואס תמות
כשאר מתי הרעצ אין קצר טוב לקצור אותך צכצוד כנפשי וכרלוני ולכן אמרתי אצמרה
לך קצר את צטני פן תמות ויאכלוך הכלצים בחולות ואהיה אני לך לקצר ואתה תהיה
לי למזון ומחיה ותמת אשר היה חוצ עליך לכצדני ולכלכלני לו סיית ורצית וגדלת
האכילני נא עתה את צסרך וכלכל צו את שיצתי צטרים יאכלך הרעצ ויכלה גופך
ויצאיטסו ותאות לי למזון ולמחיה ושלם לאמך את אשר נתנה לך כי ממנה ילאת
ושמה תצא ואציאך אל המדר אשר צו נופחה נשמת חיים צאפך כי אתה הוא צני יחירי
מחמד עיני אשר אהצתיך כל ימי צכל מאודי והייתה לאמך לאכלה וגם תהיה לפרילים
לסרפה ולכצד עון אשר לקטו את מחייתנו ואתה צני שמוע צקול אמך וסעדת את
נפשי ותמכת את חיי והיה לי למחיה ולמזון ועתה כך לקץ הכתון לך על ידי ויהיה
גורלך צגן עדן והיית לי למזון לשובע ולפרילים לסרפה ולקלון למען יאמרו זה
אמו הרגתהו ואכלתהו ויהי כדצרה אל צנה כדצרים האלה ותקס את הילד צידיה
ותפן אחור ותמיתהו צמאכלי ותכריתהו ופניה אחור ועיניה לא ראו את נצלת הילד
ותנחתהו ותקס מצטרו ותללה ממנו על האס ויתרו צסלה צכלי ותאכל ממנו והנותק
ממנו סמרה לה למשמרת וילך ריח צסר הילד צרחוצ העיר ויריחו אותה העס ויאמרו
איש אל רעהו ראה ריח זה כריח צסר ללי וילך הריח אל שרי הפרילים ויחושו וילכו
אשרי הריח ויצאו אל צית האשה צחרון אף ויאמרו אליה מה זה מדוע את תאכלו
ומתי ואנחנו נמות צרעצ ותען ותאמר אליהם אל נא יחר אפכם על זה צאמתכם
כי הנה חלקכם אשר הללתי לכם אחי ועתה שצו נא צזה גם אחס ואערכה חלקכם
לפניכם ותאכלוהו כי צסר טוב הוא ותערוך להס שולחן ותגש לפניהם מצסר הולד
מצושל ותאמר אליהם אכלו כי הנה יד הילד והנה רגלו והנה יתר נתחיו לפניכם
ואל תאמרו כי ילד אשה אחרת הוא אצל צני יחירי אשר ידעתם והכרתם עמי
אנכי ילדתיו ואנכי אכלתינו וגם אני שמרתי לכם חלקכם ותשא האשה את קולה
ותצד ותאמר צני צני מה מחוק היית לי צעודך חי ועתה צמוחך מה מחקת לי
מדצם כי כלכלתני צצסרך ואת צרעצ נפשי החיית ותטריפני מזון צשיצתי וגם הללתיני
מחרון אף הפרילים הרולחים האלה אשר צאו עלי צחמה שפוכה על ריח צסרך ועתה
הנס לי לעומיתים כי יושצני על שלחני וערכתי לפניהם ארוחה מצסרך ותאמר האשה
לפריליי אכלו ושצעו ולמה תחעצו את מאכלי אשר הגשתי לפניכם אנכי שצעתי וממנו
ואתם למה זה לא תאכלו ותשצעו מצסר צני עעמנו נא וראו מה מחוק צסר צני
כי יעיצ לכם ואל יכמרו רחמיכם עתה עליו יותר מלצ אשה ואס תמאנו לאכול מצצת

צני ואני אכלתי ממנו הלל חרפה תהיה לכם כהיום הזה כי גזרת לצני גדולה
 מגזרת לצנכם והנה בשלחן נאה ערכתי את המאכל הזה לפני אנשים גבורי מלחמה
 כמכם ולמה זה אכול לא תאכלו • והלל ארוחה טובה היא והארוחה הזאת אנכי
 ערכתי ולמענכם הכינותיה ואתם הסבותם לי לערוך לפניכם את השלחן ולסדר
 לפניכם הארוחה הזאת ולי היה נאה לכבוד רחמים על צני יותר מכם ולמה יכמרו
 רחמים עלי יותר מרחמי • והלל אתם אשר שללתם את ציתי ולא השארתם לי ולצני
 מאומה ממנה ומזון ואתם חייבתם לי לארוח ולארר לכם את הארוחה הזאת מפני
 כבוד הרעצ אשר אתי ועתה למה לא תאכלו ממנה ואתם עזרתם לי לעשות את המעשה
 הזה וישמעו היהודים את הדבר הזה ויתאבלו אחד אחד וגם שרי הפרילים כנעו על
 הדבר הזה כי גדל שצרו צעיניהם וישאלו העם איש את נפשו למה כי נצטלו מפני
 הרעצ אשר היה זה • ויסעו רצים מהעם הדל עם כל אשר להם לילה מירושלם •
 וילכו למחנה הרומיים ויגידו לטיטוס את דבר האשה ודבר צנה ויבך טיטוס על ככה
 וירע הדבר צעיניו אחד אחד • ויהי כשמוע טיטוס את הדבר הזה ויפרוש כפיו השמים
 ויאמר אלהי עולם ה' אלהי הצית הזה הנסחרות גליות לך ואתה יודע התעלומות
 מכל לב וידעת תעלומות לבי כי לא נחתי אל העיר הזאת למלחמה כי אם לקרוא
 אליה לשלום ולא אבו יושביה והרציתי להסתכן להם על ככה ולא הטו את אונם
 ובקשתי לחמול עליה אולי יחיו וכאשר נלחמו איש צרעהו רחמי להילל ומלאכים
 כחיות רעות אכזרים הנה לאחיהם ולא ירחמו ועל כל זאת גדלה רעתם ותלך הלך
 וגדול עד אשר אכלה האשה הזאת את צנה בגודל רעתם עמה • וגם אני שומעתי
 ואנתי ספרו לי את כל הגזירות שעשית להם ולאבותיהם מקדס ותשכן שם בתוכם
 ותצמר מהם חסידים ותעלם אליך השמימה גם כי הולאת אותם ממלרים מציח ענדים
 ציד חזקה ובזרוע כפוייה ובמוראים גדולים ובאותות ונמופתים אשר נודעו לכל הגוים
 ותקרע להם את ים סוף ותעצירם זו צהרצה ואת לריהם השקעת בתוכו ותוליכם
 במדבר ותנהלם בלחם המערת אותו לחם מהשמים והאכלתי דגן שמים ושלו העלית
 להם מן הארץ ומים מהלור הולאת להם ותשקם ללאונם עד אשר רויח את נפשם
 ואחר כך אל הארץ הקדושה הזאת הנאת אותם באותות ונמופתים גדולים וכוראים כי
 הוצאת את מי הירדן והלצתם כמו נד והעמדת מזה ומזה מפניהם ונסו עמור
 למעני עד אשר עזרו זו והשמת והירת העמדת להם ולא נחת ללכת לפניי בלכתי
 עד אשר נלחמו באוניהם והושעתם מידיהם ואת שםך השכנת בתוכם כי הנחלת להם
 העיר הזאת אשר אתה דורש אותה חמיד ושםך שוכן בצית המקדש אשר צה ומהם צחרת
 בציאים ומוכיחים ומנהיגים להם ומודיעי אותם את כל הקורו מהתלאות יום יום
 להשמר מהם ומחמי המלאת ציניהם לדעת מה יעשה ישראל ולשפטו במשפט אמת
 לך וכהני עובדים עבודתך צחרת מהם לשרתך ולצרך בשמך את עמך ישראל • ומסדי
 משכת אליך מהם והעלית אותם צרכאש צקערי השמימה ורכבאש וקסיאש הורדת
 משמי עוזך ותך צם ללריה והם שוכבי על משכבותם בהכותך את מחנהאשור במחנה
 סנחריב קפ"ה אלף ומעט ומסדיך אשר התחזקת עמהם אנתי ספרו לי ומקלת
 מהם חכמיה הודיעוני לרוב אשר ידעתי מהם על פי יוסף הכהן החכם והשר צהם
 ידעתי ועתה הרע הזה אשר בירושלם אשר נלחמתי עמהם אמרתי עליך הם צועתים

יוסיפון פרק צג

והנך רואה כי הם לא יצטחו ציטועתך כי אם צחרצם וצמלחמוותם יצטחו וצגצורתם יתנשאו ויתגאו על אותותיך ומופתיך כי יגיעים צרעתי ולא ידעו כי אותות כוראיי עשית לי ותעזרני להכות אותם והמה יאמרו לא יוכל מושל להכניענו כי אלהינו יעזרנו ואם אנחנו רשעים כי הים קרע לנו ולחם מן השמים הוריד בגללנו ומים מלור החלמנים הוליא לנו מאורות שמים ושמש דמם צעזורנו וכוכבים ממסלות' נלחמו לעזרתנו והם לא ידעו כי אלה האותות עשית לאבותיהם צדקתם ולאלה על רעת הכית צמלחמוותינו למוען תת את ארלם שמונה ועריהם חרצה על רוצ עוונותיהם וכליה אותם צחרצ וצדצר עד אשר אכלו צצר צניה' וצנותיה' ובכל זאת לא נכנעו לפניך ולא ידעו כי ירך הימה צם מפני רוע מעלליה' ואני הנני נלחם בהם מעט ואם לא תחנם צידי חסורם לי מעל האנשי' האלה הרשעי' ואנוסה ואמלטה את נפשי פן חספה צכל מטמתיים אם תהפוך את ארלם כאשר הפכת את סדום ואת עמורה' ולכן הנני מזהר ללאת מקרצ ארלם פן נספה צרעתי כי עינינו רואות את סדום אשר צגצולי' בהפכה' וגם הדצר הזה הקסה את לבם בצרצל כי יאמרו: כדמי' לאבותינו צאכזריות לצב כי אצרהם אצינו היה לו צן אחד וילך לשחטו צאכזריות לשם ה' ואני לא ארשיענו על זה כי לא אדע סודו אך אפלל איך לא נכמרו רחמיו על צנו יחידו' וגם שמועתי על אחד ממלכיהם כי צום נלחמו למלחמה נדר לאלהיו להעלות לו עולה לה' אם ילליח למלחמה ההיא' וכאשר צא ממלחמה ההיא העלה את צמו יחידתו אשר לא היה לו צלעדה ושלם את נדרו אשר נדר לה' ומזה ידעתי כי רוחם קסה ואשר יעלה על רוחם ירלו להיות והמה רעים ומטמים לך מאד ולכן אם לא תחנם צידי מהרם אחדל מלהלחם עליהם עוד כי לא ארלה להיות צגללי' נספה צלא נשפט' ויהי ככלותו לדצר הדצרים האלה וילו ויצאו את חיל הצרצל אל החומה סחדסה אשר עמו הפרילי' ויאמר לנגמה ולהפילה ואז ילאו אליו הרצה משרי הפרילי' וישלימו עמו ויקצלם ויתנם צראשי גרודיו:

פרק תשעים וארבעה

ויהי שער אחד משערי ההיכל סגור והדלת היה מלופה צכסך ויצאו הרומיים ויליתו את צשער ההוא ויצער צו האש וישרפו עלי הדלתות ויפול הכסך לארץ ויפתח השער ויהי צהפתח השער ויראו והנה הדרך ההולכי' אל קדש הקדשים' ויהי כראות טיטוס את קדש הקדשים ויחמול עליו ויכזדהו וילו טיטוס למנוע את עמו מנגוע צקדש הקדשים ויאמר אל אנשי' חדרו לכם מן הצית הזה' עד אשר תכון לנו את העלה מה נעשה צו וילו ויעצרו קול צמחנהו לאמר כל איש אשר יקרצ אל הקדש הזה יומת ויפקד עליו גצורים מגצוריו לשמרו לצל יחללוהו איש מכל אנשי' לצוא צו ויענו צרי הרומיים וגדולי היועלים אשר לטיטוס ויאמרו אליו כדצרים האלה לאמר אם לא ישרף הצית הזה לא תוכל לכצוס את העם הזה כי למענו ימותו וטיטוס לא אצה לשמוע לעלתי צזה רק העמיד סם מקלת מגצוריו גם מקלת מגצורי היהודי' אשר השלימו עמו וילו אותם לשמר את קדש הקדשי' לצל יחללוהו איש עד הועלם' וסיהודי' הפרילי' הנשארי' עוד צירושלי' שלא השלימו עם הרומיים צראותם כי סרו מעם חיל הרומיים ויניחו סם שומרי קדש הקדשים וירילו עליהם צחרצותם ויכוס לפי חרצ וישמידום' וכשמוע טיטוס את כל אשר עשו היהודים ההם וינהג

את

אה כל צוריו וילך עליהם ויך מהם רבים והנשארים מהם צדו אל הר ליון ויהי
 ממחרת ויקהלו הרומיים וישלחו את בקדש הקדשים מסביב ויקחו קורות ויעמידו
 על שערי הזהב אשר לקדש הקדשים ויליתו זהם את האש ויחס הזהב וישרפו עלי
 הדלתות ויפלו לארץ ויפתח בית קדש הקדשים לעיני הכל צדש החמישי בתשעה לחדש
 והוא היום אשר צו נפתח בית קדש הקדשים צימי הכשרים ויהי צפתחם הרומיים
 את השער אשר לקדש הקדשים וילכדוהו ויריעו תרועה גדולה מאד לשמחה ובית
 קדש הקדשים היה נשרף בכל סביבותיו מרוק והלוך וירץ טיטוס צכל כמו למען
 אשר יכזה את האש מעל קדש הקדשים ולא היה יכול לכבות את האש כי רב העם
 השורפים והמשחיתים מאד וילעק טיטוס עליהם לצלתי עשות כן ולא הסו את הזנס
 ולא שמועו אליו כי כשעף מים לרוב כן צאו משחיתים מהמוכות הגוים לרוב ועשו
 הסריפה היה הולך וגדול וטיטוס קורא ולועק ואין שומע אליו ויהי כראות
 טיטוס כי לא יכול לגרש את העם מעל קדש הקדשים וישלוף את חרבו ויתל ויגער
 צערי עמו ויחרפם ויקללם והמונות יתר הגוים הנכרים אשר לא מהרומיים הכה
 צחרצ למען יגרשם משם ולא יכול לגרשם וימת מהם רבים וכל המונות הגוים אשר
 צאו שם לעזר הרומיים היו משחיתים ומשנייד יותר מהרומיים ומהם המית טיטוס
 רבים ועם זה לא יכול לגרש משם והעם הולך וגדול וילעק טיטוס זהם עד כינסר
 גרונם ולא יכול ללעוק עוד והם לא שמועו לקולו והכהנים אשר היו בקדש הקדשים
 היו כלחמים צרומיים עד צלתי יכולת זהם להרים עוד יד להלחם צם ויהי כראות
 הכהנים כי אין להם ישועה עוד וידלגו ויפילו את גופותיהם אל האש אשר שולחה
 בקדש הקדשים ורבים מנצורי היהודים אשר היו שם נחנאים מפני הרומיים נפלו צאם
 הקדש עם הכהנים ההם ונשרפו כי אערו אין אחי שריפת בית ה' חיים וטיטוס
 עוד היה מכה צעם למנעם ולחשוך אותם מחטוא עוד בקדש הקדשים ואין שומע לו
 כי רצו הגוים המשחיתים והמשניידים והשורפים עד כלה וייגע וייעף ויפול לארץ
 מצלי כח ויהי כראותו כי לא יכול להליל את מעון קדש הקדשים לצלתי השרף ויחרל
 מלעוק ומחשוך וממוע ויהי אחרי השרף בית קדש הקדשים ויקס טיטוס ויצא אל
 קדש הקדשים וירא תפארת הצית ואת הודו ואת הדרו ויאמן כי בית אלהים הוא כי
 עדין לא נשרף כל הצית ההוא וכי רצו הליל מהשרף למען יחזה ציופיו ותפארתו
 והדר כבודו ויאמר טיטוס עתה ידעתי כי אין זה כי אם בית אלהים וזה מעון
 אלהי השמים ומשכנו ולא לחנם נלחמו היהודים עליו עד כלה ויפלא עוד הדר כבוד
 הצית צעיני טיטוס ויאמר גם ידעתי עוד אשר הגוים אשר היו צאים מאפסי ארץ
 צכק וצזהב וצכלי חמדה להשתחוות לאלהי הצית הזה לא על חנם היו צאים כי גדול
 כבוד הצית הזה וגדול הדר כבוד היכלו מהיכל הרומיים ומכל היכלי הגוים אשר
 ראיתי ואלהי השמים אשר הוא אלהי הצית הזה ינקום נקמת ציתו מאת הפרזים אשר
 סצני עליו צרשעתם את כל הרעה הגדולה הזאת והאש הגצירה ללהט את קדש
 הקדשים וכראות שרי הפרזים עם הפרזים הנשארים עוד צירושלם כי נשרף קדש הקדשים
 שרפו גם הם את שארית צית המקדש וגם את כל הצמים הנשארים צעיר מלאים כל
 הון יקר וכלי חמדה וישרפו כל צית גדול אשר צירושלם וכל צית אשר ידעו כי צו עושר
 וכבוד וכל מחיה למען לא תהיה צם ממעלה לרומיים וגם יתר צנין ההיכל שרפו

יוסיפון פרק צד

כי אמרו אחרי אשר נשרף בית קודש הקדשים מה חפץ עוד צייתי או להשאיר צי
 או בנין ויקומו אח"כ הרומיים ויבנו את המזבח ויעמידו ללמיהם בהיכל ויעלו להם עולות
 ויחפרו את היהודים ואת תורתם לפני ללמיהם. צעת ההיא עמד אחד מהיהודים ויבנה
 צסקר ויאמר לפריילי הנותרים בירושלם עוד התחזקו ותחמלו ועמדו בכלי מלחמה
 כי עתה יבנה הבית מאליו ולא מידי אדם למען הראות אלפי ישראל לרומיים את גבורתו
 כי יתגאו על היהודים אשר נלחמו. ועתה אם תחמלו ותלחמו ברומיים בכל יכלתכם
 היום יבנה הבית מאליו ויתגרו הפריילי להלחם ברומיים ויכו מהם רבים וגם נפלו מהפריילי
 רבים ויכו הרומיים אז מלחמה העם כללן למצח אחרי אשר חמלו מהרוב בהם תחלה כי שמעו
 אל דברי המורה סקר הנביא לכזב ולא שמו לב אל דברי האותות הנקרות בירושלם אשר
 היו אותות נוראים מאד. כי לפני כל אספאסיאנוס שנה אחת נר' על ההיכל כוכב
 אחד נולץ כמו אש צידו חרבות שלופות. וצימים ההם יום האות הזה צימי חג הפסח
 היה וכל הלילה אשר ליום ההוא היה ההיכל מאיר ומגיה כאור יום ויהי כן כל שבעה ימי
 הפסח. וידעו כל חכמי ישראל כי אות רעה היא ויתר העם אמרו כי אות עוצה
 היא גם צעת ההיא וגם צימים ההם הביאו עגלת צקר לעולה ויהי צהפילם אותה
 לארץ לשחטה והנה היא ילדה כצב ויאמרו כי גם זה אות הוא ויראו עוד שם אז
 אות אח' בשער הקדים כי שער קדים היה שער גדול וכבד מאד ולא יפתח עד כל
 עשרים אנשים לפתחו וכן לא יסגר עד כל עשרים אנשים לסגרו. וקול ליר השער
 נשמע עד למרחוק וצימים ההם נלאוהו כי נפתח מאליו כלל יד ולא יכלו לסגור אותו
 עד אשר נקהלו הרבה אנשים וסגרוהו וגם על האות הזה היו אומרים חכמי ישראל
 והכה"י כי אות רעה היא. ויתר עם הארץ היו אומרים כי אות עוצה היא. ויהי
 אחרי כן נראה על בית קדש הקדשים מלמעלה כל הלילה כתצנית פני אדם אשר
 לא נראה כיופיו בכל הארץ ומראהו נורא מאד. ועוד צימים ההם נראו רכבי אש
 ופרשים עליהם וחיל גדול מאד מעופפים על פני הרקיע קרוב רים צאים על ירושלם
 ועל כל ארץ יהודה וכלם סוסי אש ורוכבי אש. ויהי צימים ההם עוד צימים חג
 השבועות שמעו הכהנים בחוף ההיכל כקול לכת צני אדם וקול מלעדות רגלי צני אדם
 הולכים בקרב ההיכל לרוב וישמעו קול גדול ונורא מדבר וקורא ואומר לכו ונלכה
 מן הבית ונבטעה לנו וחכמי ירושלם כלם אמרו אשר זה אות רעה היא ויתר העם
 היו אומרים כי אות עוצה היא. ולפני האותות האלה שנים ארבע הי' בירושלם אש
 מעם הארץ ושמעו יהושע בן סנניה ויחל לקרוא בקול גדול היום חג הסוכות לאמר
 קול ממזרח קול ממערב קול מארבע רוחות השמים קול על ירושלם וקול על ההיכל
 קול על חתן קול על כלה וקול על כל העם. וישנאוהו כל אנשי העיר ויאמרו לו
 למה חלעק לקרוא הדבר הזה. וינו הסר אשר לעיר לבל יאמרו לו דבר כי נחשב
 צעיניו כמשוגע. וילך עוד האיש הלך וקורא ואי על ירושלם ואוי על מקדשה
 ואוי על ההיכל עד יום המלחמה. ויהי צהיות המלחמה הראשונה החל לקרוא ותבואה
 אצן יד גדולה ומכה על ראשו ותמיתהו. צימים ההם נמלא מכתב כחוב על הלוח
 מצימים הראשונים ויקראו אותו והנה כתוב בו לאמר צעת אשר ימלא צנין ההיכל
 ויהיה ארובע אז יהרס וכאשר נלכדם אנטיוכיא ויהרסוהו חיל הרומיים ויפרצו פאת
 ההיכל

ההיכל וימיהו היהודים לזכות והנה ההיכל מרובע והם לא זכרו את דברי המכתב
ההוא וגם נמלא כתוב זקיר צית קדש הקדשים לאמר כאשר יהיה הצנין מרובע או
ימלך מלך על ישראל וימלך מלך המולך ומושל בכל ארץ ישראל ועם הארץ מקלחם
אמרו כי הוא מלך ישראל והכהנים אמרו כי הוא מלך הרומיים :

פרק תשעים וחמשה

ויהי כבוא כל חיל הרומיים אל ההיכל
וינסו היהודים אל הר ציון וישאו הרומיים
את עצניהם ויעמידוהו בהיכל ה' ויזנחו להם זבחים וינסכו לו נסכים ויהללוהו ויסרפו
ויגדפו את ישראל ואת אלהיהם מאד • בעת ההיא ירד אל הרומיים נער קטן מן הכהנים
מהר ציון ויאמר אל פסח הרומיים אשר היה על ההיכל לאמר חנה לי מים ואשפה •
ויסמול הפסח על הנער כי מלא חן בעיניו וילכו ויתנו לו מים ויקם הנער את הכלי אשר
היו בו המים וישח וסנחר לקח עמו ויברס ויעל אל הכהנים וישקם • וירדוף הפסח
אחרי הנער לעיני בני עמו וגא חפץ ללכדו כי שמח על אשר עשה וירף ממנו וימלט •
ויהי כנסך הרומיים לפני אדוניהם טיטוס והנה מקצת מהכהנים אשר נלכדו על ההיכל
התחננו אל טיטוס למען אשר יחיים וגא יתיחס ויאמר אליהם טיטוס מדוע עתה תצחרו
בתיים ולא תמותו עם אחיכם אשר עתו על אלהי הבית וישרפו עם שריפת הבית וילך
סיסים ויפגעו בם אז וימותו כלם • ושמעון ויוחנן שלחו אל טיטוס דברי שלום ותאנה
לבקש על נפשם למען יחיו ויען טיטוס ויאמר אליהם • אחרתם לשאול את הדבר
הזה ועתה בבקשתם לחיות על מה תבקשו אחרי אשר לא השארתם מכל העון עמכם
רק מעט ואת חמדת העיר הזאת השמדתם ואת עם יושביה בליחם והאזדתם את שמים
מרוכ רעחכם כי הייתם סמאים ואכזרים ומשוקלים • ואחרי כל זאת תבקשו את השלום •
הלא פעמים רצית בקשתי אני מכם שלום ולא אציתם ואקרא אליכם שלום פעם אחר
פעם • כי חמלה נפשי עליכם ועל דלת עם הארץ העטופים ברעב והמושלכים מחוך
לעיר בלתי קבורה • ואחש הקשיחם ערפכם ולא רציתם לשלום עד אשר נשחת כל העם
ונשמד וגאבד • ועתה מה יתרון יהיה לכם בהחיותי אתכם • ויסרפם טיטוס ויגדפם
מאד ויקללם בקללות נמרצות אשר לא כתבום הנה • ויוסף עור טיטוס ויוכיחם ויאמר
אליהם כדברים האלה לאמר • אמרו לי הפריצים הרשעים וחסאים בנפשותיכם • הלא
אחם המית' את עם ה' ואת' שרפת' את ביתו באש ואחם הבאחם אל העיר הזאת את
כל הרעה הזאת ואת כל החלאת אשר בא' עליה • ואיך יעלה על רוס' לאמר החיור
אוחנו ולמה תצחרו אחם עתה לחיות מכל החכמים הצדיקים והנקיים והמסידים והקדושים
קדושי עליון אשר הרגתם בבתי רחמנות ובלתי חמלה • ואיככה אוכל וראיתי ברעה אשר
תמלא אותי אם לא אנקום נקמתם מכם • ועוד הנה היום הזה אחם מצקשי ושואלים
חיי • ועודכם אחם מחזיקים ברשעתכם כי עוד השלת ביד' ואת' חגורי' בכלי-המלחמה •
ומתחנני' אלי לאמר חיינו • והלא לכדנו את העיר וגם את ההיכל וגם את קדשי הקדשי
שרפנו באש ומה תוחילו עוד העור יש לכם תקוה • ועתה הסליכו מידכם את השלח
והסירו מעליכם את כלי המלחמה וכן תחננו ואדעה מה תעשה לכם ואולי אני ארם'
עליכם וחיותי • ויענו שרי הפריצים יוחנן ושמעון לטיטוס ויאמרו אליו לאמר • אנחנו
נשבענו בה' אלהינו אשר הוא אלהי השמי' ואלפי האבן אשר לא נשא את עולך ולא

יוסיפון פרק צה

נעבדך ולא נשרת אותך ולא נשלים עמך לעבדך. ועתה אם פוצ צעיניך להגדיל חסדך עמנו ולעזוב אותנו ללא ת מן העיר והלכנו אל המדבר נאמר כי מלאנו חן צעיניך. ואם אין נעמוד כאשר נעמוד ונראה מה נעשה ואל איזה דרך נמות. ויטר לטיטוס מאד אד ויאמר עליהם העור זרון לצב' עמכ' וקשי ערפכם אחכ' והגלי כלכדים אחס צידינו. ועור אחס מדברים לאמר נשבענו לבלתי שאת עולך. והלא נשבעתם אחס אשר חמותו. ועתה הנה אחס שמרת' את שבעותכ' למשמרות למות כי מאסת' בחיי' והלא העיר נכבש' ובית קדש הקדשים נשרף ואין לכם מנוס ואת' אומרי' לא נעצור אותך לעולם. אנה תוליכו חרפתכ' וצחכת' וכלימתכ' ועל מה חקוחכ' ומה חושלתכ' :

בעת ההוא לזה טיטוס לרומיים להתברות עם שרי הפריזים יוחנן ושמעון מלחמה כאשר יהיו ולהרוג אות' אם יוכלו על ככה :

ובעת ההיא קם זרם והיא מבני המלך מהר ליון עם אחיו ועם כל בני זרע המלוכה ורבי המלך אשר אתו ויבואו אל טיטוס ויקבלם בכבוד ובשלום וינשאו וינטלם. והי' כראות יוחנן ושמעון שרי הפריזי' כי הלך זרם עם יתר בני המלך ועם כל זרע המלוכה ויבואו אל טיטוס וימסרו לו. וילכו גם הם וישרפו את כל אשר היה בבית המלך וישרפו הבית ויהרסוהו וכל אולרותיו שרפו באש למען אשר לא יקחו אותם הרומיי'. וישמידו הכל בבית המלך מאפס עד כלה :

ומשם ירדו אל הסיכל וימלאו שם השרים והפחות אשר הפקיד טיטוס על הסיכל ושני שלישי' משלישי הפחות על כלם אחד היה פקיד על הפרשים והוא שר הרכב. ואחד היה פקיד על הרגלים. ויכו את שר הרגלים וימיתוהו ואת רעהו תפשו חי. ויחנקו אל התופשי' אותם ויאמר אליהם לאמר תוליכוני נא אל שמעון הסר עליכם ויעשה צי כרלונו וצזה אמלא חן צעיניכם. ויעשו כן ויביאוהו אל שמעון והי' כהציאם אותו אל שמעון וילו שמעון את נערי' לפגוע בו ויחמהמה המכה להכותו ולהמיתו ויקלוף הסר שהוא על ככה ויקפוץ וידלג ויפול אל מורד הסר ויצרע וימלט וילך לו אל טיטוס ויגרשנו מלפניו ויחר אפו בו על אשר לא נלחם למות ולא להתפש חי. ויחר אף טיטוס עוד על אשר עשו היהודים ההם לאנשיו וילו להרוג את כל היהודים הנמלאים בחולות ירושלם אשר אמר להעציר קול צמחנהו לחמול עליהם לבלתי המיתם וימת אז עם רב מביהודים. ויפלו היהודים לפני הרומייים צעת הדין חללי' וימלאו הצחים והקלרות חללי'. והי' כראות גדודי שמעון וגבורי האדומיי' את הדבר הזה וישלחו אל טיטוס לבקש על נפשם להחיותם ויוגד הדבר לשמעון וימהר וירץ אליהם ויך את שריהם ואת גדוליה' ויחר האדומיי' מדלת עם אדוי' הנותרים מהרג שמעון נסו אל טיטוס וימלטו אליו וילו אז טיטוס וימנעו המכיי' צעם מהכות עוד צהם ויחדלו מהשחית ציהודים. והי' צעת ההיא וינס שמעון ויוחנן עמו ויחמצאו באחת המחצאות ויתהלכו באשר התהלכו ויחר האנשים אשר היו אחס ושרי ירושלם ושועי יהודה אשר היו הולכים עמם ראו כי נסו שמעון ויוחנן הפריזי' ויחמצאו אז ירדו כל שריהם ויבואו אל טיטוס ויפלו לפניו ארצה ויקבלם טיטוס וירחם עליהם וימיו מלצר הפריזי' כי הפריזי' כלם אשר היו עם שמעון ויוחנן כלמנו

עד תומם צמלחמה . צעת ההיא צא אל טיטוס יהושע הכהן בן שנתאי הכהן הגדול
ועמו שתי מנורות ומנורות הזהב אשר היו במקדש ועמו עוד כל שלחות הזהב
וכל כלי הזהב אשר היו בו והמזרקות והכפות והיעים והמנקיות והקטורות וגם צנדי
הסדר וצנדי הקדש המלופי . צהב והמכותרי ומעוטרי צאצאי יקרות עם רוב
אצנים טונות ויתן את כל אלה לטיטוס ויקבלו ויהי לו לשר על כהני ה' הנשארי
תחת יוסף הכהן כי את יוסף הכהן עשה לקלין גדול על כל זקני ישראל כלם צעם
ישראל צהנים וצלוים . וצעת ההיא ילא גורין הכהן אצי יוסף הכהן הסופר לספרי
הספר הזה ומאסרו ומגדל צית שמעון הפריץ עם אשתו ועם צניו צונין הוא אחי
יוסף הכהן הקטון וממו וגם צונין זה היה חכם גדול וכהן ססיד ועשה האלהים
לישראל תשועות גדולות על ידם צירושלם כי השאירו טיטוס צירושלם ולא הוליכו
עמו כאשר עשה ליוסף ויחי אצי יוסף הכהן אחרי הלכד ירושלם ואחרי ראיתו את
יוסף הכהן צלו עשרים חדשים וימת . צעת ההיא גם כן נלכד גם פנחס הכהן שומר
הלשכו ויגל להם את כל מנורות הכהנים וצנדי הכהנים הקדושים ויתן לטיטוס את
אולר השמן הטוב ואת הצממים ואת כל ערבות הצום אשר במקדש ואת צנדי ארגמן
אשר הקדישו את המקדש מלכי צית שני ואת כל כלי הזהב אשר היו אמו מכלי צית ה' ופנחס
זה גם יהושע הכוזב ראשונה עמו עצרו חק הפרו צרית ומטאו לה' כי מקרו את
מחמדי ה' ציד לורר ואויצ לעם ה' . ולא היה להם נאה לעשות כן כי אם למות
על עם ה' עם יתר אחיכם הכהנים אשר מתו על עם ה' ונשרפו צשריפת צית המקדש
וכי רלו להמלט את נפשם ולחיות אחרי אחיהם למת (לא) גלו את מלפוני מנורות צית ה'
וימקרו ויתנו את כליו לטיטוס ואין אונם להם על ככה . וצעת ההיא נלכדה ירושלם עם
כל מחמדיה ועל טיטוס אל הר ליון וילכדהו וילי ויהרסו את חומת עיר ליון . ויהי
מקץ שלשה ימי ותחטטק נפש יוחנן טר הפריצי צרעצויקס וילא מן המקו אשר הי'
נחצא צו וילך אל טיטוס ויפול לפניו וינסק את רגליו ויאמר אליו הושיע' אדוני המלך
וילי טיטוס ויכבדוהו צכצלי צרצל כצדו מאד ויוליכוהו וישוטטו צו צכל מחנהו ויחלקלו
צו והוא אקור צכצלי צרצל וצנחשתי צחרפ' וצו ויהי מקץ שצעה ימי וימת צחנק ומית'
משונה כמשפט כל אכזר ואויצ לה' ולעמו : ויהי אחרי כן וילא גם שמעון הפריץ
הרולח הרשע ממקום מחצואו כי הכציד עליו הרעצ ויקס וילנש צנדי מלכות וארגמן
אשר היו אמו ויתראה אל חיל הרומיי ויצא צתוכס ויהי כראותם אותו ויראו מגשת
אליו וינשאוהו מרחוק ויאמר להם לכו וקראו לי את הפחת אשר הופקד עליכם לשר
ואמקד אליו . וילכו ויקראו לו את רופא הפחת אשר מעיר טריאנו אשר היה פקיד
אז על הרומיים ויצא הפחת ההוא אל שמעון ויאמר אליו מי אתה הגידה לי האמת
לא תמות על ידי ויענהו ויאמר אליו אני שמעון הפריץ אשר על היהודי אשר הרעשתי
אתכם צמלחמות וגבורות . ועתה אמלא חן צעיניך וחוליכני אל טיטוס אדוניך ויעש
הפחת כן ויוליכוהו אל טיטוס . ויהי כראות טיטוס את שמעון וילי ויאסרוהו גם הוא
כיומנו ויוליכוהו וישוטטוהו צכל מחנהו ויקלסוהו וילעגו עליו כאשר עשו ליוחנן והוא
אקור צנחשתי . וילי טיטוס וימיתוהו ציסודין ויכרתו את ראשו טרם יומת וינחשוהו
וישליכו את נחמיו צכלציי וימת האכזר והפריץ לחרפתו . ויהי מספר כל העם
הסרונ' הכודע' אשר נפלו אז צחרצ ציד הרומיי וציד הפריצי מעם היהודי הקרובי

יוסיפון פרק צו

והרחוקים אשר באו לחוג את חג ה' צירושלי ויעמדו שם צמור ויפלו צמרצ ויהי
מספרם אלף אלפי ומאה אלפים מלכד ההרונים אשר לא נודעו לספר * כי ההרונים
הנקצרי נספרו ונודעו ואשר לא נודעו לא באו אל מספר ומלכד המתי גם כן עם
אלעזר בן ענני הכהן אחרי מות יוחנן ושמעון הפריילים והאכזרים * ויהי מספר העם
מהיהודים אשר הלכו עם טיטוס בשני ויצאם אל רומא ששה עשר אלפי נפשות
ויולך טיטוס אל רומי את יוסף הכהן * ואת צונין אחיו השאיר לקלין על הכהנים
הנשארים צירושלם כי התחנן לו יוסף אחיו על ככה וישא פניו ויעש כן * והפריילי
כלם מתו צהלחמם על עם ה' ועל מקדשו ויען כי נמלא צהם דצר מוצ להחלוצ
למות על ה' ועל מקדשו צהתאזרם כי גם יתנם אשר לכד טיטוס מהם והם חיים
אחד מהם לא החיה חמנם כל הפריילים הנשארים אשר כלכדו מהם המית טיטוס
צמיתות חרפה וצו צירושלם * ומהם השאיר עמו להתקלק צהם השאיר צכל פיר
ועיר מדי עצרו ללכת אל רומי * ויהי צנכוע טיטוס מירושלם ויקחם ויוליכם עמו
עם יתר השני אשר שצה מהיהודים החסידים ויהי צמחותו צכל עיר ועיר מדי עצרו ללכת
אל רומי צכל עיר אשר ה' חונה היה מוליח מהפריילים ההם ומליזה להשליכם לאריות
ולחיות רעות לחללם עד אשר כלו הפריילי אשר אתו :

פרק תשעים וששה

ויהי צימים ההם ויהי עם אחד מעם ארץ
הרי אררט ושם חנוי ההוא אלאן והם היו
סגורים מנסיצ אחרי ההרי כי סגר עליהם אלכסנדרוס מוקדון המלך הגדול צצרימי
צרל וצצנין חזק צמצוא הרי המקיפי את ארלם וצמצואם כי ירא אלכסנדרוס מאד
מנצורתם ואשר היו נצורי גדולי * ואמנם אין אתם כלי מלחמה מצרל גם לא ידעו
לעשות וכה משפט נצורתם אשר איש אחד מהם צקורת עץ אחד מלוטט מעט צלם
ירדוף מאה נצורים חגורים צכלי מלחמה מכות * ונעולי צתי צרל וצכלי נחשת עד
ישצנם וישמידם וישחיתם ויהי אנשי חנוי ההוא סגורי צקרצ ארלם עד השנה ההיא
אשר היתה שנת רעב גדול צארץ אלאן וישלחו האנשים ההם אל שכיניה הקרוצים
אליהם מהחוי הנקרא אורקנוס ויתחננו אליה לפתוח להם את מסגרת מולאי ההרי
ההם ועצואיה וילאו מעם לצקס דרך לחיות צה פס נשיה וטפס ולא ימותו שם
צרעצ * ואחרי עצור שנת הרעב ההוא יסורו אל מקומם ואל ארלם * ולהצ תהיה
לדקה מאת ה' על ככה כי ימלטו גוי גדול ועלוס כמו הם מלמות צרעצ * וישמעו
אליהם גוי אורקנוס ויפתחו להם את מסגרו המצואות ההם הסגורי צצרימי צרל
וילאו מעם ויפסעו הנה והנה לשלול שלל ולצו צו לחיות וישימו פניה אל ההרי
אשר צארץ מדי וימלאו שם סוסים ויקחו אותם וירכצו עליהם וישללו עוד סוסים
לעודק מאת עם הערצ אשר צמדצר ההוא הוא מדצר מדי * וירכצו עליהם ויצאו
ארלה מדי * ויהי כשמוע פקידו מלך מדי כי צאו גויי אללנוס צארלו והוא כצר
סכיר נצורתם וינס ויצרח מפניהם ויעל על ההרים הנצוהי * אשר צארץ מדי ויעצו
את כל רכושו וצניו ואשתו ופלגשיו צארלו כי נחפז לצרות מפניהם כי ירא מאד מהם
ויצאו גוי אללנוס אל ארץ מדי וטרם השחיתם את הארץ שלח אליהם פקידו מלך
מדי מלאכים לאמר אליהם כי ישלי עמכם וכי יתן להם מצואה למזון וממי רק השחת
לא

יוסיפון פרק צו קדר

לא ישתיתו את ארצו • ויענו אותו לאמר כי יכלכלם חדש ימי • לנד עד יתנשלו תבואו
 ארבותיה • ואחר יפנו ממנו וילכו אל ארלם ולא יפנו לא אל כספו ולא אל זהבו ולא
 אל זכיו וגסיו ופלגסיו כי פרושים הם מדרכי הארץ ואינם מבקשי • רק מטיה לנד •
 ויודה להם פקודו על ככה ויעש כן ויכלכלם חדש ימי • במזון ומטיה ורצ מזונם הי • דומן
 מצושל עם צמר יהיה צמר כלבי • או חמורי • או עכברי • רק טיהיה צמר • ויהי עספר
 העם אשר כלכל אז פקידו צאלו חדש ימי • שצעה אלף מאות וממשי • אלף כפס ומצעה
 אלפי • כפס וק"מ כפס • ויהי כעצור החדש ההוא וזכי אללכום הכירו כי התנשלו
 תבואות ארלם ויעשו גם הם כן כאשר נשצעו לפקידו מלך מדי ויעתקו ויסעו מעל
 ארצו ויפנו לה • ללכת ולשוב אל ארלם • וילא מתרידאט מלך ארץ אררט הנושצת
 מפאת יסוצ הארץ המתכסג על פי דת וחק לקראת • הוא וכל עמו לרעה • כי אמר
 אולי אוכל לגרשם מעל גבולי צטרם יתעוררו להשחית את ארצו ויהי כנאם לעצור
 אל ארלם דרך ארצו ולקחת את עסקרות תבואות ההרי • אשר להם ויתאזר מתרידאט
 להלח • עמה • ויפלו אנשיו לפניה • ארלה כנפול הנמלי • צארץ כדרוך איש גבור עליהם
 צחזקה • וישליכו ממחורי אללכום דרך לעג חבל מחק על • לואר מתרידאט מלך
 ארץ אררט • ויפול החבל על לוארו ויתלה וילכד וירליוהו אחריהם צחרפה והוא כמשך
 אחריהם צחבל • וימחר מתרידאט וישלוק את חרצו אשר חגור צמתניו ויכרות את
 החבל מעל לוארו וימלט ויצרח • ויאמרו אליו שוצ לך פחי ולא תחגר צנו מלחמה
 כי לו רלינו להשחית את ארלך ולהשמידה ולכתת את עלמותיך ואת עלמות אנשיך
 לצק דק כצר עשינו זה מימים ימימה כי אין מצדיל צייכס וצינינו רק הרי
 אררט • חבל עון נחשצ לנו כי נפגע צאנשי ללמנו ואשמיס נחשצ כי נמיס • וראה
 עתה ותצונן כי אלכסנדרוס אשר התאזר לכבוש את כל הארץ ולהרבות את ממעלתו
 עליה סגר את תבואות ארלנו ואת מולאיה צקלות ההרים הרמי • והנשאים המקיפי
 את ארלנו כי ירא ממנו לצלתי נלא אליו ואנחנו היינו לו עגיס עליו מדי סגור
 את תבואות ארלנו ומולאי • צמסגרותיו ולו רלינו חסכנוהו מסגור
 ולא נחנוהו להשלים מצוקסו • חבל לא פנינו אל מעשיו כי זה דרכנו לעמוד צארלנו
 ולא נצקס ארץ אחרת כי אין ארץ יותר טובה לנו ממנה • וישר צעינינו מסגרותיו לצלתי
 יוכלו החיות הרעות וסכלבי • הרעי • הנמלאים צהרי אררט לעצור אלינו • ועתה אם
 ילאנו חוץ מארלנו היה מפני כונד הרעצ טהי • אתנו עד התנשל תבואתנו ונשוב • כאשר
 אנחנו עושי • ולו רלינו למשול צארלותיכי הלא השמדנו אחכס ומעלנו צכס • חבל אין
 חפלו לא צכס ולא צארלותיכי כי מנהגנו ומצענו רחוקי • ממנהגכס ומצעכי • וראו את
 פקידו מלך מדי אשר השלי • עמנו וכלכלנו צאלו חדש ימי • ולנו תטיה לרקה אשר לא
 נגענו צכל אשר לו ולא השחתנו מארצו עד מדרך כף רגל • כי אין אנחנו מרעי • כעוכי
 אשר לא תשצעו ומעלה חבל תשחיתו זה את זה לחמוס אחד מכם נחלת רעסו • ועתה
 לכו לכם ושובו אל ארלכס ואנחנו הולכי • אל ארלנו כי אין צלצנו להרע לכם ולא תגורו
 מזה • וילך גוי אללכום אל ארצו ומלך ארץ אררט הנושצת על פי דת וחק שצ עם כל עמו
 ויצא אל ארצו • ויהי עספר סנפלי • חללי • מעס מתרידאט צמלקמת גוי אללכום שלס
 מאות אלף איש מלחמה • ומצני אללכום לא נפל עד אחד • וישמע סיפוס את הדבר הזה
 ויצקס ללכי אליה ולהראו גבורתו צגוי אללכוי ולא יכול לעשו • כוכי נסמדו גבוריו ונשחתו

צמלקמת

יוסיפון פרק צו

דף

צמלחמה ירושלם ויירא מלכת אליהם אם לא ציד חזקה : וישם פניו ללכת ולשוב
אל רומי אחרי לכדו ירושלם וזה היה מתקן את גדודיו הנשארי והוא חונה בירושלם
צפאח אנטוכיא וישמע אז עוד טיטוס כי נקהלו עם רב מהיהודי ועמה אלעזר
בן ענני הכהן אשר היה בירושלם והוא אשר צרם ציני העלממה וילך אל מצור
מלירה להעלות שם וע"כ נקהלו אליו עם רב מהיהודי והיה כשמוע טיטוס כי שם
נקהלו יהודי רבי אל אלעזר בן ענני הכהן ויירא מאד אשר לא ילא נשם אלעזר
עם העם אשר אתו אחרי לכתו הוא צרומי וילכוד את ירושלם ויכה את הרומיים
אשר ימלא זה והיה עוד גם הוא למוקם לממשלת הרומיים וישלח אליו את סילכא
פחת הרומיים להלחם עמו וילך אליו צחיל כדד מהמון הרומיים וילך וילד על מצור
מלירה ולא יכול ללכדו וישלח לטיטוס לשלוח לו שם את חיל הצרזל המעשית את
החומות וישלחם טיטוס אליו וילו סילכא וינגחם בצוריו את החומה אשר למצור
מלירה צחיל הצרזל ויפרכות וילכד המצור : והיה כי ראו היהודים אשר חומתם
נפרטה ויצנו עוד מצית לחומה חומת עז גדולה וישלחו הרומיים בהם וישרפום וילחמו
ציו ההוא הרומיים עם היהודי בחוך מצור מהצק עד הערב : והיה צערז ויפרדו
היהודי מהרומיים והיהודי וירחקו אנשי המלחמה אלה מאלה וילאו הרומיים
מהמצור לחוך כי אפל הלילה ולא ידעו צמצואות המצור דבר :

פרק תשעים ושבעה

ויקרא אז אלעזר הכהן לכל ראשי היהודי אשר היו אתו ולכל השרים אשר עמו
ומלכות כהנים אשר בצרחם על אויבי ה' מאז ועד עתה ועולו עליה מה נעשה
צהנון רב הזה הנא עלינו פתאוי להשמידנו ועינינו רואות כי עלתי היא אשר נא
לנו לזכור את כח אבותינו ואת בצרחם אשר להם היחה מלפניי מימי קדם
צינו נא והשכילו כי לכל דבר קץ וגבול ועת לכל מלחמה ומערכה : ופעם ירדוף
אדם ופעם ינוק ופעם יעלה ופעם יכנע ואין צושה לנכנע כי לכל דבר קץ וגבול
ודק כל חמיץ לבב אשר הוא חמיץ לבו בצוריו יחזק לבצתי תח מרך בלצו ואז יחשב
לנצור : ועתה אם תחזקון לבצתי הצעת מן חמוי היום תחשבון גבורים ואנשי חיל
ויהיה לכם שם צארץ וצינו נא אחי את חומן לב צרחהם אצרכם ואת המעשה
אשר עשה כי לקח צידו את צנו יחידו אשר כולד לו לעת זקנתו אחרי היותו כמו
נחש מלהוליד לו בן משרה וימחר להעלותו עולה לאלהי ולא חשב בלצו כי
ימיתנו אמנם חשב וידע אשר הוא ימיתו ואל חור החיים ישלחו אחרי אשר על
אהבת ה' ורלונו ישתפרו : וזכרו נא את יאשיהו המלך הדריק מה עשה אשר מאס
להיות בעולם הזה ויצחר להיות חי לנלח בעולי הדק כי לא חפץ להיות חי בעולי
הזה הנבסל רק חפץ ללכת אל האור הגדול כי ראה עונות ישראל עד בלתי יכולת
אף כי היה יכול להליל נפשו מן המות : והלא פרעה נכה אמר כי לא באתי להלחם
בך וצעמך רק למלחמה על מלך כשד' : ולא שמע אליו כי לא חפץ לחיות עוד כי
העולם הזה היה גורל פרעה והעולם הנא אשר הוא עולם הדק הוא גורל יאשיהו :
ולכן החליט יאשיהו צמלחמה וילחם עם פרעה ויפול צמלחמה וילך אל האור הגדול
והוא

והוא גורל הלדיק'י לנן עדן • וידענו כי לא יטלם לאדם סכר פעולתו ולדקתו
 צעולם הזה אך כאשר יעצור ימי העולם הזה וילך אל עולם הדרך אז יטולם לו
 סכר פעולתו ולדקתו תנחתו ונטמן ונגזר לו שם צעולם הדרך ושם ימלא אדם
 לעולם הנא אשר הוא עולם הדרך מנוחה גם מרגוע ושם יאסוף אדם את תבואת
 לדקתו אשר זרע צעולם הזה ויאכלנה במנוחה בארץ החיי' עקצ'י ימלא חן צעיני חללי' •
 ולא יועיל לאד' ארץ החיי' צעולם הזה אם לא יעשה פועל יטלי' נפשו צו ויוליאנה
 מאפלה לאורה • גם לא ירע לו קולר החיי' האלה רק כי יהיה אים אשר פעל
 ועשה את כל הדרך לשלמות נפשו להשאר צעולם הדרך עומדת לעד • כי הצל לא
 האריך ימי' רצי' כי הרגו קין אחיו וכאשר הרגו נאסף הוא למנוחה לנלח ולחיי'
 עד אשר לא יתנו לעולם • וקין אשר חיה והאריך ימי' צעולם הנאצל אחרי הצל
 אחיו היה נע וכד בארץ ותהי אחריתו המהלך אל עמשי האבדן ואל כליון לנלח •

ועתה

אנחנו אם נחיי' חיי' רע' יהיו חיינו וכל ימינו הצל ועמל והנפש
 צעודה בגוף תעמוד בלרס וכאשר תלא מהגוף תשמת ולא תדאג
 וכל ימי היותה בגופה לא תחמר בצי' ובהי ויגון כי רוח חיי' היא וסגורה בגוף והי'
 אחוזה בגידי' ובעלמות וביתר איברי הגוף בהיותה אסורה במחשבות וצוקי' וסרו'
 היא אשר תחיה הנשר אשר הוא מעפר הארץ ולא הנשר יחיה את
 הרוח • וגם הרוח היא אשר תשמוד את הנשר ותצחק את מעשיו כל ימי חיו' הרוח
 בגוף וכל ימי היות הרוח בגוף הנשר לא יראה את הרוח והרוח תראה את הנשר כי בעלמות היא
 הרוח מעשר הגוף כי אין לנשר עיני' לראות • ולא כן עיני הרוח כי הרוח רואה בכל
 הנשר אשר בגופה ואין אבר אחד מאבריו בעלם מנוחה • ועיני הגוף לא יראו את
 תבוא הרוח צנשר או אתי תלא הרוח מהנשר כי רוח האדם אשר היא נפשו מן השמי'
 היא וכל הנשר אשר צו מן הארץ הוא • גם כי הנפש תחיה מכלתי הגויה והגויה
 לא תחיי' מכלתי הרוח • ובתבוא הרוח אל הנשר תצקרהו כאשר יצק אים את רעהו
 ותחיהו וכאשר תלך הרוח מהנשר ימות הנשר • והנפש אם תאצה לשמוע לתלות
 הנשר ולעשות חפלו הנה זה הוא מיתת הנפש ואם לא תאצה לשמוע אליו ולחמול
 אז תלך הנפש אל האור צלור החיי' והנשר ימות ולכן תשמת הנפש בלאתה מן
 הנשר כאשר ילא מיתת האקורי' כי כל הימי' אשר הנפש סגורה צנשר חמסצ
 כעצד אשר נסגר ציד אדוני' קשה ויכציד עליו אדוניו ויעצידהו צעודה קשה •
 וכאשר תלא מהגוף תשמת כי תלך אל גן עדן וזה הדבר הנפש דומה לעצד •
 וירצה עוד אלעזר הכהן וידבר עליהם דברים רבים דברי תיכחות ודברי חכמה
 מחכמת הנפש אשר לא כתבו פה • ויהי ככלותו לדבר אליה כל הדברי' האלה •

ויקונן

אלעזר הכהן על ירושלי' את הקינה הזאת לאמר אים העיר ירושלי'
 הגדולה רבתי עם • ואיה עיר ליון יפת הערי' ועיר הקדש ירושלים
 כלילת יופי עשום לכל הארץ • תפארת ישראל וכבוד לנו ושטינו אים כבודך • אים הוד
 ירושלי' ואים הררי צת ליון • אים מלכיה ושריה ואיה המלכ'י הנא'י לדרוש את
 שלומה נשעריה ואיה זקניה ומכניה ואיה בתוריה וגבוריה השמתי' בתולותיהם ובצו עדי
 אים

יוסיפון פרק צז

איה המקד' הנכבד מעון אלהי' . ואיה בית קדש הקדש' . מכוון הקדש אשר לא
 דרכו צו רגלי אדם רק רגלי הכהן הגדול אשר בכל דור ודור פעם אחת בשנה
 ועתה ירושלי' אשר היתה מלאה עם ומהודרת לכל המלכ' וההוצה לאלהי' וכן יכון
 כסא המלוכה צדק ומשפט אשר היו שוקין וחולותין מרולפי' ברלפת אצני' שיש
 יקרות וגם קירותין מוללי' באצני' שיש מולך וכל מעריך מלופי' בזהב וזכסף וכותלין
 מיסודי' באצני' גדולות לכבוד ולתפארת . וכהנין בתוך מקדשך כמלאכי אלהי'
 שרי קדש ומכפרי' בעד עמך בעולות רלון רלויות לפני' אלהיך . איך עתה כמלאה
 הרוני' וחללי' חרב וחללי' רעב וצנין היוםצני' בחוכך וחוגגי' חנין . גם הצא'י אליך
 מרחוק ומאפסי ארץ מופלי' עתה בחוכך . איך נפלת ממרום גבהך ואיך נשרפת
 ותנחלי עד יסודותיך ותשארי שממה ויושב צדד . מה קשה העין אשר תוכל
 לראותיכי . ומה חזק כבדל לך כל רואיכי איך היית קצר לחללי' המתים בחרב
 וברעב וכל רחובותיך וחולותיך רקים מן החיים כי נמלאו יחד חללים עקב אשר היו
 מלא' חיי' . ויכס עפר השרפה אשר בחוכך את עין השמש לצלתי הראות השמש
 בחוככי ואיך זקניך אשר היו יושבי' בקרבך במושב חכמה ומשפט לך יושבי'
 עתה בקרבך ככה פגרי צני' לרחות מעליה' את עופות השמי' ואת חיות הארץ
 ושערות שיצתם מלאות עפר ואפר חמת כבוד והוד . ואשר נשארו מן הנשים
 מעט מצותיך היקרות נסגרו' בתוך צמי' מחרצין לא למען מיתן רק לחללן
 ולטמאן בקרבך מי יראה כל אלה בך ויצמר חיים ולא יצמר מות . מי יתבונן בתפארת
 שהיתה אהך ויראה היום הזה צמתך ומרפתך ולא יצמר מות מחיי' . ומי יתן מותו
 מלפני' ולא ראינו בך את השרפה הזאת . או מי יתנו בצלתי עינים . ולא נראה
 בחוכך את הרעות האלה אשר בקרבך . והנה אנחנו חיי' צחיים רעים כהיו' הזה
 וצנינו וצנותינו בעודם חיים צמנו לרינו ידו עליה' גורל לחלק' להם לעצדי' ולשפחות'
 ויהי כי השלים אלעזר את הקינה וידבר אל העם אשר אהו כדברי' האלה :

ועתה

אחורעי התבוננו נא לחמול על נשיכי' וטפכם והזקני' אשר עמכם
 ולא ילכו צמני' בלא חמלה ויאנקו ציד שוציה' ואין מושיע כי אם כה
 מעטון אחד תאזדון כל המקומות המוכני' לכם בעולם הארוך ותאזדו דרך החיי' כי
 לא יהיה לכם גורל צאור החיי' אך חמלו עליה' והרגו אותם צידכם ויהו נחשצני'
 ורלוי' לקרצנות עולות לרלון ליי' אלהינו ולא תחללו את חרומת הקדש בנדבת הגוי'
 והיית' אחת ונפשותיכי חטאי' לה' אלהיכי' והיה אחרי עשותנו כדבר הזה וילאנו
 אל לרינו ונלחמנו ונמות על ה' בגבורתנו ולא נאמר צזיקי' ובכצלי' צרל כעצדי'
 ציד הערלי' . ולא נראה עוד את זקננו נמשכי' בצקנס לעינינו ונשינו וצנותינו מחוללות
 לפנינו וצנינו לוועקי' למולנו ואין לאל ידינו להושיעם כי מה צלע עוד לנו צחיי'
 אחרי שממות ארלנו ומרצן בית מקדשנו להיותנו לצוז וקלם ולעג צגוי' וצנותינו ונשינו
 ישכזון הרומיי' לעינינו ועל צנינו יקשו עולם ויבצידו מאקדם ועתה עוב לנו להרוג
 את כל הנשים והטף ואולי ירלה אלהינו את דמיהם כדמי עולות וצחיים ואחרי כן
 נלא ונלסם עם הרומיים ונמית מהם עד כלחנו להמית ונמות על ה' :

ויקמו

יוסיפון פרק צו היט

ויהומו

האנשים ויקהלו את נשיהם ואת צנותיהם וינשקו אותם ויחזקו
ויאמרו אליהם הטוב צעייכם אשר תמותו צאלכם צקדושה וצכוד
מלכת צשצי וצחרפה לארץ אויביכם ותמותו לפני עלצי הגוים צעומאה וצרפה וקלון
וילינו העם צלילה ההוא צצכי וצמספר וצנהי וצקינה צוכי צכיה גדולה האנשים
והנשים והטף • אכן כלם הציצו פה אחד כי שמעו את דצרי אלעזר הכהן כי יצמרו
מות מחיים • ויהי צצוקר ויקחו את נשיהם ואת צנותיהם ואת טפם
וישחטום ארלה וישימו אותם צצורות אשר צמלודה וישליכו עליהם עפר וימלאום
ויסתמום • ויהי אחרי כן וילא אלעזר הכהן עם כל האנשים אנשי המלחמה אשר אתו
מן העיר ויחגרו מלחמה גדולה צהמון מחנה הרומיים ויהרגו מהם רצים עד אין
מספר • וילחמו היהודים על נפשותיהם עד אשר תמו כלם צמלחמה ההיא וימותו
על ה' ועל מקדשו • ועד הנה מלחמות צית שני :

ויקונן

אז יוסף הכהן את הקינה הזאת (ובסופה יעוד לשוב לאמר) • אוי נא
לנו כי חרבה עיר תפארתנו ונהרם צית מקדשו • אשר צו היתה
תקותנו וכל מאוי לבותינו • ונשרף היכלנו • וגלינו מארצנו • ומנחלת לבותינו •
ואין לאל ידינו • להמלט מגלותינו • אשר הכבירו עלינו צו עונותינו • והעבירונו
צשצי מטותינו • והשפילו לארץ ראשנו פשעינו • ועוד יבא יום וקץ פדות וירלה
אלהינו • לזכור את שנועתו ללבותנו • ויבנס את עירנו • וישכלל היכלנו • ויקבץ
פזורנו • ויכנס כרחינו • וישוב את שבותנו • ויחיש את משיחנו • וימהר לגאלנו •
ויפיל את אויבנו • ויכניע את שונאיו • וישמיר ויכחיד את לרינו • ואותנו יקים
צבראשונה • ויקיים עלינו מקרא שכתוב ונשא גם לגוים ואסף נדחי ישראל • ואמר
עוד נביאו כאיש אשר אמו תנחמו כן אנכי אנהמכם וצירושלם תנוחמו • ומשה רבינו
אמר אם יהיה נדחך צקלה השמים משם יקבץ ה' אלהיך ומשם יקחך • ונביאו אמר
עוד הטיבה צראונך את ליון חבנה סומת ירושלם ומי צכל העמים עם אשר לו חקוק
לישועה כעם ה' אלהינו והלא ה' הוא מקוק ישראל ומושיעו צעת צרה • לכן הצנשרו
כל ישראל הנשארים מהרעה הזאת צארץ לפלטה ולשאריה לעם ה' • כי העם הזאת
עת צרה היא לישראל וממנה יושע חמון :

וישאיר

טיטוס לישראל שארית צארץ ישראל צעיי יצנה וצצנותיה • וצעיר ציתר
וצצנותינה וצאושה וצצנותיה ויהי שם רצן יוחנן צן זכאי לראש ולשר •
ואת צונין הכהן אחי יוסף הכהן הקטן ממנו השאיר טיטוס לקלין צירושלי על כל היהודי
אשר השאיר שם לצכוד יוסף הכהן אחיו • וצעת ההיא נהרג רשצ"ג נשיא ישראל
וישמעאל צן אלישע הכהן הגדול • ויואל טיטוס להרוג את רצן גמליאל צצי רשצ"ג
ויתחנן אליו רצי יוחנן צן זכאי לצלתי עשות כן ולא הרגו • ורצן יוחנן צן זכאי הוא אשר
ילא מירושלי צימי עלות אספסיוס צצי טיטוס על ירושלי ויכבדהו המלך אספסיוס
צכוד גדול • וצלכת אספסיוס אל רומי כאשר ספרנו הפקיד את רצן יוחנן צן זכאי
צימי טיטוס צנו וילווהו לצכדו ולנשאו מאד כי הכיר צו אשר היה חכם גדול וימלוך טיטו
סנתי ימי אחרי לכדו את ירושלי וימת • וטיטוס המלך היה חכם גדול צחכמת המצטא
צלשון

יוסיפון פרק צז

צלשון יון וצלשון רומי • ויחבר ספרי רבים בחכמה ציוני וציוני : והיה טיטוס חיש לדיק וישר וכל משפטיו היו בלדק : ועל דרך חונס החריצ והשחית צירושלי את אשר השחית והחריצ כי כל הרעה הגדולה הזאת הצאה על ירושלי לא צאה רק אל דברת הפרילי אשר היו צירושל ועל אודות רשעתם כאשר זכרנו : ויוסף עוד יוסף הכהן ויצא את מלילות דברי הנביאי אשר צם תורת הגלות הזאת ויאמר יוסף מאמר זכריה רעה את לאן ההרגה על צנין הצית שני ציוני זרובבל ויאמר זכריה עוד כי לקח שני מלקות ויקרא שם הא' כועס והוא זרובבל ונחמיה התרשתא עמו ועל ידם שצ הצית לאיתנו • ויקרא שם השני חוצלי והמה הכהני שצנו צית צהר גריזי ויקראו מקדש ציוני סנבלט החורני והמה מנשה ואלישיצ ככתוב בספר הראשון מספרנו זה • ועמה נזכר הורקנו הכהן הגדול אשר פגע בחכמי וישחית הוא ואלכסנדרו צנו ואריסטובולוס צן צנו ככתוב בספר הרביעי מספרנו זה : ויאמר עוד זכריה כי אמרתי אלי קח לך כלי רועה • הוי על הורדוס ושני צניו ועל מעשיהם הכתובי בספר הששי אשר הוא הס' האחרון מספרנו זה • והנודע לכל הוא אשר הורדוס וצניו היו עצדי לחשמונאי ועל שררת צני דוד ושררת צני החשמונאי הורדוס וצניו עצדיהם : אמר עוד זכריה ואכחיד את שלשת הרועים צירם אחר ויוני הצית השני כלם נחשצו לינוי אחדים צעיי זכריה עד אשר חשצם לינוי ירח אחר : ואגריפס צן הורדוס הוא אשר קרא זכריה עושה הרע צעיי ה' כי ציוני ועל ידו החריצ הצית ככתוב בספר מלחמות ה' וגדוע המקל הנקרא כועס הוא קץ מות זרובבל ונחמיה. וגדוע המקל הצ' הנק' חוצלים הוא קץ עקירת צני חשמונאים ואצדון מלכות ציוני הורקנוס ואריסטובולוס החשמונאי ואז הופר צרית האהבה והאחווה צין ישראל וצין יהודה : ויאמר עוד זכריה הוי רועי האליל עוצני הלאן חרב על זרועו ועל עין ימינו וזרועו יצט תיבט ועין ימינו כהה תכהה והיה זה על אגריפס המלך אשר הביא את אספסיאנוס ואת טיטוס צנו על ירושלם ועוד אמר זה על יוסקן ושמעון ואלעזר סרי הפרילי אשר סצצו ועשו את כל הרעות הגדולות הנעשות צירושלם : ויאמר עוד זכריה נאספו עליה כל גוי הארץ על המונות הגויס אשר צאו אל ירושלם לעזרת הרומיי ויאמר עוד זכריה ועמדו רגליו ציוס שהוא על הר הזיתים עד סוצ כבוד ה' עוד לשכון צירושל צצית השלישי אשר יראוהו צנינו אחרינו לעת הקץ אשר יהיו ישראל נואסים נחכות עוד זה והוא העד שעליו אמר זכריה עוד את הדברים האלה והיה יום אחר הוא יודע לה' לא יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור ועל העת שהוא אמר עוד יחזקאל את הדברים האלה לכן כה אמר ה' אלהים עתה אשיצ את כל צית ישראל וקנאתי לשם קדשי ונשאו את כלימחם ואת כל מעלם אשר מעלו צי ושצתם על אדמתם לצטח ואין אחריד צצובי אותם וון העמים וקנאתי אותם • מארלות אויביהם ונקדשתי צם לעיי הגויס רבים וידעו כי אני ה' אלהיהם צהגלותי אותם אל הגוי • וכנסתי על אדמת' ולא אותי עוד ומה שם ולא אסתי עוד פנימה אשר ספכתי את רוסי על כל צית ישראל נאס ה' אלהים :

תם ונשדם שבה דאל בורא עולם

